

பிரதோஷம்

F.I.P.

அ.பாலமுகத்துறன்

தீபதோரணம்

(சிறுக்கைத் தொகுதி)

அ. பாலமணேகரன்

ஜூலை 1977.

தீபதோரணம்

(சிறுகதைத் தொகுதி)

ஆசிரியர்: அ. பாலமனோகரன்

முதலாவது பதிப்பு: 1977 ஜூலை

உரிமை: ஆசிரியர்

அச்சுப்பதிவு: திருக்கணித அச்சுக்கம்
மட்டுவில், சாவகச்சேரி.

விலை: ரூபா 3-75

ஆசிரியர் முன்னுரை

1968-ம் ஆண்டு நான் முதூரில் ஆசிரியப் பணியாற்றிய காலத்திற்குன் பிரபல எழுத்தாளர் திரு. வ. அ. இராசரத்தினம் அவர்களின் புரிச்சயத்தின் பலனாக எழுத்துத் துறையில் பிரவேசித்தேன். சிந்தாமணி ஆசிரியர் திரு. இராஜ. அரியரத்தினம் அவர்கள் அன்புடன் தமது வார இதழில் எனது கதைகட்டுக் களம் அமைத்து உதவினர்.

அதைத் தொடர்ந்து வீரகேசரி தாபனத்தாளின் நாவல் வெளியீட்டு இலக்கியப் பணி மூலமாக எனது முதல் நாவலான ‘நிலக்கிளி’ பிரசுரிக்கப்பட்டது. அவர்கள் வெளியிட்ட எனது இரண்டாவது நாவலான ‘குமாரபுரமும்’ என ஜினப் பெருந்தொகையான வாசகர்கட்கு அறிமுகப் படுத்தியது.

ஆரம்ப காலந்தொட்டு இன்றுவரை சிந்தாமணி, வீரகேசரி, தினகரன், இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனம் ஆகியவை மூலமாக வெளியாகிய எனது பல சிறுகதைகளுள் பலவேறு சுவை பயக்கும் பதினேரு கதைகளை இந்தத் தொகுதியில் தொகுத்துள்ளேன்.

இருபத்தைந்து வயதில் ஆரம்பித்த எழுத்துப் பணியின் தரமும் தன்மையும், இன்று முப்பத்தைந்து வரை அந்தந்த வயதுகட்கும், பெற்ற அனுபவத்திற்கும் அமைய இந்தக் கதைகளில் பிரதிபலிக்கின்றன.

என்னியும் எழுத்தாளனக்கிய மேற்கூறிய அன்பர்களுக்கும், தாபனங்களுக்கும் எனது மனங்களிந்த நன்றியைப் பகிரங்கமாக்க தெரிவிக்க இந்தச் சந்தர்ப்பத்தைப் பயன் படுத்த விழைகிறேன்.

THEEPATHORANAM

(Collection of Short Stories)

by: A. Balamanoharan

மேலும், இந்தச் சிறுக்கைத் தொகுதியை சிறந்தமுறை யில் அச்சிட்டு உதவிய திருக்கணித அச்சகத்தாருக்கும், அழகிய அட்டைப்படம் வரைந்து எழில் கூட்டிய ஒவிய நண்பர் சந்ராவுக்கும் எனது அன்புகலந்த நன்றிகள் உரித் தாகுக.

வாசக அன்பர்களாகிய நீங்கள் ஒரு எழுத்தாளையை பாராட்டி அவன்து பட்டைப்புக்களை விமர்சிக்கையில் கிடைக்கும் புகழையும் விளையும் பலனையும் ஆதாரமாகக் கொண்டு தான் அவன் தனது அடுத்துவரும் ஆக்கங்களுக்கு அத்திவாரம் இடுகிறேன்.

இந்தச் சீரிய பணிக்காக உங்களோ வாழ்த்திப் பணிவன் புடன் நன்றிக்கூறி உங்களோத் தீபதோரண வாயி இலக்கு அழைத்துச் செல்லும்,

‘‘நிலக்கிளி’’
தண்ணீருற்று,
முள்ளியவளோ, 7-7-77.

அ. பாலமணேகரன்

சமர்ப்பணம்

அன்னையும்

பிதாவுமாம்

என்

முன்னாறி

தெய்வங்களுக்கு....

எர்லாயி முன்னெற்ற மன்றம்
ERLAJAI MUNNETRA MANRAM
எர்லாயி முன்னெற்ற
மன்றம்

ERLAJAI WEST
CHUNNAKAM

உள்ளடக்கம்

○ தீபதோரணம்	1
○ மழை வந்தது	14
○ ஒரு கவிதை சிதைவிற்கு	23
○ ஒருசொட்டுத் தேன்	34
○ கிழக்கு வெனுக்கின்றது	44
○ வால் வெள்ளி	53
○ ஒரு பச்சை மரம் பற்றி எரிக்கிறது	64
○ இளங்கள்று	71
○ பனைகளின் நடுவே	79
○ ஒரு ஆகாயத் தாமரை பூமிக்கு வருகிறது	89
○ காயாம்பு	100

தீப தோரணம்

தீப தோரணம் சங்கமமாகும் நீலநிறக் கலவையிலே அந்த மலைப்பிரதேசம் மெல்ல மறைந்துகொண்டிருக்கிறது. அதைவாட்டமாகத் தனுமிக்கொண்டிருக்கும் மென்காற்றிலே இனம்புரியாத ஒரு புனிதம், இனியை இவையெல்லாம் பரவிக்கிடக்கின்றன. இங்கே மலையடிவாரத்து னின்று பணித்திரையினாடாக நோக்கும்போது எதிரே விக்மின் வெளிர்நீலப் பின்னணியில் மலைமுகடு படுத்துக்கிடக்கின்றது. அம்முகட்டின் மடியிலிலே சின்னஞ்சிறு ஓளிச்சடர்கள் பல வரிசையாக அந்தவீட்டின் முற்பகுதியை வளைத்து ஓளிர்கின்றன. வீட்டின் மாடிக் கைச்சவர்களிலும், முன்றிலிலிருந்து இறங்கிவரும் படிக்கட்டுக்களிலும் நளினமான அசைவுகளுடன் தோரணமாகப் பல தீபக்கொழுந்துகள் துடிக்கின்றன.

மலேசியாவின் மலைப்பிரதேசங்களின் மத்தியில் அமைந்த அவ்வீட்டிலும் கார்த்திகை விளக்கீடு நடைபெறுவதைக்கொண்டு அவ்வீட்டில் வாழும் குடும்பம் ஒரு தமிழ்க் குடும்பம் என்பதை நாம் அறியலாம். கவிந்து நிற்கும் மரங்களுக்கிடையே ஒளிந்தும் மறைந்தும் ஏற்சுசெல்லும் பாதை வழியே நாழும் அவ்வீட்டைடானோக்கிச் சென்றால், வீட்டின் முன்றவில், அந்தக் தீபவரிசைகளின் ஒளியில் இரண்டு குழந்தைகளின் முகங்களும், அவற்றின் அன்மையில் ஒரு தாயின் முகமும் மந்தகாசமான ஒளியுடன் விளங்குவதைக் காணலாம்.

மலையின் உச்சியிலே, தீபங்களின் மத்தியிலே நிற்கையில் அந்தக் குழந்தைகள்கூட ஏதோ புறிந்துகொள்ள முடியாத ஒரு பெரும் சக்தியை உணர்விலே மட்டும் அனுபவிப் பவர்கள்போலத் தம் வழக்கமான துடியாட்டங்கள் எதுவுமின்றி அனைத்தவாறே நிற்கின்றனர். அவ்வளவுக்கு இயற்கையின் மோனசக்தியை இருளிலே மேலும் மிகைப்படுத்தின அந்தத் தீபதோரணங்கள்.

சற்றுமேலே நிமிர்ந்து நாம் மாடியை நோக்கினால், வாமன் அங்கிருந்து கீழே வீட்டைச்சுற்றித் தோரணமாக அசையும் தீபத்தொடர்களைப் பார்த்தவாறே இருக்கின்றன. அவற்றைப் பார்க்கையில், தன்னெஞ்சில் நிறைந்து நிற்பவர்களுக்குத் தான் ஒருதடவை எழுதிய சிலவரிகள் நினைவுமொட்டுக்களாக மனப்பொய்கையில் விரிகின்றன.

.....பவானி! வாழ்க்கையென்பது தீபங்கள் பல தொடுக்கப்பட்ட அழிக்கைதாரு தோரணம் என்றே நான் எண்ணுகிறேன்; பிறப்பிலிருந்தே இத்தீபவரிசை நீண்டு வர்ம் வின் கோடிமட்டும் செல்கின்றது.

ஏற்றப்படாமல் நிற்கும் இத்தீபதோரணத்தின் முதற் தீபங்களை, எம் தாய்தந்தையரும், எம்மில் அன்புகாட்டுவோரும் அன்பை நெய்யாக வார்த்து, அறிவை ஒளியாக எடுத்து எமக்காக ஏற்றுகின்றனர். நாம் வளர்ந்துவருகையிலே நாமே எம்முன்டய தீபங்களை. ஏற்றிக்கொள்கிறோம். சிலவேளாகளில் அவற்றை ஏற்றும்போது, அனுபவமின்மையாலும், அவசரப்படுவதினாலும் எம்மை நாமே சுட்டுக் கொள்ளவும் நேரிடுகிறது.

எங்கள் வாழ்வில் அன்பும் அறிவும் அமைவதற்கேற்ப எமது தீபங்களும் பிரகாசிக்கின்றன. வாலிபவயதை அடையும்போது காதல் என்னும் புனிதமான தீபத்தையேற்ற முற்படுகின்றோம். இதற்கு எம்முடைய முயற்சிமட்டும் போதாது. ஒருதுணையின் பூரண அன்பும் தேவை. இணைந்த அன்பால் இருவருடைய வாழ்வின் தீபங்களும் ஒன்றி மேலும் சுடர்விட்டுப் பிரகாசிக்கின்றன. இந்நிலையில் குழந்தைகள் என்ற சின்னங்கிறு தீபங்கள் வருகின்றன.....

மேலே நினைக்க மனம் மறுக்கின்றது. கலங்கிய கண்களினாடாகக் கீழே தெரியும் தீபச்சடாகள் சேர்ந்தும் பிரிந்தும் நடனமாடுவதுபோல அவனுக்குத் தோன்றின. கைக் கெட்டும் தூரத்தில் போடப்பட்டிருந்த மேசையில் கிடந்த புத்தகத்தைக் கைநீட்டி. எடுத்தான், நாள்கைந்து கடிதங்கள் வரிசைக்கிர்மமாக ஒழுங்குபடுத்திய புத்தகத்தின் நடுப்பாகத்தினுள் வைக்கப்பட்டிருந்தன. அடிக்கடி எடுத்துப் படிக்கப்பட்டவேபோன்று அவை கசங்கிக் கைறபடிந்து காணப்படுகின்றன. எத்தனையோ தடவைகள் அவற்றைத் திருப்பித் திருப்பிப் படித்ததால் அவற்றின் வாசகங்கள் பாடமாக இருந்தங்கூட அவன் கண்கள் அவ்வளிகளே ஒன்றிப்பதிகின்றன. குண்டுமல்லிகை மொட்டுக்களைக் கோத்துவைத்தது போன்று எவ்வளவு அழிக்க எழுத்துக்கள்,

என்றும் என்னுடையவர்க்கு,
நான் எழுதுவதைப் படித்தால் நீங்கள்
நிச்சயம் சிரித்துக்கொள்வீர்கள் என்பது எனக்குத்
தெரியும். என்னுடைய இதயத்தில் பொங்கும்
மகிழ்ச்சிப்பிரவாகத்தை என்னால் அடக்கவே முடிய
வில்லை. அளவுகடந்துவிட்ட இந்த அழுதநிலையை
உங்களுக்கு எழுதினாற்றுன் எனக்கு நித்திரை வரும்
போலிருக்கின்றது. வாழ்விலே எந்தப் பெண்ணுக்கும்
கிடைக்காத அதிர்ஷ்டம் உங்கள் வடிவினிலேனங்க்
குக் கிடைத்துவிட்டதுதான் இந்திலைக்கு முதற்
காரணம்! மீதமெல்லாம் நான் இந்த உலகிலே
வேறொங்கும் பிறக்காமல் இங்கே இந்த அழுகுத் திருக்
கோணமலையில் பிறந்துவிட்டேன் என்ற எல்லையற்ற
பெருமையும் உவகையுந்தான்!

தளர்ந்தை நடக்கும் பருவமுதல் வெள்
விக்கிழமைதோறும் கோணைசர்மலைக்குச் சென்றி
ருக்கின்றேன். ஆனால் இன்றைய வெள்ளிபோன்று
எனக்கு எந்த வெள்ளியுமே இன்பம் தந்ததில்லை.

சுவாபிமலைக்குச் செல்லும் வழிகூட
இவ்வளவு அழகாகலா முன்பும் இருந்தது? பெரிய
தோர் வெண்ணிலவுப் பிறையாக வளைந்துகிடைந்த
வெண்மணற் பரப்பினிலே, கடற்கண்ணி கருநிலப்
பட்டுடுத்தி அசைந்தாடிவந்து அலைகளை மலர்க்குவி
யலாகச் சொரிந்துகொண்டிருந்தாள். அங்குமேய்ந்து
கொண்டிருந்த மான்கூட்டம் முன்பெல்லாம் என்
மனதைக் கவர்ந்ததுகிடையாது. இயற்கையழகும்
மணமும் அற்ற செயற்கைப் பூக்களைப் போன்றே
அவையும் உயிர்த்துடிப்பின்றித் தோன்றும். ஆனால்
இன்றே? செவ்விள மாலைநேரம் அவை மிரண்டும்
மருண்டும் அயலிலே வந்தபோதுதான் எத்தனை
கொள்ளையழகு! கோட்டையின் குகை வாசவிலே

நுழையும்போது ஒவென்று உரக்கக்கூவி அதன்
ஏதிரொலியைக் கேட்கவேண்டும் எனக் குழந்தை
போல் ஆசைப்பட்டேன்.

மலையை நோக்கி ஏறிச் செல்கையில்
செறிந்துவிட்ட இருளில் ஓளியை உமிழுந்து நின்ற
தீபக்கம்பங்களினர்கீழ் ஒசையின்றி உதிர்ந்த இலங்கை
இலைப்பழுத்தல்கள் பொன் நாணயங்களாக நீங்கள்
சிரிப்பதுபோலவே மின்னின! பாதையோரம்
அடர்ந்த கிளைபரப்பிநின்ற இருண்ட ஆலமரத்தின்
விழுதுகளிலே ஊஞ்சல்கட்டி நித்தமும் உங்களுடன்
ஆடவேண்டும்போலெல்லாம் தோன்றியது! இதைப்
படிக்கையில் நீங்கள் குறும்புதலவும் அழகாகச் சிரிப்
பது எனக்கு இங்கே தெரிகிறது. இருப்பினும்
மேலே தொடர்கிறேன்.

கீழே இருண்டுகிடந்த பாறைகளிலே
மோதிய அலைகளின் ஓங்காரம் உங்கள் பெயரையே
நித்தம் இசைத்தது. என் இதயம் இறக்கைபெற்று
மெல்லமிதந்து மேலே பறப்பதுபோன்றிருந்தது.
கண்களிலே கோவிற்படி கள் தென்படுமுன்னரே
அழுத வெள்ளமாகக் காற்றினிலே கலந்துவந்த
நாதஸ்வர இசை ஏனோன் என்னைக் கண்களங்களைத்து
விட்டது: என்னவோ இவ்வளவு அழுகும் இனிமை
யும் நிறைந்த உலகம் எனக்குரியதல்ல; இந்தின்
பச்சமையை என்னால் சுமக்கவே முடியாது என்
றெல்லாம் தோன்றியது. இருந்தும் அங்கு என்னை
யும் மறந்த நிலையில் எனக்கோர் ஆசை ஏற்பட்டது!
அதை நிறைவேற்றுவீர்களா?

எம்முடைய திருமணம், இதேபோன்
றதொரு மாலைவெளையிலே, மலையுச்சியில் கோணை

வரன் சந்திதியிலே, நாதஸ்வர இசையும் மலர்களின் மணமும் நிறைந்து பெருக, நடக்கவேண்டுமென் பதுதான் என்ஆசை!

விரைவில் மலேசியாவிலிருக்கும் உங்கள் அக்காவுக்கு அறிவித்து அவர்களையும் வரவழைத்து என்னை நிரந்தரமாக உங்களுடன் சேர்த்துக் கொள்ளுங்கள். இங்கே என்அன்னை என்னைத் தினமும் அன்புகாட்டிச் சீராட்டும்போதல்லாம் நெஞ்சில் முள்ளாக வேதனை உறுத்துகின்றது. தாய் தந்தையரை இழந்துவிட்ட உங்களை மீண்டும்குழந்தையாக்கி என்மடியிலேவைத்துச் சீராட்டவேண்டும் என்றனன்னம் என்அன்னையைக்கூட வெறுக்கவைக்கிறது. மீண்டும் சிரிக்கவேண்டாம். பதிலை எதிர்பார்க்கிறேன்.

என்றும் உங்களுடைய
பவானி

வாமனுடைய விரல்கள் தாமாகவே தாளைத்திருப்புக்கண்கள் அடுத்த கடிதத்தைக் கவ்வுகின்றன.

என் அத்தாலுக்கு,

அன்று சந்தித்தபோது அத்தான் என்று அழைக்கச் சொன்னீர்கள் எனக்கு வெட்கமாக இருக்கின்றது. கடிதத்தில் எப்படியும் எழுதமுடிகிறது: இக்காலத்தில் காதலுக்காக உயிர்விடுபவர்கள் மிகச் சிலரேதான். ஆனால் பலருடைய வாழ்க்கையில் காதல்தான் அவர்களுக்காக உயிர் விடுகின்றது என்று நீங்கள் எழுதியிருந்தீர்கள்,

எனக்குக் காதல் என்றால் என்ன வென்று எழுதத் தெரியவில்லை. ஆனால் ஒன்றுமட்டும் நன்றாகத்தெரியும். உங்களுடன் என்னுடைய வாழ்வை இலைத்துக் கொண்டேன். வாழ்வோ தாழ்வோ எதுவாயினும் நீங்கள் கொடுப்பதுதான் எனக்கு வாழ்க்கை.

உங்களைப்பற்றி இங்கு சிலர் பேசிக் கொண்டபொழுது, நீங்கள் பெரிய பணக்காரரென்றும், மலேசியாவில் உங்கள் அக்கா உங்களுக்கெனப் பெண்கூடப் பார்த்து வைத்திருப்பதாகவும் பேசிக்கொண்டார்கள். உண்மையாகவா அத்தான்! உங்கள்மீது நம்பிக்கையற்றவள் என்று கோபிக்கவேண்டாம். ஏதோ நினைவுக்கு வந்ததை அப்படியே எழுதிவிட்டேன் மன்னிக்கவும்.

அத்தான்! நீங்கள் வைத்திருக்கும் மோட்டார் சைக்கிளை விற்றுவிடுங்கள் அத்தான். நீங்கள் தொலைதூரமெல்லாம் அதனிற் செல்லும் போதல்லாம் எனக்கு ஏதோ பயமாகவிருக்கின்றது. நீங்கள் எங்குசென்றாலும் என்னுடைய கோணேஸ் வரன் உங்களுடன் என்றும் இருப்பான் என்ற நினைவிலேதான் அமைதியடைகிறேன். நாளை வெள்ளி யல்லவா! கட்டாயம் கோவிலுக்கு வரவும். (இத்துடன் மிகவும் இனிமையானதோர் பொருள் அனுப்புகிறேன். கண்ணுக்குத் தெரியாது! பெற்றுக் கொள்ளவும்.)

என்றும் உங்கள்
பவானி

முகத்தில் ஒரு புன்முறையில் தோன்றி மறைய வாமன் மற்றக்கடித்தை எடுத்தான்.

அன்பு அத்தான்!

நாளை விடிந்துமறுநாள் நீங்கள் யாழிப் பாணம் போய்விடுவீர்கள் அதற்கிடையில் நாம் சந் தித்துக்கொள்ள முடியுமோ தெரியவில்லை. அதிக நாட்கள் வீவில் நிற்காதீர்கள். போகும்போது வேகமாக மோட்டார் சைக்கிலாச் செலுத்தாதீர்கள். நீங்கள் எங்குசென்றாலும் இந்த அபஸையின் நெஞ்சும் உங்களைத் தொடர்ந்துகொண்டே வரும். எமது விஷயம்பற்றி உங்கள் அக்காவிற்கு எழுதிய கடிதத் திற்குப் பதில்வந்துவிட்டால் உடனே வரவும். நானும் வெகுவிரைவில் அப்பா அம்மாவிற்குஇதைப் பற்றிச் சொல்லவேண்டும். அவர்கள் நிச்சயம் என் விருப்பத்தை நிறைவேற்றி வைப்பார்கள். உங்களுது வரவை ஆசையுடன் எதிர்பார்த்திருக்கும்,

உங்கள்
பவானி

வாமன் ஒருசிகரட்டை எடுத்துப் பற்றவைத்தான். தீக்குச்சினின் றும்சுடர்விட்ட தீக்கொழுந்து சற்றுநேரம் நின்று எரிந்து பின்பு அடங்கி அவிந்தது. எரிந்து ஏஞ்சியகுறைக்குச் சியேயே சிறிதுநேரம் உற்றுப் பார்த்துவிட்டு வரிசையில் இருந்த அடுத்த கடிதத்தை எடுத்தான் அவன்.

என்றும் என்னுடையவர் என்று நான் எண்ணியிருந்தவருக்கு,

என்னடா! ஆயிரமாயிரம் மைல்கூக்கு அப்பால் வந்துவிட்டபோதிலும் இவள் தொடர்ந்துவிட்டாளே! என்று இந்தக்கடித்தைதைப் பார்த்ததும் நீங்கள் திகைப்படையக்கூடும் இல்லை, வெறுப்படையக்கூடும் என்றால் இன்னும் பொருத்தமாக இருக்கும்.

என்னால் நம்பவேழுமடியவில்லை! இன்று போன்ற நாளை; அல்லது மறுநாள் நிச்சயம் இந்த பவானியைத்தேடி வருவீர்கள் என்றுதான் என் இதயம் சொல்கிறது. ஆனால் நான் உங்களுக்காக, உங்கள் கடிதத்திற்காகக் காத்திருந்த ஒவ்வொரு நாளும் என்னை என்கற்பனை உலகிலிருந்து கீழே கொண்டுவரும் ஒவ்வொரு படிகளாக அமைந்து, என்கண்ணுக்கு இதோதோன்றும் இந்தவெறுமையான ஆனால் உண்மையான உலகுக்குக் கொண்டு வந்துவிட்டன.

தரையிலே நிற்பவஞ்சுக்கூட ஏதாவது பற்றுக்கோடு இருக்கும். நானே தரைமட்டத் துக்குக்கீழே அலைபாயும் கடவில் ஓடமாக மிதக் கிண்஠ேன். தணவிலே போடப்பட்ட நண்டுகள் தங்களுடைய வேதனையில்கூட அச் செந்தண்ணல்களைத் தான் தப்புவதற்குப் பற்றுக்கோடாக எண்ணி மீண்டும் மீண்டும் அவற்றைப் பற்றுமாம். அதேபோன்று என்னுடைய வேதனையே எனக்கும் இங்கு ஆதாரமாகவிருக்கின்றது. கோணேசர் மலையடிவாரத்தில் ஒவென்று பேரிரைச்சலுடன் மோதிச்சிதறும் அலைகளாக என்மனமென்னும் பேராழி அலைபொங்கி அரற்றுகின்றது.

மலையுச்சியிலே, மாலை வேளையிலே
ஒலிக்கும் நாதஸ்வர இசைகூட இந்த இரைச்சளிலே
எனக்குக் கேட்பதேயில்லை. இருளிலே, கோணேசர்
மலையைச் சுற்றிவள்ந்த கடலிலே, ஒருசமயம் மின்னி
யும், மறுசமயம் அலைகளின் உயரத்தால் மறைக்கப்
பட்டும் தோன்றுகின்ற வள்ளங்களில் எரிகின்ற
தீபங்கள்போன்று, நீங்கள் விரும்பிய வாழ்வென்
னும் தீபத்தையேந்திக்கொண்டு அலைகளின் மத்தி,
யிலே தவிக்கின்றேன்: ஆனால் மலையுச்சியிலே தெரி
யும் அந்தத்தீபம் மட்டிலும் நிலுங்களங்கமாக,
அமைதியாக ஒளிர்ந்துகொண்டிருக்கிறது:

அதைப்போலவே நீங்களும் உங்கள்
வாழ்வை வளமாக அமைத்துக் கொள்வதற்காக
எங்கேயோ கண்கானுத இடத்திற்குப் போய்விட்
ஹர்கள் என்பதை இன்றுதான் புரிந்துகொண்டேன்.
மலேசியாவில் இருக்கும் உங்கள் அக்காவின் விலா
சத்தைக் கொடுத்த உங்கள் நெருங்கிய நண்பருக்
குக்கூட நீங்கள் திடை ரென்று மலேசியாவுக்குப்
போவது தெரியவில்லையென்றால் எவ்வளவு முன்
னேற்பாட்டுடன் என்னை விட்டுவிலகி இருக்கின்றீர்
கள் என்பது நன்கு புரிகின்றது:

ஆனால், என்னிடம் தனிமையில் பழைய
போதும், என்னை அந்தேரங்களில் உங்களிடம்
நான் ஓப்படைத்தபோதிலுங்கூட நீங்கள் காட்டிய
பண்பை நினைத்துத் தான் என்மனம், நீங்கள்
என்னை ஏமாற்றிவிட்டார்கள் என்பதை நம்ப மறுக்கின்றது.

அத்தான்! இந்தப்பவானியை உண்மையாகவே மறந்துதான் போனீர்களா? உண்மை

யாகவே அப்படித்தான் இருந்துவிட்டாலும் பாதக மில்லை. உன்னை எனக்குப் பிடிக்கவில்லை என்ற ஒரு வரியையாவது எழுதுங்கள். என் உண்மையான நிலையை நான் புரிந்துகொள்ள அது எனக்கு வாய்ப்பளிக்கும்.

பதில் எவ்வளவு அவசியமென்பது உங்களுக்குத் தெரியாவிட்டனும், எனக்கு இடந்தந்த உங்கள் இதயத்துக்கு நிச்சயம் தெரியும் என்ற நம்பிக்கையில் காத்திருக்கின்றேன்.

இன்றும் உங்களுடைய பவானி

வாமனின் பார்வை அடுத்தகடிதத்தில் பதிந்தது.

திரு. வாமன் அவர்கட்டு,

தங்களுடைய நீண்ட மௌனத்தைப் புரிந்துகொண்டேன், காலம் எதையும் ஆற்றக்கூடிய சிறந்த மருந்தென்பதை இந்த வெறிச்சென்ற இடைக்காலம் எனக்குக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக உணர்த்திவிட்டது:

இன்றும் வெள்ளிக்கிழமைதான் பல நாட்களின்பின் கோணேசனிடம் சென்றேன். மேல் நோக்கி வளைந்த பாதையில் ஏறும்போது இதயத்தில் தாங்கவொண்ணுத துன்பச் சுமையுடன் தான் ஏறினேன். ஆனால் நான் கீழ்நோக்கி இறங்கி வருகையில் அந்தச்சமை இருக்கவில்லை. கால்கள் தாமாகவே மிகவும் இலகுவாக வழிநடந்தன. ஏனையில் என் நெஞ்சச்சுமையைக் கோணேசனிடம் கொடுத்துவிட்டேன்.

கடல்மட்டத்திலே அலைகளால் எத்தி
யும் மோதுண்டும் தத்தளிக்கும் வள்ளத்திலிருந்து
பார்த்தபோது மலையுச்சியில் தோன்றிய தீபந்தான்
எனக்கு வாழ்வாகத்தோன்றியது. ஆனால் மலையின்
உச்சிக்கேறிக் கோணேசனின் நிழலிலே நின்று கட
லையும் அதற்கப்பால் தெரிந்த தரையையும் நோக்
கியபோது, தரையிலும் எண்ணற்ற தீபங்களுண்டு.
அவற்றுக்கும் ஒளியுண்டு என்பது புரிந்தது. நீங்கள்
எனக்குக் கற்றுத்தந்த பாடத்திலேதான் நானும்
ஆறுதல் காண்கிறேன்.

ஆம்! வாழ்வே ஏற்றப்படாத தீப
தோரணவரிசைதான். என்னுடைய வாழ்வென்னும்
தீபவிரிசையிலே நான் ஏற்றமுயன்ற காதல்என்னும்
தீபம் அவிந்து அணைந்துபோய்விட்டது, ஆனால்
அணைந்துபோன தீபத்தையே சுற்றிச்சுற்றி வந்து
அழுவதிலே பயனில்லை என்பதை இன்று உணர்ந்து
கொண்டேன். என் வாழ்வென்னும் தீபதோரணத்
திலே இன்னும் ஏற்றப்படவேண்டிய தீபங்கள் நிச்
சயம் இருக்கத்தான்செய்யும். தாங்கள் கற்றுத்தந்த
பாடத்திற்கு என் இதயங்களிந்த நன்றி!

இப்படிக்கு
பவானி

வாய்னுடைய விழிகள் பளிச்சிட்டன, முக்காற்பங்கு
புகைந்துவிட்ட சிக்ரெட்டை இதழ்களிலே பொருத்தி நீண்ட
கடைசி இழுவையாகப் புகையை உள்ளிழுத்துவிட்டு எஞ்சிய
தைச் சாளர்த்துக்குவெளியே சண்டியெறிந்தான்.

அடுத்து இருந்தது கடிதமல்ல, அதுவொரு திருமண
அழைப்பிதழ்! மனமகளின் பெயர் ‘பவானி’ யென்று தெளி

வாக, அழகாக அச்சிடப்பட்டிருந்தது. அவனையறியாமலே
அவனுடைய விரல்கள் அவ்வழைப்பிதழின் வழுவழுப்பை
ஸ்பரிசித்துக்கொண்டிருந்தன.

வீட்டின் முன்றவில் கார் வந்துநிற்கும் ஓசை-

அத்தான் வந்துவிட்டார் போலும் என்றெண்ணீப்
புத்தக்கதை மூடி மேசைமேல் வைத்தான் வாமன். கீழே
இளங்குரல்கள் கலகலத்தன. அதைத்தொடர்ந்து மாடிப்படி
களிலே ஒருசோடி இளம்பாதங்கள் துடிப்புடன் தாவிவருவது
கேட்டது. மாமா! என்று கூவிக்கொண்டே குறுக்குறுத்த
கருவிழிகளுடன் குதித்து வந்தான் ஒரு சிறுவன். அவனு
டைய கைகளிலே புத்தம்புதியவையாக ஒருசோடி சப்பாத்
துக்கள் மின்னின.

‘மாமா! அப்பா எனக்கு வாங்கிவந்த சப்பாத்தைப்
பாத்தீங்களா?’ என்று கூவிக்கொண்டே வந்தவன் வாமனின்
அருகில் வந்ததும் முகத்தில் இருங்படரச் சட்டென நின்
ரூன். நின்றவன் தன்னைச் சுதாரித்துக்கொண்டு ‘ஓ! ஐ
ஆம் வெரி சொரி மாமா!’ என்று குரல் தழுதழுக்க
இரங்கி வேண்டினான். அவனுடைய கண்கள் வாமனின் கால்
களை நோக்கின. வாமன் அணைந்திருந்த நீளக்காற்சட்டை
முழங்கால்களுக்குக் கீழே பரிதாபகரமான வெறுமையுடன்
துவண்டு ஆடியது. நீண்டிருந்த தன் சுரத்தை நீட்டி மரு
மகளைத் தன்னுடன் அணைத்துத் தழுவியவாறே ‘ஓ! இற்றல்
ஒல் றைற் மை டியர்!’ என்றான் வாமன்

— சிந்தாமணி — 1968..

மழை வந்தது

அந்தக் குளத்தையொட்டிய அச்சிறு கிராம் த் தி ன் எல்லையிலே இருக்கும் அந்த வளவும் வரண்டு போய்க்கிடக் கிறது. கிணற்றடியைச் சுற்றி நிற்கும் இளங்கழுகள் அத் தனியும் வெய்யிலிலே வெந்துபோன இலைகளைத் தொங்கப் போட்டுக்கொண்டு நிற்கின்றன. பிள்ளையென்று பெயர் கொள்ளும் நிலைக்கு உயர்வு பெற்ற தென்னம்பிள்ளைகள் யாவும் வட்டுச் சுட்டுப்போய் வதங்கிய நிலையில் பரிதாபமாகச் சரிந்து காணப்படுகின்றன. அந்த வளவில் காணப்பட்ட எதுவுமே இளக்கம் புதிசுமாகவே இருந்தன.

ஆமாம்: அவனும் அவனும் நான்கு வருடங்களுக்கு முன் புதுமணக்கருக்குக் கலையாத நிலையில் தமக்கெனத்தாமே உருவாக்கிய இன்ப பூமியல்லவா அது!

மிச்சம் மீதியிருந்த கொஞ்ச நெல்லு, பஞ்சநாட்களுக்கெனச் சேர்த்து வைத்திருந்த பச்சை ஒடியல், வளவின் ஒரு மூலையில் நட்டிருந்த மரவள்ளி இவை அத்தனையுமே இந்த வரட்சிக்குத் தாக்குப் பிடிக்கவில்லை. அடைவு வைப்பதற்குக்கூட எதுவுமேயில்லை.

எஞ்சி நிற்கும் மரவள்ளியினடியில் அவனும் கையுமாக மணியம் குந்தியிருக்கின்றன. வரண்டுபோனதன் வளவை ஒருதடவை சுற்றிப்பார்த்த அவனுக்கு நெஞ்சில் உதிரம் கசிந்தது.

காட்டிலே தன்னிச்சையாகக் கிளைபாய்ந்த மந்திகள் கிணற்றுக் கட்டின்மேல் வந்திருப்பதும் வெறுங்குட்டத்தை உருட்டுவதுமாக, இருந்தன. கிணற்றடியில் சொற்ப ஸரம் செறிந்த மண்ணில் தம் இளங்குட்டிகள் வாய்ப்பதி த் துநீரை உறிஞ்சுவதைத் தாய்க்குரங்குகள் சிரத்தையின்றிப் பார்க்கின்றனவே அன்றி, அதோ கிணற்றுக்கு அண்மையிலே அவன் குந்தியிருப்பதை அவை பொருட்பட்டுத்தவே யில்லை.

மழை வந்தது

ஏங்கும் ஒரே வரட்சி! காய்ந்துபோன கச்சான் காற்று நீர் நிலையாவையும் வரளச் செய்து, உலர்ந்த சருகுகளையெல்லாம் வாரிச்சுருட்டி சாவுச்சிரிப்புச் சிரிக்கின்றது.

நித்தகைக் குளம். அதை நம்பி வாழும் கமக்காரர்களினுடைய இதயங்களைப் போலப் பாளம் பாளமாய் வெடித்துக் கிடக்கின்றது. கரடு தட்டிப்போய்க் கிடக்கும் அந்தக் குளத்தில் நீர்வேட்கையால் அலைந்து திரியும் விலங்குகளின் அடிச்சுவடுகள் தாறுமாருகப் பதிந்து கிடக்கின்றன.

குடிப்பதற்குக்கூட நீரில்லா நிலமைக்கு வந்துவிடும் அளவிற்குக் கிணறுகள் வற்றிவிட்டன. தாவரங்களைல்லாம் இலைகளை உதிர்த்து, ஆயிரம் எலும்புக் கரங்களை வாஜை நோக்கிச் சுட்டிக் காட்டி நிற்கின்றன.

அடுக்களைத் திண்ணையிலே மகனை மார்போடு அனைத் தவாறே அவன் மனைவி ஸ்டக்சி கிணற்றடியை வெறித்து நோக்கிய வண்ணம் இருக்கிறான். ஒவ்வொரு வெள்ளிக் கிழமையும் முருக்கமிலைச் சாறும், சான மும் கலந்து மெழுகப் பெற்றுத் தண்ணென்று குளிரும் அந்தத் திண்ணை இப்போது காய்ந்து பொருக்கெழும்பிக் கிடக்கின்றது.

சினப்பட்ட பசுவின் மெருகும் ஆரோக்கியமும் செறிந்த அவளுடல் இப்போது வாடி வதங்கிப் போய்க் கிடக்கிறது. இளங்கன்றுபோல் துள்ளித்திரிந்த அவர்களுடைய இரண்டு வயது மகன் மெலிந்து சுருண்டு போய்த் தாயின் மடியில் படுத்திருக்கின்றன. அவனுக்குக் காய்ச்சல். போதிய அளவு உணவு இல்லாமையே அவனுடைய நோய்க்குக் காரணம் என்பது அவர்களுக்குத் தெரியும்.

இருந்தும், முதலில் கைமருந்துகள், பிறகு கிராமத்துப் பரியாரியார் என்றாளவுக்கு வந்தாயிற்று. குணமில்லை. இனிமேல் பதினாறு மைல்கட்டு அப்பாவிருக்கும் வைத்தியசாலைக்குக் கொண்டு போனால்தான் சுகம் வரும் என்ற நிலை. கொண்டு செல்வதற்குப் பணம்.....? ‘இல்லை, என்ற ஒரு சொல்லைத் தவிர கங்களுக்குள் பேசுக்கொள்வதற்கு அவர்களுக்கு ஒன்றுமேயில்லாததால் அவர்களுக்கிடையில் அதிகம் பேச்சு வார்த்தையும் இல்லை. ஸ்டக்சி மகனைப் பெற்று இரண்டு ஆண்டுகளாகின்றன. முன்பெல்லாம் அவன் பசுத்து அழுதாற் போதும், அவளுக்கு மார்புச் சேலையெல்லாம் நனைந்துவிடும்! இப்போதோ? பசியடங்காவிடினும் அழுகையாவது அடங்கட்டுமேயென அவன் மகனை மார்போடு அணைத்திருந்தாள்.

வெருநேரம் கிணற்றடியையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த ஸ்டக்சி நித்திரையாகிவிட்ட மகனை மெல்லத் திண்ணையிற் கிடத்துவிட்டுக் கிணற்றடிக்குச் சென்று ஒரு வாளி நீரையளவிக் குடத்தடியில் வைத்துவிட்டு மரவள்ளியினடியில் கிழங்கு கல்லும் அவனிடத்திற்குச் செல்கிறான். அவன் வரவு கண்டு கலைந்த குரங்குகள், குட்டிகள் அத்தனையும் வந்து அவன் அள்ளி வைத்த தண்ணீரைக் குடிக்கின்றன.

கல்லியெடுத்த கிழங்குகளை அவளிடம் கொடுத்து விட்டு அவனும் தண்ணீர் குடிக்கும் சின்னக் குரங்குக் குட்டிகளைப் பார்க்கிறான். அவை ஆவலுடன் நீரைச் சுவைத்துக் குடிப்பதைப் பார்க்கையில் அவன் முகத்தில் சிறிதளவு திருப்தியும் மகிழ்ச்சியும் ஓளிர்கின்றன. அவளைப் பார்க்கின்றன அவனும் சிறித்துக் கொள்கிறான்.

வள்! வள்! தாழ்வாரத்தில் சுருண்டு கிடந்த அவர்களுடைய நாய் தன் பலமணைத்தையுங் கூட்டி மிகவும் சிரமப்பட்டுக் குலைக்கின்றது. அவர்கள் வளவுப் படலையடியைப் பார்க்கிறார்கள். அங்கே கந்தசாமி துவக்குடன் நிற்கிறான்.

“என்ன மணியம், வண்ணுத்தி மோட்டை யிலை மரை இறங்குதாம் வாவன் பாத்து வருவம்! ” என்று கேட்டதற்கு மணியம் பதில் சொல்லாமல் யோசிக்கிறான். இக்கொடிய வரட்சிக்காலத்தில் வேட்டைக்குப் போவதற்கு அவன் மறுத்துவிடுவான் என்பது ஸ்டக்சிக்குத் தெரியும். ஆனால் ஒரு மரை வெடிவைத்தால் குறைந்தது நூறு ரூபாவிற்கு விற் கலாமே! ‘வருகிறேன்’ என்று சொல்லமாட்டான என்ற நப்பாசையில் ஸ்டக்சி அவனுடைய முகத்தைக் கவனிக்கின்றான். அங்கே பலமான சிந்தனையின் நிழல்!

மணியமும் சாதாரண நாட்களிற் காட்டுக்குப்போய் உடும்பு, பன்றி, மான் மரை முதலியவற்றைக் கொண்டுவரு பவன்தான். வேட்டையாடுவதில் மிகவும் திறமைசாலியுங் கூட! ஆனால் அவனுக்கெனச் சில கண்டிப்பான கொள்கை கணும் இருந்தன. தேவைக்குமேல் எத்தனை மிகுங்கள் சந்தித்தாலும் அவற்றைக் கொல்லவே மாட்டான். வேட்டையாடியதை ஒருநாளும் விற்கவும் மாட்டான். உயிரேபோன லும் ‘வத்துமடு’ வெடிக்குப் போகவே மாட்டான்.

தாகத்தால் துடித்து, வற்றிக்கிடக்கும் நீர்மடுக்களை நோக்கித் தயங்கித்தயங்கி வந்து கூழிபோன்ற நீரைக் குடிக்கும் விலங்குகளை ஒளிந்திருந்து கொல்லும் அந்தக் குரூர வேட்டைக்கு அவன் போகவே மாட்டான். இதற்குச் செல்பவர்களைக்கண்டாலும் அவனுக்குப் பிடிக்காது. அவன்குணம் ஸ்டெக்கிக்கு நன்கு தெரியும். அவனுக்கும் பிடிக்காதுதான். ஆனால் இன்றைய நிலையில்.....?

‘என் கந்தசாமி அண்ணை பட்டவேக்கை நிக்கிறியள்? வந்திருங்கோவன்’ என்றவாறே அவன் மரவள்ளிக்கிழங்குகளைத் திண்ணையில் வைத்துவிட்டு நித்திரைகளைந்து எழுந்ததன்மகனைத் தாக்கிக்கொள்கிறான். துவக்கைக் கப்பில் சாத்தி விட்டு மாலுக்குள் உட்கார்ந்து கொண்ட கந்தசாமி வீடி ஒன்றைப் பத்திக்கொண்டே மாலுக்குள் வந்தமர்ந்த மணி யத்திடமும் ஒன்றைக் கொடுத்தான்.

‘அம்மா பசிக்குதனை’ மகனின் குரல் மணியத்தின் நெஞ்சைப் பிழிகிறது. ‘‘கொஞ்சம் பொறு ராசா’’இப்பகிழங்கு அவச்சத்தாறன்’ என்ற ஸ்டெக்மி ஏதோ செய்யக் கூடியதைச் செய்ய ஆரம்பிக்கிறான். ஆனால் பிள்ளைக்குப் பொறுக்கவில்லை. “அப்டு! சோறு வேணுமப்பு!” என்று கேட்டைக்கயில் மணியத்துக்கு எதுவுமே சொல்லத்தோன்ற வில்லை.

‘‘கெதியிலே மழைவந்திடும் ராசா, அப்பு சோறு கொண்டு வருவார்’’ ஸ்டெக்மி மகனைத்தேற்றும்போது அவன் குரல் உடைந்து கரகரக்கிறது. மணியம் எழுந்து இறப்பில் சொருகியிருந்த தன் வில்லுக்கத்தியை எடுத்து இடுப்பில் சொருகிக்கொண்டே கந்தசாமியைப் பார்த்து ‘‘வெளிக்கிடு போவம்’’ என்றவாறே புறப்பட்டான்.

வண்ணைத்திமோட்டை எனப்படும் அந்த நீர்மடுவின் கீழ் காற்றுக்கரையில் ஓங்கின்ற ஒரு பாலை மரத்தில் போடப்பட்ட ‘எத்து’ ஒன்றில் மணியமும் கந்தசாமியும் சிலைகளைப்போன்றிருக்கின்றனர். காற்று மோட்டையைக் கடந்துவந்து அவர்கள் முகத்தில் மோதுகின்றது. எதிரே, கீழே மடு சுருங்கிப்போய்க் கிடக்கிறது. நடுவில்மட்டும் சிறி தளவு சேற்றுநீர். அதைச் சுற்றிலும் ஒரே சேறு! பல விலங்குகளும் நீருக்காக வந்துசென்றதில் அந்த இடம் முழுவதும் ஒரே அடிச்சுவடுகள்.

இடையிடையே வந்துவிழுந்து தண்ணீர் குடிக்கும் காட்டுப் புறுக்கூட்டங்கள் பறக்கையில் ஏற்படும் ஓசையும், சில்லண்டின் ரீங்காரத்தையும் விட வேறெந்த ஒலியுமில்லை. அவர்கள் வந்து பலமளி நேரமாயிற்று. மணியத்தின் விழிகள் மட்டும் சோர்ந்துவிடாமல் எதிரே கெட்டந்த இரண்ட காட்டைத் துழாவி வருகின்றன.

செக்கல்நேரம், சட்டென ஓர் அமைதி. இயற்கையே ஸ்தம்பித்துவிட்டதுபோன்ற நிசப்பதம். இலைகள் அசையவில்லை சில்லண்டுகள்கூடச் சத்தமிடவில்லை. மணியத்தின் ரோமங்கள் சிலிர்த்தன. ஏதோ ஒரு மிருகம் மடுவில் இறங்கப் போகின்றது என்று அவன் உள்ளுணர்வு கூறியது. அவன் கரங்கள் மிகமெதுவாகத் துவக்கை உயர்த்தி, வில்லையும்

இமுக்க ஆயத்தமாகின்றன. அவன் விழிகள் இமைப்பதை மறந்து எதிர்க்கரைக் காட்டையே நோக்கி நிற்கின்றன. கந்த சாபியின் நெஞ்சு அடித்துக்கொள்வது அவனுக்கேகேட்கிறது.

இருட்திரையைக் கிழித்துக்கொண்டு வந்தது பெரிய தொரு கலைமரை! நீரும், உணவுயின்றி சற்று மெலிந்திருந்தாலும் அதன் க்ருநீலநிறம் செக்கல் ஒளியில் அழகாக மிளிர்ந்தது. முற்றிக்கறுத்த அழகிய கொம்புகளை, ஏந்திய வண்ணம் தேர்போல அந்தக்கலைமரை சற்றுத்தாரம் வந்து நின்று கம்பீரமாகத் தலையைத் தூக்கி, மூக்கைச் சுருக்கிச் சுடுத்தது.

ஏழ இலைகளை அடுக்கிவைத்தாலும் அவற்றினாடாகப் பார்க்குமாம் மரை! இலைதழைகளின் பின்னே மறைந்திருந்த அவர்களினிரும் அசையவேயில்லை! அது சற்றுநேரம் சுற்றூட்டை நோட்டமிட்டுவிட்டு தலையையுர்த்தி ஒருதரம் கம்பியது: வெண்கல் நாதம்போன்ற அந்த ஒற்றைச் சப்தம் காட்டில் அலையிலையாகப் பரவியது. தீட்டரென்று முளைத்தது போல் அதன்பக்கத்தில் தோன்றியது ஒரு பெண்மரை! இரண்டுமே சாவதானமாக நீரை நோக்கி வந்தன. குளை குடித்து முடியும்வரை கலைமரை குடிக்கவேயில்லை.

இதோ! மணியத்தின் துவக்கு கலைமரையின் கையடிவெள்ளையைக் குறிவைத்த வண்ணம் இருக்கிறது, அவன் சடவில்லை. பெண்மரை குடித்தாயிற்று. கலை கம்பீரமாக முன்னேவந்து தலையைத்தாழ்த்தி நீரைக் குடிக்கின்றது. மணியத்தின் துவக்கு இப்போ கலைமரையின் நெற்றியைக் குறிபார்த்தவண்ணம் இருக்கிறது. கள்ளனில் வைத்திருக்கும் ஆள்காட்டிலிலைச் சற்று அழுத்தவேண்டியதுதான். அவன் அழுத்தவில்லை. கந்தசாமிக்குத் தொண்டைவரன்டு விழிகள் பிழுங்கி நிற்கின்றன. ‘மரை தண்ணி குடிச்சுமுடிய முதல் மணியன் வெடிவைக்கமாட்டான்’ எனத் தனக்குள் நினைத்

துக்கொள்கிறுன். இதோ! கலைமரை நீர் குடித்துமுடிந்து தலையை மெதுவாகத் தூக்கியவாறே நிமிர்கின்றது. கள்ளனில் இருக்கும் மணியரின் விரல் ஒருமயிரிழையில் அழுத் துகிறது.

இன்னமும் ஒரு மயிவிழைதான்! அறுத்துவிட்ட பூச்சரம்போல் மரை விழும்! மகனை மூல்லைத்தீவுக்குக் கொண்டு போய் மருந்து செய்விக்கலாம். அடுத்தமாதம் முழுவதும் காலவையிற்றுக் கஞ்சிக்காவது வழி பிறக்கும். வட்சமியின் விழிகளிலே சிரிப்பைப் பார்க்கலாம்..... ஆனால் ஆனால் மரைக்கலையும் அதன்துணையும், அவனையும் வட்சமியையும்போல இளங்குடும்பமாக அல்லவா தோன்றுகின்றன!

ஒருவேளோ அப்பெண்மரையின் வயிற்றில் குட்டிகூட இருக்குமோ!? மணியனின் கரங்கள் நடுங்குகின்றன: எந்த வினாடியும் வெடித்திரும், மரைவிழும் என்று எதிர்பார்த்து நரம்பு நாடிகள் அத்தனையும் துடிக்கும் உணர்வின் உச்சக்கட்டத்தில் தவித்தான் கந்தசாமி!

கலைமரை மறுபடியும் தலையை உயரத் தூக்குகிறது: மணியன் வெடிவைக்கவில்லை. கந்தசாமி விஷயத்தைக் கட்டென ஊகித்துக்கொண்டவன்போல் அவசரமாக மணியனிடமிருந்து துவக்கைப் பறிக்கிறுன். அந்த அரவங்கேட்டுத் துள்ளித் தெறித்து மறைகின்றன மரைகள்!

வழியெல்லாம் வாய் ஓயாமல் திட்டிக்கொண்டே வரும் கந்தசாமியை மணியன் பொருட்படுத்தியதாகவே தெரியவில்லை. நன்றாக இருட்டிவிட்டது. காச்சான் காற்று விழுந்து குளிர்ந்த கொண்டல் பலமாக வீசுகின்றது. விண்ணங்கு மரங்கள் குழைபுரட்டி நிற்பது இருட்டிலும் வெளே

ரெனத் தெரிகிறது. மந்திகள் மரங்களின் கிளைகளை உலுப்பிப் பாய்ந்து தனுப்போடுகின்றன. வானில் கருமேகக் கூட்டங்கள் திரனுகின்றன.

கிராமத்தை அடைந்ததும் வளவுக்குள்ளேகூட வராது வெறுப்புடன் போகிறுன் கந்தசாமி. குடிசைக்குள்ளேயிருந்து வெளியேவந்த ஸ்ட்கமியின் முகத்தில் ஒரே பீதி! மணியன் வேட்டையாடி வந்தான இல்லையா என்பதைக்கூட அவள் கவனிக்கவில்லை.

‘இஞ்செருங்கோ, தம்பியை வந்து பாருங்கோ, எனக்கு ஒரே பயமாய்க்கிடக்கு’ என்றவளை விலக்கிவிட்டு குடிசைக்குள் நுழைகிறுன் மணியம். குப்பிவிளக்கின் ஒளியில் ஒலைப்பாயில் கிழித்த நார்போல் துவன்டுகிடக்கும் மகனைக்கண்ட மணியனுக்கு நெஞ்சக்குழியைத் தூக்கம் அடைந்தது. அவனை வாரி அப்படியே மடியில் கட்டிக்கொண்டான். திறந்திருந்த கதவினாடாக வீசிய கூதல்காற்று விளக்கையும் அணைத்து விடுகிறது.

ஸ்ட்கமி தட்டுத் தடுமாறிக்கொண்டே வந்து மணியனின் தோலைப்பற்றியபடியே இருக்கிறார்கள். வெளியே ஒரே இடிமுழக்கம்! இரண்டொரு பெரிய மழுத்துளிகள் பொட்டுப் பொட்டென்று காய்ந்துகிடக்கும் கூரையில் விழுகின்றன.

(சிந்தாமணி 1970)

ஓரு கவிதை சிறைக்கிறது

போ முதுசாய்ந்து இருள் கவியும் நேரம். அக்கம் பக்கத்து வீட்டுப்பெண்கள் விளையாடச் சென்ற தமது பிள்ளைகளைக் குரல்நீட்டிக் கூப்பிடுகின்றனர்.

அவள் ஒரு போத்தல் விளக்கையேற்றி மாலுக்குள் வைத்துவிட்டு, முற்றத்தில் தவழ்ந்த பிள்ளையைத் தூக்கி இடுப்பில் வைத்தவாறே கோழிக்கூட்டை அடைப்பதற்குப் போகிறார்.

அந்தக் கோழிக்கூடு பெரியதுதான். முன்பு கிட்டத் தட்ட இருபத்தைந்து கோழிகள்வரை அதற்குள் அடையும். இப்போது இரண்டு பேடுகள்தான் அதற்குள் இருந்தன.

மிகுதி? பாதி விற்றதும் மீதி கறியாக்கியதுமாகக் கரைந்துபோய் விட்டன.

இந்நேரம் அவனுடைய மூத்தபிள்ளைகள் இருவரும் விளையாடிவிட்டு வீடுவந்து சேருகின்றனர். மூத்தவன் அரையில் காற்சட்டை மட்டும் போட்டிருக்கின்றன. ஏழுவயதான அவனுடைய உடல் மென்றதுபோய்க் கிடக்கிறது.

மற்றவள் பெண். அவனுக்கு ஆறுவயதுதான் இருக்கும். போதிய ஊட்டம் இல்லாததால் கண்கள் மங்கி ஒளியிழந் தவைகளாகக் காணப்படுகின்றன. அவள் அவர்களிருவரையும் கிணற்றிடுக்குக் கொண்டுபோய்க் கழுவித் தானும் கால் முகம் கழுவிக்கொண்டு வருகிறன்.

அடுக்கலைத் திண்ணையில் அவர்களைவிட்டு ஈரம்துவட்டி பின்பும் அதே உடைகலைத்தான் அணிவிக்கிறுன். முன்பெல்லாம் நேரம் ஒரு உடை மாற்றும் அந்தப் பிள்ளைகளுக்கு இப்போ இருப்பது இந்த ஒரேயொரு உடைதான். குப்பி விளக்கின் ஒளியில் அவள் பிள்ளைகளுக்குத் திருநீறு பூசி இருத்திவிட்டுச் சோறுபோட்டுக் கொடுக்கிறுன். கலகலப்பு எதுவுமின்றி அவர்கள் மௌனமாகச் சாப்பிடுகின்றனர்.

அவனுடைய கணவன் ராச மாலுக்குள் சாக்குக்கட்டி வில் கிடக்கிறுன்.

அவள்தான் இந்த இரண்டு வருடங்களுள் எவ்வளவு மாறிப்போய்விட்டாள்! முன்பெல்லாம் கிணற்றிடுக் கீழு போன்ற கொள்ளைச் செழிப்புடன் கண்ணம் குழியச் சிரித்தபடி விட்டை வலம் வந்தவளா இவள்?

எறும்பின் சுறுசுறுப்புடனும், மலர்ந்த முகத்துடனும் ஓடியாடி வேலைசெய்தவளா இவள்? இல்லை! இன்றும் அதே வேலைகளைத்தான் செய்கிறுன். அதே சுறுசுறுப்புடன்தான் செய்ய முயற்சிக்கிறுன்.

ஆனால் இப்போ அவளால் முடியவில்லை: குப்பிவிளக் கின் மங்கிய ஒளியிலே அவள் வெறும் எலும்புக் கூடாகத் தோற்றுகின்றன. மனக்கவலை ஒருத்தியை இந்த அளவுக்கு உருக்குலைத்துவிடுமோ?

முடியில்கிடக்கும் பிள்ளைக்குப் பால்கொடுத்தவாறே சோறுசாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கும் பிள்ளைகளைப் பார்க்கும் அவனுடைய விழிகள் அவர்களைத்தான் கவனிக்கின்றனவா? இல்லையே! அவ்விழிகள் அவர்களுக்கும் பின்னே வெகுதூரத் தில் அல்லவா வெறித்திருக்கின்றன.

அவள் அவர்களுடைய எதிர்காலத்தையிட்டுச் சிந்திக்கிறார்களா? அல்லது கடந்துபோன வளமான நாட்களை மீண்டும் மனதில் எண்ணிப்பார்க்கிறார்களா? அவள் எதைத்தான் எண்ணியபோதும் அவனுடைய விழிகளில் உயிர் என்பதே காணப்படவில்லை.

அந்த விழிகள் மட்டுமன்றி அந்த வீடும்வளவுமே கடந்த இரண்டுவருடங்களாகத்தம் களையையே இழந்துவிட்டிருந்தன. கிணற்றைக் கூற்றிதின்ற வாழைமரங்கள் கவனிப்பாரின்றி முறிந்தும் குட்டிபெருக்கியும் நிற்கின்றன.

முற்றவேய்ச்சல் தவறியதால் மால்கூரை இற்றுப் போய்க்கிடக்கிறது. அங்கிருந்த எல்லாமே தாம் முன்பிருந்த நிலையைவிட்டிருங்கி உயிர் இழந்துபோய்க்காணப்படுகின்றன.

எட்டுமணியிருக்கும் பிள்ளைகள் அங்கங்கே முடங்கிக் கொண்டுவிட்டார்கள், சாக்குக்கட்டிலில் இதுவரை படுத்திருந்த ராசவுக்குப் பொறுக்கவில்லை. ஏழுந்து சுவரில்லாள்ள ஆணியில் தொங்கும் தன் சேட்டுப்பைக்குள் கைவிட்டுப் பார்க்கிறுன் எதுவுமில்லை.

அறையினுள்ளேபோய் மாடத்தினுள் கையைவிட்டுத் துழாவுகிறுன். அங்கு எதுவுமில்லை. மேலே பரணில்கிடக்கும் றங்குப் பெட்டியை இறக்கி வீட்டுமூலையில் எரியும் குத்து விளக்கினடியில் வைத்து ஆராய்கிறுன். அங்கும் எதுவும் இல்லை.

இரண்டு ஆண்டுக்கட்கு முன்பு அந்த றங்குப்பெட்டியைத் திறந்தாலே ஒரு சுபமணம் வீசும். அதன் ஒருமூலையில் அவனுடைய நகைகள் எல்லாம் சிவப்பி ரிஷியூ கடதா சியில் சுற்றப்பட்டு முடிச்சுப்பெட்டியில் இருக்கும். அதனாருகே பணநோட்டுக்கள் துணியினுலே சுற்றப்பட்டு அச்சறுக்கையாக வைக்கப்பட்டிருக்கும். மறுபக்கத்தில் அவங்கருடைய நல்ல துணிமணிகள் பாங்காக அடுக்கப்பட்டிருக்கும். கல்யாணமான புதிதில் அவன் அவனுக்கென்று வாங்கித்தந்த ‘சென்ற்’ போத்தல் அதற்குள் இருக்கும் பெட்டியைத்திறந்துமே அதன் சுகந்தவாசனை பரவும்.

இன்றே அந்த சென்றபோத்தல் வீட்டு மூலைக்குள் வீசப்பட்டுக் கிடக்கிறது. அதற்குள் சென்றறும் இல்லை. வாசனையும் இல்லை. அதைப்போலவே அந்த றங்குப்பெட்டியும் வெறுமையாகக் கிடந்தது. சலிப்புடன் அதைத்தாங்கிப் பரணில் போட்டுவிட்டு வெளியேவந்த ராசவை அவள் ஏறிட்டுப் பார்த்தாள்.

அவனும் எத்தனையோ தடவைகள் சொல்லிப்பார்த்து விட்டாள். கெஞ்சிக்கேட்டாள்: கோபித்துக்கொண்டு அவனுடன் பேசாமலே இருந்தாள். தாறுமாறுகப்பேசிச் சண்டை பிடித்து, அடிஉதைகூட வாங்கிக்கொண்டாள். அதன்பின் அவள் களைத்துப்போனாள்.

இப்போதும் அவனை ஏறிட்டுப்பார்த்த அவள் விழி களில் அந்தக் களைப்புத்தான் தெரிந்தது. அவன் எங்கோ பார்த்தவாறே “நீ சாபபிட்டிட்டுப் படு நான் உதிலை ஒருக்

காப் போட்டுவாறன்” என்று சொல்லியவாறே தோளில் ஒரு துண்டைப் போட்டுக்கொண்டு போகிறுன்.

அவள் சோர்ந்துபோனவளாய் எழுந்திருந்து விளக்கை அணத்துவிட்டு மால் வாசலருகே படுத்துக்கொள்கிறுன். ‘உதிலை ஒருக்காப் போட்டுவர, போய்விட்டான் அவன்.

அந்தக் கிராமவாசிகளில் ஒரு கணிசமான தொகையினர் தத்தம் வீடுகளிலிருந்து ‘உதிலை ஒருக்கால் போட்டு வர’ என்று புறப்படும் நேரம் இருதான்.

அவங்களிற் பலர் கூலிவேலை செய்பவர்கள். சிலர் விவசாயிகள். இன்னுஞ்சிலர் எந்தவேலையும் இல்லாமல் இதே வேலையாகத் திரியும் இளாஞ்சுர்.

இங்குள்ள பலவீடுகள் இந்நேரம் இக்குடிமக்களின் தேவையைப் பூர்த்திசெய்வதற்கும், ஒருசில இடங்களில் தம் சுயதேவையையும் பூர்த்திசெய்வதற்காகவும் தற்காலிகத் தவறுணைகளாக மாறிவிடும்.

அவற்றில் ஒன்றை நோக்கித்தான் ராச இப்போது போய்க்கொண்டிருக்கின்றன. அவன் மடியிலே பணம் இல்லாததனால் அவனநடையில் உற்சாகம் இல்லை. இருப்பினும் ‘விடாய்’ மேவிட அவன் அந்த வீட்டை நோக்கி நடக்கிறுன்.

கடந்த மூன்றுவருடங்களாகத்தான் இந்தப் பழக்கம். ஆரம்பத்தில் உடற்சகத்துக்காக என்று தொடங்கி இன்று அதற்காகவே ஆகிவிட்ட பழக்கம். அந்தநேரம் இவனிடம் நிறையப் பணம் புழங்கியபோது, ஆலடிச்சந்தியில் இவனைக்காத்துறின்று அழைத்துச்செல்லும் நண்பர்கள் பலர் இருங்கார்கள். அவனுடன் கூடிச்சென்று அரையும் காலுமாக சேர்ந்து குடித்துவிட்டு, கூடவே பத்துஇருபது என்று கைமாற்றுக் வாங்கிச்சென்றவர்களும் உண்டு.

நாட்செல்லச் செல்ல சையிலிருந்த பணம் கரைந்தது. நகைகள் மக்கள் வங்கியில் அடைக்கலம் புகுந்தன. மீண் டும் பணம் செலவாகி அவன்கை வற்றியபோது அந்த நன் பர்களெல்லாம் அவனைவிட்டு நழுவிப்போக அந்தப் பழக்கம் மட்டும் வாஞ்சையுடன் அவனுடன் தங்கிலிட்டது.

இதோ ராச வருவதைக் கண்டதும், சந்தியில்நிற்கும் அவனுடைய பழைய நன்பர்கள் சிலர் அவசரமாக. அவ்விடத்தைவிட்டு நகர்ந்து வேறெங்கோ போவதுபோல் செல்கின்றனர். அவர்களுடைய இச்செயல் ராசவுக்கு நெஞ்சில் வேதனையை ஏற்படுத்தியது.

அவனிடம் கணிசமான தொகையைக் கட்டாகப்பெற்று இன்னமும் திருப்பித் தராதவர்களும் அவர்களில் இருந்தனர். ராசவுக்கு அவர்களைப்பற்றி என்னும்போது ஒரே எரிச்சலாகவிருந்தது.

அவனிடம் கடந்த இரண்டுமுன்று நாட்களாகக்கையில் சல்லிக்காச்சுட இல்லை. வீட்டுப்பாட்டை அவன்மனைவி ஏதோவகையாய் ஓளித்துமறைத்து வைத்த சொற்பப்பணத்தைக்கொண்டு சமாளித்துவிட்டாள்.

ஆனால் இவனுக்கோ குடிக்காமல் இருக்கவே முடிய வில்லை. சென்ற இரண்டு ஆண்டுகளில் அவன் குடிக்காத நாளே கிடையாது. இப்போது நாலைந்து நாட்களாகத் தனக்கு வாடிக்கையாகச் சாராயம் விற்கும் முருகுப்பிள்ளையிடந்தான் கடஞகக் குடித்துவந்தான். இப்போதும் அவன் கால்கள் அவனை அங்கேதான் இழுத்துச் செல்கின்றன.

மாலுக்குள் முருகுப்பிள்ளை மட்டும்தான் இருக்கிறார். வேறு ஒருவரையும் அங்கு காணவில்லை.

முன் பெல்லாம் ராசவைக்கண்டவுடன் எழுந்து தடல் புடலாக வரவேற்கும் முருகுப்பிள்ளை, இன்று அவனைக் கண்டும் காணுதவாறு இருக்கிறார்.

‘என்ன முருகுப்பிள்ளை? இன்டைக்கு ஒருத்தரையும் காணேல்லை’ என்று கேட்டவாறே ராச மால்தின்ஜெயில் அழருகின்றன.

‘ஆரது? ரீசவே...! இப்ப வியாபாரம் கொஞ்சம் மந்தம். எல்லாரும் குடிச்சுப்போட்டுக் கடன்சொல்லிப்போட்டுப் போகின்ம... இன்டைக்குச் சாராயத்துக்குப் போகக் கூட கையிலை. காசில்லை’ என்று முருகுப்பிள்ளை முனு மணுத்தார்.

ராசவுக்கு சுருக்கென்று நெஞ்சில் தைத்தத்து. இது வரையும் சுகமாக வாழ்ந்தவன். சுடுசொல்லுக் கேட்டறியாதவன். சட்டெனக் கோபங்கூட வந்தது.

‘என்ன முருகுப்பிள்ளை! நான் கடனைய் நேற்று முந்தனான் குடிச்சதுக்குத்தானே உப்பிடிக் குத்தரவாய்க் கதைக் கிறியோ?’ என்று சற்றுச் சூடேறிய குரலில் கேட்டான் ராச.

‘சிச்சீ! என்னதம்பி, உன்னைப்போய் அப்பிடியெல்லாம் சொல்லுவனே! எத்தினைதரம் நான் காசக்குத் தட்டுப்பட்டபோது உதவி செய்திருக்கிறேய்...’ என்று முருகுப்பிள்ளை பல்வியமாகக் குழைந்தார்.

ராசவுக்கு இப்போதெல்லாம் குடிக்காத சமயங்களில் சின்ன விஷயங்களுக்கெல்லாம் எரிச்சலும், சினமும் ஏற்படும். ஒரு ‘காப்போத்தல்’ உள்ளே போன்றதான் முகம் விடியும். பேச்சிலும் சுறுசுறுப்பு ஏற்படும்.

இன்றே கையில் பணமில்லை என்ற மனச்சோர்வுடன் ‘விடாய்’ காரணமாக ஏற்பட்ட உடற்சோர்வும் சேர்ந்து கொள்ளவே உடல் பதறியது, கைவிரல்கள் சிறிது நடுக்கம் கண்டன.

எனினும் சற்றுத் தணிந்துபோய் ‘‘ஒரு காப்போத் தில் கொண்டுவா முருகுப்பிள்ளை’’ என்று ராசு கேட்ட போது ‘‘உண்ணேனத்தம்பி! ஒருசொட்டுச் சாராயம்கூட என்னட்டை இல்லை. கிடந்தால் வைசுக்ககொண்டு உனக்கு இல்லையென்டு சொல்லுவனே!’’ என்று முருகுப்பிள்ளை சத்தியம் பண்ணினார்.

ராசவுக்கு மனம் விழுந்துபோய்விட்டது. ‘‘அப்ப நான் வாறன்’’ என்று கூறியவாறே ராசு எழுந்து படிலை யைத் திறந்துகொண்டு ஒழுங்கைக்கு வந்தான். அவனுக்கு குடிக்காமல் இருக்கத் தலை வெடித்துவிடும் போலிருந்தது!

அடுத்து இரண்டு ஒழுங்கை தள்ளித்தான் கந்தப்பு வின் வீடு. அவனும் சர்ராயம் விற்பவன்தான். அவனிடம் கேட்டால் ஒருவேளை தருவான். என்று எண்ணியலாரே கந்தப்புவின் வீட்டைநோக்கி நடந்தான்.

அங்கு கந்தப்புவின் மனவிதான் இருந்தாள். ‘‘அவர் காலமை வெளிக்கிட்டுப் போனவர், இன்னும் காணேல்லை’’ என்று அவள் கூறியதும் ராசுவிற்கு மிகவும் ஏமாற்றமாய்ப் போய்விட்டது.

கந்தப்பு இருந்தால் கடன்சொல்லிவிட்டுக் குடிக்க வார். ஆனால் அவனுடைய மனவி என்ன சொல்வாளோ என்று மனம் தயங்கியது.

இருந்தும் அந்தப் பாழாய்ப்போன விடாய் கூச்சத் தையெல்லாம் உதறி எறிந்துவிட்டு வாய்விட்டுக் கேட்க வைத்தது.

‘‘கையிலை இப்ப காசிலை..... உங்கை முருகுப்பிள்ளையிட்டையும் ஒண்டும் இல்லையாம..... அதுதான் இஞ்சை வந்தனன்..... கந்தப்பு நிக்குமெண்டு நினைச்சன்...’’ என்று ராசு இழுத்தான். அவன் இதுவரைக்கும் இப்படிப் பிச்சை கேட்பதுபோல் எங்கேயும் இரந்து நின்றதில்லை. அந்தப் ‘பழக்கம்’ ராசவை இந்த நிலைக்கும் இறங்க வைத்து விட்டது.

ஆனால் கந்தப்புவின் மனவி ‘‘அவர் ஒருத்தருக்கும் கடனுக்குக் குடுக்கவேண்டாம் எண்டிட்டுப் போனவர்’’ என்று சொன்னதும், அவனுக்குச் செருப்பால் முகத்தில் அடித்ததுபோலிருந்தது. கூனிக்குறுகியலனாக ராசு ஒன்றுமே பேசாமல் தலைகுனிந்தவாறே தன்னுடைய வீட்டைநோக்கி நடந்தான்.

அவனுடைய வீட்டுக்குச் செல்வதானால் மீண்டும் முருகுப்பிள்ளையின் வீட்டைக் கடந்ததான் செல்லவேண்டும். அந்த வளவடியில் வரும்போது, அங்கு பேச்சுக் குரல்கள் கேட்கவே ராசுவின் கால்கள் சற்றுத் தயங்கின.

‘‘இஞ்சாலை வந்து இருங்கோ பொடியன். இப்பான் உவன் ராசு வந்திட்டுப் போருன்- ஒரு சொட்டுக் கூட என்னட்டை இல்லையென்டு சொல்லிப் போட்டன். மெய்யே பின்னை தெடுக்க கடனிலை ஊத்திக் குடுக்க எனக்குக் கட்டுமே!’’

இப்படி முருகுப்பிள்ளை யாருக்கோ சொல்வது ராசு வின் காதில் நெருப்பாக விழுந்தது. அதை தொடர்ந்து அவனுடைய பழைய நண்பன் ஒருவனின் குரல் கேட்டது.

“சந்தியிலே நாங்கள் நிக்கேக்கைதான் ராச அதாலை வந்தவன். நாங்கள் மெல்லமாய் விட்டிட்டுக் கழண்டிட்டம். பெரிய கரைச்சல்ல.....”

ராச நின்று மேலும் கேட்டுக் கொண்டிருக்க மன தில்லாமல் வீட்டை நோக்கி நடந்தான். அவமானமும் ஆத்திரமும் அவனைப் பியத்தெடுத்தன.

வளவுப் படலையைத் திறந்து முடிய ஓலி கேட்டு அவன் மனைவி எழுந்து அடுக்களைக்குள் சென்று விளக்கைக் கொறுத்தினான்.

அவன் சூரத்தில்லாமல் போய்ச் சாக்குக் கட்டிலில் விழுந்தான்.

அவன் சாப்பாட்டுத் தட்டைக் குடத்தடியில் கழுவிக் கொண்டே “வாருங்கோவன் சாப்பிட” என்று அழைத்ததற்கு “எனக்குப் பசிக்கேல்லை” என்று அவனை டமிருந்து பதில் வந்தது. அவன் கேப்பையை வைத்து விட்டு, கை சுரத்தைச் சேலைத் தலைப்பில் துடைத்த வாரே சென்று சாக்குக் கட்டிலில் அவனருகே உட்கார்ந்து அவனைத் தொட்டுப் பார்த்தான்.

முன்பெல்லாம் கட்டுக்கோப்பாக வனப்புடன் பொலிந்த அவனுடை உடல் இப்போ மெலிந்து போய்க் கிடந்தது. அவனுடைய கைகளைக் பற்றிக் கொண்டு, அவன் முகத்தை உற்றுநோக்கியவளுக்கு இன்று அவன் குடிக்கவில்லை என்பது தெரிந்தது.

என்னான் அந்தப்பழக்கத்தை அவன் விரும்பா விடி னும், இப்போது அவனைப் பார்க்கையில் அவளின் இதயத் தில் பரிதாபம் மேலிட்டது.

“என்னட்டையும் உங்கை ஒருசதமும் இல்லை. கிடந்தால் தராமல் விடுவனே!” என்று அவனுடைய நிலையைப் புரிந்துகொண்ட அவன், சுரகரத்த சூரில் ஆறுதல் கூறியதற்கு “எனக்குத் தெரியுந்தானே! நான் அதுக்குயோசிக் கேல்லை.....” என்று கூறிவிட்டுப் பெருமுக்கவிட்ட அவன் கண்கள் முகட்டை வெறித்து நோக்கின.

(சிந்தாமணி 1971)

ஷ
ஷ

எல்லாம் முன்னேற்ற முறை
ELALAI MUNNETRA MANTRAM
எல்லாம் முறை
ELALAI WEST
CHINNAKAM

ஒரு சொட்டுத் தேன்

இவையெல்லாமே குழம்பிப்போய்க் கிடந்தன. ஈரங்கவறி இளகியிருந்த பாதங்களில் சுருக்கென்று தைக்கும் முட்களையும் பொருட்படுத்தாமல் அவன் எதையோ தேடிச் சென்று கொண்டிருக்கிறான்.

ஆனால் அவன் தேடிவந்ததன் சுவடு எந்தமரத்திலுமே காணப்படவில்லை. ஆனாலும் அவன் சோர்ந்துவிடவில்லை.

எதிரோ குறுக்கிட்ட காட்டாற்றில் முழங்காலாவுக்கு இறங்கி முகத்தில் சில்லிடும் நீரை அடித்துக்கழுவி. இரண்டு வர்ய் நீரையும் பருகிக்கொண்டு ஆற்றைக்கடந்து அப்பாற் கிடந்த காட்டினுள் நுழைகிறான்.

வவுனியா மாவட்டத்தின் காடுகளில் காணப்படும் இந்தக் காட்டாறுகள் கோடையிலே வரண்டுபோய் மனற் படுக்கைகளாகக் கிடக்கும். ஆங்காங்கே சிதறிக்கிடக்கும் குளங்களில் நீர்மட்டம் வெகுவாகக் குறைந்துவிடும். ஆனால் மாரிகாலம் வந்தாலே காய்ந்துபோய்க் கிடக்கும் காட்டாறுகள் சிலமணிநேர மழை வீழ்ந்ததுமே கட்டுக்கடங்காமல் பிரசைக்கும். குளங்கள் நிறைந்து தளும்பும்.

ஆனால் இச்சிறு குளங்களையொட்டி அமைந்திருக்கும் சின்னக் கிராமங்களிலுள்ள விவசாயிகளின் வாழ்க்கையோ மாரியில் ஏரண்டுவிடும்.

மார்க்கழி பீடைப்பிடித்த மாதமென்பார்கள். மனைவியின் ஒரேநகையான தாலிக்கொடி, வித்துக்கென்று வைத் திருந்த நெல், அங்குமிகுகும் சில்லறையாக வாங்கிய கைகடன் எல்லாமே மாரியில் குடிசைகளைவிட்டு வெளியேறிவிடும். நெல், அடைவுவைத்து எடுத்த பணம் அத்தனையையுமே அவரவர் யல்களுக்குள் உழுது புதைத்துவிட்டு அன்னைந்து வான்ததைப் பார்த்தவண்ணமே இருப்பார்கள். கோதுமை மாவும் மரவள்ளிக்கிழங்கும் வயிறுகளை அரைகுறையாக நிரப்பிக்கொண்டிருக்கும்,

ஒரு சொட்டுத் தேன்

மீரிகாலந்தான். இருப்பினும் கந்தனுடைய முகத் திலும் உடலிலும் வியர்வை ஆரூக வழிந்துகொண்டிருந்தது. வெறிபிடித்தவன் போலக் கோட்டாரியைக் கையில் ஏந்தியபடி அவன் செடிகளையும் புதர்களையும் விலக்கியவாறே காடேறிக்கொண்டிருந்தான்.

காடு இருண்டு கிடந்தது, அடிக்கடி பெரும்மை பெய்து தால் மரங்களெல்லாம் ஈரங்குடித்துத் தறுத்துப்போய்க் காணப்பட்டன.

அவனுடைய நடையில் வேகமிருந்தாலும் அவன் விழிகள் மட்டும் எந்தவொரு மரத்தையும் தவறவிடாது கவனமாக ஆராய்ந்துகொண்டிருந்தன. கலங்கிச் சுற்றுச் சிவந்துபோயிருந்த அவ்விழிகளில் தீவரம், ஏமாற்றம், சோகம்

வயல்கள் ஒருப்பிடியாக விளைந்து மாசி, பங்குனியில் அறுவடை முடிந்ததும் கைக்குவரும் பணத்தைக்கொண்டு கொடியை மீட்பார்கள், கடனை அடைப்பார்கள். வருடப் பிறப்பு வந்தால் ஒருசில துணிமணிகள்; இரண்டு போத்தல் சாராயம் இவற்றுடன் வந்தபணம் சென்றுவிடும். வைகாசி போய் ஆனி வருவதற்குள் மீண்டும் சடன், அடைவு என்ற ரீதியில் சகடயோகமாகச் சுழன்றுகொண்டிருக்கும் இவர்களுது வாழ்க்கை.

இடையில் தப்பித்தவறி வானம் பொய்த்துவிட்டால் அல்லது தண்ணியைப் போட்டுவிட்டு சில்லறை அடிதடியில் இறங்கி வழக்குக் கணக்கென்று வந்துவிட்டால் அந்த வீழ்ச் சியிலிருந்து எழுந்து மீண்டும் பழைய வாழ்க்கை வட்டத் தினுள் நுழைவதென்றால் மிகவும் சிரமந்தான்.

கந்தனும் இவர்களில் ஒருவன். அவனுக்கும் மனைவி மக்களுண்டு, பிரச்சினைகளுண்டு.

காலை நடந்த நிகழ்ச்சியை நினைத்தாலே கந்தனுக்கு நெஞ்சு குழுறியது.

அவனுடைய நான்காவது குழந்தையான ராணிக்கு நான்கைந்து நாட்களாகவே சுகவீனம். எதைத் தின்றானோ தெரியவில்லை. ஒரேயடியாக வயிற்றால் போகத்தொடங்கி விட்டது. இரண்டொருநாள் அதையும் இதையும் கொடுத்துப் பார்த்தாள் கந்தனுடைய மனைவி, சூணமில்லை. கடந்த இரவு முழுவதும் குழந்தைக்கு நினைவேயில்லை.

விடியற் காலையில் கந்தன் குழந்தையையும் தூக்கிக் கொண்டு அயற்கிராமத்துப் பரியாரியாரிடம் ஓடினான். அவர் குழந்தையின் கையைப் பிடித்துப்பார்த்து உதட்டைப்

பிதுக்கிவிட்டு, ஒரு தூவீக் கையிலெடுத்து ‘‘இதை மூன்று நேரம் சுத்தமான தேனிலை குடு. நாளைக்குத்தான் பொட்டப்புமோ இல்லையோ என்று சொல்லலாம்’’ என்று கூறிய போது கந்தனுக்கு வயிற்றை எதுவோ செய்தது.

இருப்பினும் மிகவும் நம்பிக்கையுடன் மருந்தை வாங்கிக்கொண்டு சந்தியிலிருக்கும் சங்கக்கடையருகில் வந்துதான் அவனுக்குத் தன் வீட்டில் மருந்துக்குக்கூடத் தேனில்லை என்பது நினைவுக்கு வந்தது.

நான்கு மாதங்களுக்கு முன்னர் அவனுடைய சூக்கிராமத்திலே தேனறு பாய்த்து. அந்நாட்களில் கந்தன் தினமும் தன் ஊரவருடன்சேர்ந்து காட்டுக்குச் செல்வான். கிடைக்கும் தேனைப் பிழிந்து பகிர்ந்துகொள்வார்கள். அந்த முறை கந்தனுடைய வயல்வேலிக்கு முடக்கம் மிகவும் அவசியமாக்க தேவைப்பட்டது. எனவே தனக்குக்கிடைத்த முப்பதுபோத்தல் தேனையும் அப்படியே மொத்தமாக அயற்கிராமத்தில் கடை வைத்திருக்கும் ஒருவருக்கு விற்றுவிட்டான்.சை! மருந்துக்கூட ஒருசொட்டுத் தேன் வைக்காமல் விற்றுவிட்டது எவ்வளவு பிழையாய்ப் போயிற்று..... என்று சிந்தித்தவண்ணம் நடந்து கொண்டிருந்த கந்தனுக்குச் சட்டென்று ஒரு யோசனை பிறந்தது. அவனிடமிருந்து தேனை மொத்தமாக வாங்கிக் கொண்டவரின் கடை அருகில்தானே இருக்கிறது. மருந்துக்குக் கொஞ்சத் தேன் கேட்டால் நிச்சயமாகக் கொடுப்பார் என்று என்னியவன், வேகமாக நடந்துசென்று அக்கடை வாசலில் ஏறினான்.

கல்லூப் பிள்ளையார்போல உட்கார்ந்திருந்த கடை முதலாளியின் பின்னே உயரமான பிராக்கிகளில் தேன் போத்தல்கள் வரிசையாக வைக்கப்பட்டிருந்ததைக் கண்டதும் கந்தனின் மனம் ஆற்றியது.

“புள்ளைக்குச் சுகமில்லை முதலாளி, மருந்துக்குக் கொஞ்சத் தேன் வேணும்!”

“ஒருபோத்தல் பன்னிரண்டு ரூபாய் கந்தன்”

கந்தன் திகைத்துப்போனான். தன்னிடம் இருந்து ஒருபோத்தல் நான்குரூபாய்க்குக் கொள்வனவுசெய்த தேன் இப்போ பன்னிரண்டு ரூபாவா? அவனால் பேசவே முடிய வில்லை.

“எத்தினைபோத்தில் வேணும் கந்தன்?”

“இப்ப கையிலை ஒருசதமும் இல்லை முதலாளி! புள்ளைக்கு மருந்து குடுக்க ஒரு சின்னக் குப்பிப் போத்தலுக்கை ஐஞ்சாறு சொட்டுத்தேன் தந்தாக்கானும்” கந்தன் ஈனிக் குறுகிக் குழந்தான்.

“நான் கடன் குடுக்கிறேல்லையென்று உனக்குத் தெரி யுந்தானே கந்தன்!”

“முதலாளி கொஞ்சம் தயவுபண்ணுங்கோ!” கந்தன் வேண்டினான்.

ஆனால் அந்த முதலாளி அதற்குமேல் எதுவுமே பேச வில்லை. அவன் அங்கு நிற்பதையே உனராதவர் பேர்ஸ்ப பழைய பத்திரிகை ஓன்றில் மூழ்கிவிட்டார்.

கந்தன் ஊரைநோக்கி நடந்தான். தோளில் துவண்டு கிடந்த குழந்தையின் உடல் தகித்தது. அதைவிட அதிகமாக அவனுடைய நெஞ்சு கொதித்தது.

கிராமத்தையடைந்ததும் மனைவியிடம் குழந்தையைக் கொடுத்துவிட்டு, அங்கு உள்ள ஆறேழு குடிசைகட்டும் சென்றுன். ஆனால் அங்கும் ஓரே பதில்தான்.

“இங்சையும் ஒருசொட்டுத் தேனும் இல்லைக்கந்தன் உன்னேடதானே நாங்களும் தேன் வித்தனைகள். மருந்துக்குக்கூட இல்லாமல் பொடியள் திண்டாடுதுகள்.

தேனேறு பாய்ந்த அக்கிராமத்தில் மருந்துக்குக்கூடத் தேனில்லை. குழுறும் நெஞ்சுடன் திரும்பிவந்த கந்தன் தாயின்மடியில் வதங்கிப்போய்க் கிடந்த குழந்தையின் நெற்றியிலே கையைவெத்துப் பார்த்தான். நெருப்பாய்ச்சுட்டது. கால்கள் சில்லிட்டுப்போய்க் கிடந்தன.

ஓன்றுமே பேசாமல் கோடரியையும் எடுத்துக்கொண்டு நூண்பகல்நேரம் காட்டில் நுழைந்தவன் கிராமத்தைவிட்டு வெசூதூர்ம் வந்துவிட்டான்.

இப்போ பொழுது சாய்வதற்கும் இன்னும் அதிக நேரமில்லை. தேன் இன்னமும் சந்திக்கவேயில்லை.

அங்காங்கு அவர்கள் முன்பு தேன்தறித்த மரங்களில் இருந்த தேன்குடிகளைல்லாம் எங்கோ சென்றுவிட்டன. போதாககுறைக்கு நிலவெறிக்கும் நாட்கள். தேன்குடி கண்ணில்பட்டாலும் அந்த வதைகளில் தேனிருப்பது மிக அசாத்தியம்? நிலவுக்குத் தேனீக்கள் தேனீக் குடித்துவிடும்

கந்தன் நம்பிக்கையை இழந்துவிடவில்லை.

அதோ! அந்தச் சரிந்த வேலமரத்தில் கருடி ஏறிய அடையாளங்கள் தென்படுகின்றனவே! கருடி தேன் எடுப்பதற்காகத்தான் மரங்களில் ஏறும். கந்தன் நெருங்கிச் சென்று கருடியின் கால்நகங்கள் மரத்தில் ஏற்படுத்தியிருந்த அடையாளங்களைக் கவனிக்கின்றன. அவை எத்தனையோ நாட்களின்முன் ஏற்பட்டனவே! அவன் சோர்ந்து விடாமல் சட்டென மரத்தில்ஏறி தேன்கொட்டருகில் வருகிறான். பூவாசல் கறுத்துக்கிடக்கிறது. இதழ்களைக் குவித்து

பூவாசலினுள் ஊதிவிட்டுக் காதைக் கொடுத்துக்கேட்கிறுன். தேன் பூச்சிகள் இரையும் ஒசை கேட்கவில்லை! ஏமாற்றத் துடன் கிழே இறங்கியவன் மிகவும் வேகமாக நடக்கிறுன்.

ஐயோ! பொழுதுபடமுதல் ஒரு சின்னத் தேன்குடி எண்டாலும் சந்திச்சுதேயெண்டால்!.....

மகள் ராணியின் முகம் அவன் மனக்கன்னில் தெரி கிறது.

பொழுது சாய்ந்துவிட்டது. நன்றாக இருட்டிவிட்டால் காட்டில் வழியே தெரியாது. இனி எப்படி தேன் பார்க்கமுடியும் என்று நினைத்து, தன்கிராயம் இருக்கும் திசையில் திரும்பி, நாலைந்துபாகம் நடந்தவனுடைய காதில் குளவி இரைவது கேட்டது. கண்களை இடுக்கிக்கொண்டு பார்த்தான்.

ஒரு பாலைமரத்தில் பொக்காக இருந்த ஒரு பகுதியை சுற்றிக் குளவிகள் வட்டமிட்டுக்கொண்டிருந்தன.

குளவிகள் தேன்கூட்டில் நுழைந்து தேன்குடிக்க முயல்வது வழக்கம். ஆகவே நிச்சயம் அந்தக்கொட்டில் தேன் இருக்கவேண்டும் என்று நினைத்து, விறுவிறென்று மரத் தில் ஏறிப் பூவாசலை அவதானித்த கந்தனின் முகம் சற்று மலர்ந்தது. தேனீக்கள் பூவாசலில் நுழைவதும், வெளிப்படுவதுமாகக் காணப்பட்டன.

மரத்தைக் கோடரியால் தட்டிப்பார்த்து, கொட்டுவல்விடம் என்பதை நிச்சயம் செய்துகொண்டு, கந்தன் விரைவாகத் தறிக்கத்தொடங்கினான்.

சில நிமிடங்களுக்குள்ளாகவே பூ வாசலின்கீழ் ஒரு நீள் சதுரமான பகுதி அப்படியே ஒரு கதவு பேர்லப் பெயர்ந்து விழுந்தது. அந்தத் தூவாரத்தினுள் கந்தன் வாயால் ஊத ஊத, தேனீக்கள் தாம் மொய்த் து இருந்த வதைகளை விட்டு மேலே கொட்டுக்குள் போய் அடங்கிக் கொண்டன.

கந்தன் நம்பிக்கையடிடன் கொட்டினுள் கையை விட்டு ஒல்வொரு வதைகளாகப் பியத்தெடுத்தான். வதையில் தேனிருந்தால் ஈயம் போலக் கணக்கும். கந்தனின் கையில் வந்தவையோ காற்று போல் லேசாக விருந்தன. வெள்ளை வெளேரென்றிருந்த அந்த வெற்று வதைகளை எறிந்து விட்டு மீண்டும் கொட்டுக்குள் கையை விட்டுப் பதற்றத்தூடன் துளாவினான் கந்தன்.

கொட்டின் மேலே, தேனீக்கள் மொய்த்திருந்த பகுதியில் இருந்த “கணக்கன்வதை” அவனுடைய நடுங்கும் வீரல்களுள் அகப்பட்டது. அதைப் பியத்தெடுத்ததுமே தேனீக்கள் மொய்த்துக் கொட்டின. சரீரென்று கடுகிய விஷத்தின் வேதனையையும் பொறுத்துக் கொண்டு அவன் அந்தக் கணக்கன் வதையை எடுக்கிறுன். உள்ளங்கை அகலமேயுள்ள அந்த வதை குண்டுபோலக் கண்த்தது.

தேன் பிலிற்றும் அந்த வதையைக் கைக்கு ஸ் அடக்கியபடியே கந்தன் தன் கிராமத்தை நோக்கி புய வென விரைகிறுன்.

இதோ வலது கையினுள் தேன் கசியும் அந்த வதையைக் கொண்டு போய் ஒரு பேத்தி இலையில் பிழிந்துவிட்டு அதனுள் பரியாரியார் கொடுத்த தூளைக் குழைத்து ராணியின் நாவில் தடவேண்டும், என்ற தவிப்பில் அவன் காட்டில் மூச்சிரைக்க ஒடுகிறுன்.

குரை முட்கள் தோலைப் பியக்கின்றன. கரம்பை முட்கள் காலில் ஏறுகின்றன. மேனியில் காயம்பட்ட இடங்களில் வியர்வை வழிந்து சொல்லொன்றே எரிவை ஏற்படுத்துகின்றது.

இருப்பினும் கந்தன் தன் குழந்தையின் உயிரைத் தடுத்து நிறுத்தி விடுவதற்காக மரங்களில் மே மா தி க் கொண்டும், கொடிகளில் இடறுபட்டும் தன் குடிசையை நோக்கி ஓடுகிறார்கள்.

தேவில் குழைத்த மருந்தை தின்றதும் குழந்தை கண்ணைத் திறப்பாள். மனைவியின் முகம் மலரும், மற்றப் பிள்ளைகள் மறுபடியும் சிரித்து விளையாடுவார்கள் என்ற நம்பிக்கை அவன் கால்களுக்கு வலுவைக் கொடுக்கின்றன.

ஓடி, ஓடி அவன் கிராமத்து எல்லைக்கு வந்த போது நிலவு பகலாய்ப் பொலிகிறது. நிலவொளி கேதுங்கி துதும்பும் அந்த அமைதியைக் குலைத்துக் கொண்டு அவனுடைய மனைவியின் ஒற்றை பிலாக்கணம் அவன் காதில் நாராசமாய் பாய்கின்றது.

ஓடிவந்த பாதையில் சட்டென நின்றுவிட்ட கந்தன் ஆத்திரத்தில் பற்களை இறுக்க கடித்துக் கொள்கிறார்கள். இரைக்கும் மூச்சு கனலாகத் தகிக்கிறது.

எந்த நிலைமை ஏற்படினும் இலகுவில் மனதைத் தளரவிட்டுவிடாத அந்தக் கிராமத்தானுடைய கண்கள் கலங்குகின்றன.

அந்தச் சின்னஞ்சிறு “கணக்கணவதை” அவனுடைய பலம் மிக்க வலது கைவிரலுக்குள் நகுக்கப்பட்டு கசங்குகிறது. தேன் துளிகள் சொட்டுச் சொட்டாக மண்ணில் சிந்திக் கொண்டிருக்கின்றன.

(30-9-73)
விரகேஸி—வாரமஞ்சாரி.

நிச்சயமாக ஒரு உத்தியோகம் கிடைத்துவிடும். எமது குடும்பம்படும் கஷ்டமெல்லாம் தீர்ந்துவிடும் என்று நம்பி யிருந்தவர் அவர். எனக்குடும்பத்தினர் மட்டுமன்று, நானும் கூட என்னுடைய பட்டத்திற்கும் திறமைக்கும் நிச்சயம் ஒரு வேலை கிடைத்துவிடும் என்றுதான் நம்பியிருந்தேன். அந்த அசையாத நம்பிக்கையின் ஆதாரத்தில் ஆசைகள் பலவற்றை நெஞ்சில் வளர்த்துக்கொண்டனன் நான். இன்றே அந்த ஆசைகளையீழ் நம்பிக்கையையும் சுமந்திருந்த என் நெஞ்சில் அடி பலமாகப்பட்டுவிட்டது.

இந்த வைகறைப் போதிலேயே என்னைத்தவிர என் குடும்பத்தினர் யாவரும் வீட்டு வேய்ச்சலுக்காகத் தண்ணீரில் ஊறவைத்திருந்த பணையீர்க்குகளை எடுப்பதும், புதிய கிடைக்களைத் தூக்கிவந்து வீட்டைச்சுற்றிப் போடுவதுமாக ஏதோவோர் வேலையில் ஈடுபட்டிருக்கின்றனர். நான்மட்டும் முழங்கால்களைக் கட்டியவாறே குசினித் தின்னையில் குந்தி யிருக்கிறேன். உடம்பை வளைத்து இந்த வேலைகளையெல்லாம் என்னால் ஏனோ செய்ய முடிவதில்லை. அப்புவுடன் வயலுக்குச் சென்று வயல்வேலைகளில் ஈடுபடவோ, அல்லது ஆச்சியுடனும் தங்கைகளுடனும் வளவுக்குப் பின்புறம் இருக்கும் சிறிய தோட்டத்தில் வேலைசெய்யவோ என்னால் முடிவதில்லை. என்னுடைய உடம்பால் முடிவதில்லை என்பதைவிட என்னுடைய மனத்தால்முடிவதில்லை என்றுதான் சொல்லேன்டும். பட்டம் பெற்றதும் பதவி கிடைத்துவிடும், கைந்தறையச் சம்பாதிக்கலாம், அப்புபட்ட கடனையெல்லாம் அடைத்துவிடலாகம், கல்யாணத்துக்குக் காத்திருக்கும் இரண்டு தங்கைகளையும் கரைசேர்த்து விடலாம் என்றெல்லாம் சதா கணவுகண்ட எனக்கு, கேவலம் இந்தச் சின்னவேலைகளையெல்லாம் செய்வதாலா குடும்பத்தின் கஷ்டங்களும் கடனும் மறைந்து விடப்போகின்றன என்று ஓர்அநைப் பிக்கை விரக்கி!

கிழக்கு வெளுக்கின்றது!

இன்னமும் கிழக்கு வெளுக்கவில்லை. இன்று எங்க ஞடைய வீட்டுவேய்ச்சல், வீட்டில் எல்லோருமே வைகறையில் எழுந்துவிட்டனர். நேற்றுப் பின்னேரமே வீட்டுக்கூரையிலிருந்த இற்றுப்போன கிடுகுகளையெல்லாம் பிடுங்கிவிட்டிருந்தனர். மண்ணெண்ணெண்ய விளக்கின் ஒளியிலே மொட்டையாய் வெறிச்சென்று கிடக்கும் எமது வீட்டைப் பார்க்கிறேன். என்னுடைய எதிர்காலமும் இப்படிக் கூரையில்லாவீடாய்க் குட்டிச் சுவராய்க் கிடக்கிறது. என்ற நினைப்பு நெஞ்சைக் கவ்வுகின்றது.

நான் ஒரு பட்டதாரி. ஆமாம், வேலையற்ற பட்டதாரிதான். வீட்டுக்குச் சமையாக நிற்கும் ஒரு பட்டதாரி, என்னுடைய தகப்பனார் ஒரு ஏழை விவசாயி. படிப்பில் சற்றுச் செல்காரனாக விளங்கிய என்னை, கடன்பட்டு கஷ்டப்பட்டுப் படிப்பித்தார். நான் பட்டம் பெற்றவுடன்

இந்த விரக்கி மனப்பான்மைதான் என் நெஞ்சில் இருள் வெள்ளமாய்த் தேங்கிக் கிடக்கின்றது. இதன் காரணமாக நான் எதிலுமே பற்றற்று, அக்கறையின்றி மனம் ஒடுங்கிப் போய்க் கிடக்கிறேன். என்னுடைய எதிர்காலம் எனக்கு முன்பாக விடியாதவொரு இரவாக நீண்டுகிடக்கிறது.

என்னுடைய இந்த மனநிலை என் பெற்றேருக்கும், தங்கைக்கட்டும் நன்கு விளங்கியது போலும்! எமது குடும்பத் தின் சுமைகளில் நாளாந்து முயற்சிகளில் நான் பங்கு கொள்வதில்லையென்று அவர்கள் என்றுமே முகங்குடுத்து நடந்ததில்லை. அதற்கு மாறுக் என்னை அன்புடனும், மரியா தையுடனுமே நடத்துவர். ஆனால் ஊரவர்க்கு எனது மன நிலை புரியுமா? ‘என்னதம்பி’ இன்னும் உத்தியோகம் ஒன்றும் கிடைக்கேல்லையோ? என்று கேட்பர். கேவி இழையோ டும் அவர்களுடைய அனுதாபம் என்னெஞ்சை நெருப்பாய்த் தகிக்கும். இந்த வேதனையைத் தவிர்ப்பதற்காகவே நான் அவர்களிடமிருந்து ஒதுங்கி இருக்க விரும்புவது என்னுடைய வழக்கமாய்விட்டது.

இன்னும் சற்று நேரத்தில் வீடுவேய்வதற்காக அயல வரெல்லாம் வந்துவிடுவர். அதற்கிடையில் நான் இங்கிருந்து எங்காவது போய்விடவேண்டும் என்ற நினைப்பில் எழுந்து படலையடிக்கு நடக்கிறேன். குப்பிவிளக்கின் ஒளியில் வீடு வேய வருபவர்களுக்குப் பிட்டவிக்க ஆயத்தம் செய்துகொண் டிருக்கும் என் இளையதங்கை ‘அண்ணை தேத்தன்னியைக் குடிச்சிட்டுப்போவன்; கலந்துபோட்டன்!’ என்று அணிமுத் ததைக்கூடக் கவனியாமல் மேலே நடக்கிறேன். நிலம் வெளிக்கத் தொடங்குகிறது.

நீராவிக் குளக்கட்டில் நிற்கும் நாவல் மரத்தின்கீழ்க் கென்று அமர்கிறேன். என்னிதயம் இருண்டுபோய்க் கிடக்கிறது.

அன்மையில் ஏதோ அரவம் கேட்கவே தனிமை கலைகிறது. கவனம் திசை திரும்புகிறது.

அங்கே செல்லமும் அவள் மகனும் நீராவியைநோக்கி வருகின்றனர். மகள் முன்னே நடந்துவர, செல்லம் மகனுடைய தோளைக் கைநீட்டித் தொட்டவாறே தொடர்ந்து கொண்டு வருகிறார்கள். அவனுடைய விழிகள் மூடிக்கிடக்கின்றன. ஆமாம்! செல்லம் ஒரு குருடி! அவனுடைய மகள் தான் அவனுக்கு இப்போ விழிகளாகவிருக்கிறார்கள். அவள் தான் செல்லத்தின் முதல்பிள்ளை. அவனுக்குப் பன்றிரண்டு பதின்மூன்று வயதிருக்கும். கடைக்குட்டியான அடுத்தபிள்ளை செல்லத்தின் இடுப்பிலே இருக்கிறார்கள். கிடூ இழைப்பதற் கென்று நீராவிக் குளத்தில் ஊறப்போட்டிருந்த தென்னே லைகளை எடுத்துச் செல்வதற்காக அவர்கள் அங்கே வருகிறார்கள்.

கணவனும் மனைவியுமாய் இரண்டு குழந்தைகளுடன் ஏழ்மையிலும் திருப்தியுடன் வாழ்ந்த குடும்பம். இரண்டு வருடங்களுக்குமுன் ஒருநாள், மழைநேரம் தென்னந்தோப்பில் ஓலையெடுக்கச்சென்ற செல்லத்தின் விழிகளிரண்டும் அங்கு விழுந்த இடியுடன் தோன்றிய மின்னலால் ஓளியிழுந்துவிட்டன. போதாக்குறைக்குச் சென்றவருடம் அவனுடைய கணவனும் போய்விட்டான். நெஞ்சை வலிக்குதென்று இரண்டுநாட்கள் படுத்தவன்தான் மூன்றாம் நாள் இறந்துவிட்டான்,

அதன்பின் செல்லம் தன்இடுப்பில் மகனை எடுக்கிக் கொண்டு, மகனுடைய தோளைத் தொட்டவாறே தட்டித் தடவி ஊரெல்லாந் திரிந்து தென்னேலைகளைச் சேகரித்து வந்து கிடுகிழைத்து விற்பாள். அதிற்கிடைக்கும் வருமானத்தைக் கொண்டு ஒருவாறு குடும்பத்தை நடத்துகிறார்கள்,

அவர்களை இங்கு காணும்போது நேற்றுநடந்த நிகழ்ச்சி என் நினைவுக்கு வருகிறது. நேற்றுப்பின்னேரம் செல்லம் தன் பிள்ளைகளுடன் எங்கள் வீட்டுக்கு வந்திருந்தாள். எங்களுக்குக் கிடூலிற்ற பணத்தைப் பெற்றுச்செல்லவே அவள் அங்கு வந்திருந்தாள்.

அப்போது நான் வீட்டுத் திண்ணையில் சிந்தனையில் மூழ்கியவனைய் இருக்கிறேன். செல்லம் மகனைச் சுமந்து கொண்டு மகளைத்தொட்டவாரே வீட்டுமுற்றத்தில் வந்து நிற்கிறோள். செல்லத்தைக்கண்ட என்னுடைய ஆச்சி அவர்களை இருக்கச்சொல்லிவிட்டு ‘‘செல்லத்துக்கும் பொடியஞ்சும் தேத்தன்னிபோட்டுக்குடு தங்கக்சி!’’ என்று குரல் கொடுத்துக்கொண்டே வீட்டுக்குள் வருகிறார். பணத்தை எடுத்துக்கொண்டு வெளியே சென்றவர்.

‘‘ஏன்றி செல்லம்..... உன்றை பொட்டைக்கு ஒரு தாவணிப் பாதியெண்டாலும் போட்டுவிடக்கூடாதே? பக்கு வப்படுற பருவத்திலை கண்ட இடமெல்லாம் கூட்டிக்கொண்டு திரியிருய்...’’ என்று நீட்டி மூழ்கியவாறு முற்றத்தில் கிடந்த வெற்றிலைப் பொடியடியில் குந்துகின்றார். இப்போன்ற கவனமும் அங்கே செல்கின்றது. ஆச்சியின் கேள்வியைச் செவியற்ற செல்லத்தின் விழிகளற்ற முகத்தில் இருங்கும் கலவர மும் பரவுகின்றன. அவளுடைய மகளோ நானைத் தினால் கூசிக் கோணுகின்றாள். அவளுடைய உடம்பின் வளர்ச்சியைக் கவனித்த எனக்கு ஆச்சியின் வினை வியப்பைத் தரவில்லை.

‘‘என்ன செய்யிறதம்மா...? எனக்கென்ன கண்தான் தெரியுமே? நான் என்ன செய்வன்... இந்தப் பொடியன் கொஞ்சம் வளந்து ஆஸ்பட்டிட்டான் எண்டால் ஓலையெடுக்கக் கொள்ள என்னைக் கூட்டிக்கொண்டு போவான்..... அது மட்டுமெண்டாலும் அந்தப் பெட்டை பக்குவட்டாமல் இருந்திட்டால் பெரிய புண்ணியம் அம்மா!...’’

செல்லத்தின் குரல் உடைந்து தழுதழுக்கிறது வயதும் வளர்ச்சியும் வறுமையைக்கண்டு வராமலா போய்விடுகின்றன என எனக்குள் எண்ணிக்கொள்கிறேன்.

நேற்றைய இந்த நிகழ்ச்சியை இன்றைய சூழல் ஞாபகப்படுத்தவாம் என்மனம் சிந்திக்க ஆரம்பிக்கின்றது. தன் இரண்டு கண்களையும் அதற்குமேலாகத் தன் கணவணையும் பறிகொடுத்துவிட்டு எப்படித்தான் இந்தச் செல்லம் வாழ்க்கை நடத்துகின்றாள்? பார்வையோ கிடையாது. உற்றார் உறவினர் என்று சொல்லிக்கொள்ள யாருமேயில்லை. இருப்பினும் இரண்டு பிள்ளைகளையும் வைத்துக்கொண்டு இவளால் எப்படித்தான் சீவியம் நடத்த முடிகிறது?

இந்த வினாவுக்கு விடையறியவேண்டும் என்ற ஆவலுடன் எழுந்து செல்லமும் அவள் மகனும் ஓலைகளை இழுத்துச் சென்ற வழியில் நடக்கிறேன்.

இதோ, இங்கே நீராவியை அடுத்த மேட்டுப்பாங்கான ஒருஇடத்தில், யாரோ ஒருவருக்குச் சொந்தமான தென்னந்தோப்பு மூலையில் அவளுடைய சிறிய குடிசை அமைந்திருக்கிறது. வெலிப்புறமாகச் சென்று நான் பார்க்கையில் அக்குடிசையும், அதன் குழலில் செல்லமும் பிள்ளைகளும் இருப்பது நன்று தெரிகிறது.

அது ஒரு சிறிய குடிசை முன்புறம் சாய்வாகப் பத்தியிறக்கி சுத்தமாக மெழுசப்பட்டிருக்கும் இடந்தான் அவர்களது ‘அடுப்படி’ திறந்திருக்கும் வாசலினாடாகப் பார்க்கையில் அங்கே வீட்டு முகட்டுக்கப்பால் பிள்ளையார் படம் போட்ட பழைய கலண்டர் மட்டை ஒன்று தொங்குகிறது. அது கொழுப்புப் பட்டிருக்கும் ஆணியில் இரண்டு மூன்று செவ்வரத்தைப் பூக்கள் வீற்றிருக்கின்றன. வீடும் பகஞ்சாணத்தினால் மெழுகப்பெற்றுப் புனிதமாகத் தெரிகின்றது. குருடியாயிருப்பினும் எவ்வளவு சுத்தமாக வீட்டைவத்திருக்கிறான்.

குடிசையை அண்டிய வெளியிடத்தில் செல்லமும் அவள் மகனும் பரபரவென்று கிடுகிழைத்துக்கொண்டிருக்கின்றனர். ஒருபக்கத்தில் நீராவிநீரில் ஊறிய தென்னேலைகள் பாதிபாதியாகக் கிழிக்கப்பட்டுக் கிடக்கின்றன. மறு புறம் இழைக்கப்பட்ட கிடுகுகள் காலை வெய்யிலில் கிடந்து உலருகின்றன. கதை, பேச்சு எதுவுமீயில்லாத துரித இயக்கம்! இருவருடைய பழக்கப்பட்ட விரல்களும் மாமளாவென ஓலைத்தளிரை நீவியெடுத்து ஈர்க்கை முறித்து ஓலையை மடித்து மாறிமாறிப் பின்னவிட்டு இழைக்கின்றன. விழிக ஸற்ற செல்லம் மிக விரைவாக இழைக்கின்றனர் அப்பப்பா! எவ்வளவு சுறுசுறுப்பு!

அப்போது “செல்லம்!... செல்லம்...” என்று குரல் கொடுத்தவாறே என்னுடைய ஆச்சி அங்கே அவசரம் அவசரமாக வருகின்றார்.

“வீட்டு மேய்ச்சலுக்குக் கிடுகு காணுது... அதுதான் பாஞ்ச வாறன்... இந்தாடி பொட்டை இந்தக் காசைவைத் துக்கொண்டு கெதியிலை ஒரு அம்பது கிடுகு தாமோஜை, என்று ஆச்சி மூச்சிமைக்கச் சூரியூர். செல்லத்தின் மகள் எழுந்து ஆச்சியிடம் பண்தைவாங்கிப் பார்த்துவிட்டு ‘நிலலுங்கோம்மா... மிசக்காசை எடுத்துத் தந்திட்டுக் கிடுகை எண்ணித்தாறன்...’ என்று கூறிக்கொண்டே குடிசைக்குள் போவதற்குக் காலெடுக்கவும்

‘எடி தங்கச்சி...! வீட்டுக்குள்ளை போகிடாதையாடி... அதுக்கை சாமிப்படமெல்லோ கிடக்கு...’

என்று கூவியவாறே கிடுகு இழைத்தையும் விட்டு விட்டுத் துடித்துக்கொண்டு எழும்புகிறார்கள் அவசுடைய தாய்: தட்டுத்தடுமாறி எழும்பியவள் ஒருக்கணம் விக்கித்துப்போய் நின்றுவிட்டாள். குடிசையினுள் போகக் காலெடுத்த அவசுடைய மகனும் தலைகுனிந்தவண்ணம் அப்படியே நின்று விட்டாள்.

‘மேடி செல்லம்... நேற்றுப் பின்னேரங்கூட நான் கேட்டதுக்கு உன்றை பெட்டை இன்னும் பக்குப்படேல்லை எண்டெல்லை சொன்னனே!?’

செல்லம் தட்டுத்தடுமாறி ஆச்சியின் குரலை நோக்கி வருகின்றார்கள். பார்வையற்ற அவசுடைய கண்கள் கரகர வெனக் கண்ணீர் சொரிகின்றன. அவசுடை குரல் கம்முகின்றது

‘ஊத்தங்கரைப் புள்ளையாராஜை அம்மா... உங்களை ஏமாத்தவேணும் எண்டு நான் அப்படிச் சொல்லேல்லை... என்றை விதி!... இவள் பக்குவப்பட்டு இப்ப இரண்டு மாச மாகுதம்மா... சனம் அறிஞக்கேதே யெண்டால் நாலுவிதமாய்க் கதைக்குங்கள். இதை நினைச்சுத்தானம்மா நான் உங்களுக்குப் பெர்ய் சொல்லிப்போட்டன்... இந்தப் பொடியன் கொஞ்சம் புத்திதெரிஞ்சு என்னைக் கூட்டிக்கொண்டு போகத் துடங்கிட்டால், இவளை வெளியிலை கொண்டு திரியாமல் நான் என்றைபாட்டைப் பாத்துக்கொள்ளுவன்... அதுமட்டும் ஆருக்கும் இதைச் சொல்லிப் போடாதையுங்கோ அம்மா!’

என்று கொஞ்சம் குரலில் அழுகிறார்கள் அந்தக் குருடுத் தாய். அவசுடைய மகன் தாயின் கால்களைக் கட்டிய வாறே தாயின் முகத்தைக் காலையுடன் பார்க்கிறார்கள்.

செல்வத்தின் வார்த்தைகளைக் கேட்ட எனக்கு மேனியெல்லாம் ஏதோசெய்து புல்லரிக்கின்றது. கண்ணையிழுந்து கணவாஜையும் இழுந்து நிற்கும் இந்தக் குருட்டுப் பெண்ணுக்குத்தான் எவ்வளவு தன்னம்பிக்கை! எத்தனை நெஞ்சரம்!

வாழ்க்கை என்பதே ஒரு போராட்டந்தான்! வாழ்வை எதிர்த் தப் போராடுபவனுக்குத்தான் வாழ்வு வழி

விட்டுக் கொடுக்கிறது! கோழைத்தனமாக ஒதுங்கி, தனக் குள் தானேசருகி, தன்மேல் தானேபரிதாபப்பட்டுக்கொண் டிருப்பவனுக்கு விடுவே கிடையாது. என்றெல்லாம் எப்போதோ படித்து உருப்போட்ட தத்துவங்களின் கருத் தெல்லாம் இந்தக் குருட்டுப்பெண்ணின் வாழ்வைக் காணும் போதுதான் எனக்கு வெளிக்கின்றன.

“அழாதையடி செல்லம்! நானேன் ஆருக்கும் பறையிறன்... நீ ஒண்டுக்கும் யோசியாதை... ஊத்தங்கரையான் உன்னை ஒருக்காலும் கைவிடார்!” என்று என்னுடைய ஆச்சி செல்லத்துக்கு ஆறுதல் கூறுகிறார்.

கலங்கிவிட்ட கண்களைத் துடைத்தவாறே செல்லத் தின் மகள் கிடுகுகளை எண்ணி அடுச்சுகின்றார். ஆச்சி தான் கொண்டுவந்த இழைக்கயிற்றின் உதவியுடன் ஐம்பது கிடுகுகளையும் ஓரேகட்டாகக் கட்டுகின்றார். அத்தனையையும் ஒன்றாய்ச்சேர்த்து சுமந்து செல்லக்கூடிய உடலுரமும், மனத் தின்மையும் கொண்ட அவரைப் பார்க்கையில் என்கண்கள் பணிக்கின்றன. நான் ஆச்சியை நோக்கி நடக்கிறேன்.

ஆச்சி அந்தக் கிடுகுக்கட்டைத் தூக்க முயற்சிக்கையில், இரு கரங்கள் அவளைத் தடுத்துவிட்டு கிடுகுக்கட்டைத் தூக்கி தமக்குச் சொந்தமானவனுடைய தலைமேல் வைக்கின்றன. ஆமாம்! அந்தக் கரங்களிரண்டும் என்னுடையவைதான்!

(இலங்கை ஓலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனம்-1972)

வரல் வெள்ளி

ங்கும் அவளைப் பற்றித்தான் பேச்சு! வீதியோரங்களில் சந்திக்கும் வாலிபர்கள் மத்தியில், கறி வாங்க வென்று வந்து காத்திருக்கும் நடுத்தர வயதானவர்களின் பேச்சில், வேலிகளண்டையில் மாநாடு கூடும் கீட்டுப் பெண்களிலையில், நெசவுக்குப் போகும் கண்ணியரின் குசுகுசுப்பில், பிள்ளைகள் படுத்தபின் தலிமையில் சந்திக்கும் தம்பதிகளின் பேச்சில்- இப்படியாக எல்லோருடைய பேச்சிலுமே அவள்தான் கதாநாயகியாய் இருந்தாள். வானத்தில் அதிசயமாக ஒரு வால்வெள்ளி தோன்றினால் எவ்வாறு மக்களெல்லாம் கூடிநின்று ஆர்வத்துடன் பார்ப்பார்களோ, எப்படியெல்லாம் அதையிட்டுப் பேசிக் கொள் வார்களோ, அதைப் போன்று மல்லிகைத் தீவுப் பகுதி மக்கள் அனைவருமே அவளைப் பற்றிப்பேசிக் கொண்டனர்.

“முந்தநாள் சின்னப் பொடிச்சியாய் இருந்தவள் இன்டைக்கு விடியக் கருக்கலுக்கை வால்வெள்ளி வீசமாப் போல பூசிமனுக்கிக் கொண்டு திரியிருள். காலம் கெட்டுப் போக்கத்தா தம்பி! இவள் எங்கையோ ஒரு பகுதியை அழிச்சுப் போட்டுத்தான் போவாள்’’— இது சிவசம்பரின் அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை.

இந்தப் பக்கத்துப் பொடியள் முழுக்க இவளாலே பழுதாகப் போகுதுகள் தம்பி! நீ வேணுமெண்டால் இருந்து பார்!

இது அவருடைய தீர்க்கமான முடிவு.
வைகறைப் பொழுதிலேயே எழுந்துகொண்ட சிவசம்பர் மனைவியை எழுப்பிவிட்டுக் கடைக்குப் பின்னாலிருந்த கிணற்றுக்குச் சென்று கால்முகங் கழுவிக்கொண்டார். கிணற்றுக்கும் கடைக்கும் இடையே அமைந்திருந்த வீட்டின் மத்தியில் தொங்கிய திருநீற்றுக் குடுவைக்குள் விரலைத் திணித்து நீற்றையெடுத்து ஈரம்படிந்திருந்த நெற்றியிலும், தோள் களிலும் சிவசிவ என்று சொல்லிக்கொண்டே பூசி கழுக்கு நோக்கித் தலையில் குட்டிக் கும்பிட்டுக் கொண்டார் சிவசம்பர். கட்டுமூல்தான் அவருடைய சந்தணை மேனி ஆரோக்கியப் பூரிப்புடன் வளங்கியது. அவருக்கு ஜம்பது வயதுக்கு மேலாகித் தோழுக்கு மிதந்த பிள்ளைகள் இருக்கிறார்கள் என்பதை இலகுவில் நம்பமுடியாது. அவ்வளவுக்கு இரத்தப் பிடிப்புள்ள தேகம்!

கடையைத் திறந்து பித்தளைக் கொதியடுப்பைத் துலக்கிக் கழுவித் தேநீர்ப் பட்டறையை ஆயத்தம் செய்து கொண்டு “இஞ்சேரும் கொஞ்சத் தனல் கொண்டுவாரும்”, என்று குரல் கொடுத்தார் சிவசம்பர். ஒருக்கயில் பித்தளை முக்குப்பேணி நிறையத் தேநீரும், மறுகையில் ஒரு சிரட்டையில் தண்ணும் கொண்டுவந்து நின்ற தன்மனைவியை

ஒரு தடவை கவனித்துப் பார்த்தார் சிவசம்பர். கறையைப் பாவட்டந் தடியில் செய்த பாவைப் பிள்ளைபோன்ற அவருடைய எலும்புத்தேகத்தில் சிவப்புநிற வங்காச் சேலை தொங்கிக்கொண்டு கிடந்தது. அந்தச் சிவப்புநிறம் அவருக்கு சட்டென ‘அவளை’ ஞாபகப்படுத்தியது.

“அவள் ராத்திரி வகுவிலை வந்திறங்கி உங்காலை வய்ல்வெளிப் பக்கமாய்ப் போனவளப்பா!” என்றவாறே தண்ணை வரங்கிக் கொதியடுப்பினுள் போட்டு மேலே கரித்துண்டுகளைக் கொட்டிவிட்டுத் தேநீரையும் வாங்கிச் சுடச்சுட வாயில் ஊற்றிக்கொள்கிறார். கரித்துண்டுகளில் தண்ணின் வெம்மை ஏறுகிறது. சிவசம்பரின் நெஞ்சில் சுடுநீர் கக்மாக் இறங்குகிறது:

“உவள் பொரிவாள், ஏன்தான் இஞ்சை நெடுக வந்து திரியிருளோ தெரியேல்லை, எளிய சலியன்!”

சிவசம்பரின் மனைவி திட்டித் தீர்க்கிறாள்.

“உதுதானப்பா எனக்கும் யோசினை! எங்கடை பொடியங்களும் நல்லாய் வளந்திட்டாங்கள். இந்தக் காலத்திலை ஒழுக்கமெண்டாது மருந்துக்கும் இல்லாமல் போக்கசு! என்ன செய்யிறதெண்டு தெரியேல்லை.” என்று கூறிக்கொண்டே சிவசம்பர் கடையைத் திறந்தார். பொழுது பலபலவென்று விடுந்துகொண்டிருந்தது.

மல்லிகைத் தீவிலிருந்து கிட்டத்தட்டப் பதினைந்து மைல் தொலைவிலிருக்கும் ஆனந்தபுரத்தைச் சுற்றிப் பெரும் பரப்பளவில் காணப்படும் வயல் நிலமெல்லாம் கடந்த பத்து ஆண்களுக்குள் உண்டாகியவைதான். அதற்குமுன் காடாய்க் கிடந்த அந்தப் பிரதேசத்தில் குக்கிராமமாகவிருந்த ஆனந்தபுரம் விவசாய விஸ்தரிப்பின் காரணமாகப் புதியதொரு

அந்தஸ்தைப் பெற்றுக்கொண்டது. அதன் பின்னர்தான் ஆனந்தபுரச் சந்தியில் சந்தைக் கட்டிடமும், சங்கக் கடையும் கட்டப்பட்டன. வெயிலில் நின்று வியர்வை சிந்தி உழைக்க விரும்பாத சிவசம்பர் கிடைத்து சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்திக் கொண்டார்.

அவருடைய வீடுவள்ளும் ஆனந்தபுரச் சந்தியை ஓட்டியே இருந்ததும் அவருக்கு வாய்ப்பாகப் போயிற்று. வீட்டுக்கு முன்னால் வீதியை அண்டினாற்போல் ஒரு தேநீர்க் கடையைக் கட்டிக் கொண்டார். வீட்டிலே தயாராகும் சுவையிருந்த அரிசிப் பிட்டு, இடியப்பம், பால்சொதி மட்டு மல்ல சிவசம்பரின் சுவைத்தும்பும் பேச்சும், பெரிய மனுஷர் தோரணையும் அவருடைய கடைக்கு நல்ல வியாபாரத்தைக் கொண்டுவந்தன.

காலையில் கடையைத் திறந்து வைத்துக்கொண்டு, முதல்நாளையத் தினசரியுடன் கடை விருந்தத்தியில் உட்கார்ந்து விட்டாரேயானால் அவரைச் சுற்றியொரு கூட்டம் வாயைப் பிளந்துகொண்டு காத்துறிற்கும். பாகிஸ்தான்-இந்தியா போர்முனை தொட்டுப் பதினெட்டு வயதுப் பருவ மங்கை படுகொலை விபரம் வரையில் நவரசம் ததும்பக் சர்ச்சை செய்வார் சிவசம்பர்.

ஆனால், தற்போது இரண்டொரு மாதங்களாக எந்தச் செய்தியையும்விட அவளைப்பற்றிய ‘நியுஸ்’ தான் அவருடைய பேச்சின் மையமாகவிருந்தது.

ஆனந்தபுரத்திற்கு மேற்கேயிருக்கும் வயல்களுக்கு மல்லிகைத்திலின் பல பகுதிகளிலிருந்தும் விவசாயிகள் அடிக்கடி வந்து போய்க் கொண்டிருப்பார்கள். இதைவிட நாளொன்றுக்கு நாலு தடவை மல்லிகைத்திலிருந்து பல்வந்துசெல்லும். அதைச் செலுத்திவரும் டிரைவர், கொண்ட

டக்டர் சிவசம்பரின் கடையில் அரைமணி நேரமாவது தங்காமல் செல்லமாட்டார்கள். இவர்கள் எல்லோருடனும் உற்சாகத்துடன் நெருங்கிப் பழகும் சிவசம்பர் அவர்கள் மூலமாக அக்கம்பக்கத்து ஊர்களில் நடந்த புதினங்கள் பற்றிக் கேட்டறிந்து கொள்வார்.

உலகக் செய்திகளிலிருந்து உள்ளூர்க் கங்கதிகள் வரையில் புதினம் சேகரிப்பதில் அவர் ஒரு புலி! சேகரித்த செய்திகட்கெல்லாம் சுவைபடக் கைகால் வைத்துச் சுவாரஸ்யமாக அவற்றை நடமாட விடுவதிலும் அவர் ஒரு விற்பனனார் அவருடைய விமிசனங்களைக் கேட்பதற்கென்றே பலர் அங்கு நின்று செல்வார்கள்.

காலை பஸ் வந்துவிட்டது. வயல்களுக்குச் செல்லும் பஸ்தரப்பட்ட விவசாயிகள் இறங்கி வயலுக்குச் செல்லும் பாதையில் நடக்கின்றனர். அவர்களிற் பலர் சிவசம்பரின் கடையை நோக்கிவந்து உணவருந்தித் தேநீர் குடிக்கின்றனர். பஸ் டிரைவரும் கொண்டக்டரும் கடை விருந்தையில் போடப்பட்டுள்ள வாங்கில் வந்து அமர்ந்துகொள்கின்றனர்.

சிவசம்பரின் மூத்தமகன் தேநீர்ப் பட்டறையில் நிற்குச் சிவசம்பர் வியாபாரத்தைக் கவனிக்கிறார். சற்றுநேரத் துக்குள்ளாகவே விற்பனை முழுமுரம் குறைந்துவிடவே ‘‘டிரைவர் கொண்டக்டருக்கு நல்ல ரீயாய்ப் போட்டுக்குடு மோனை’’ என்று மக்கள் பணித்துவிட்டு விருந்தை. நிலத்தில் அமர்ந்துகொண்ட சிவசம்பர் டிரைவர் கொண்டக்டரைப் பார்த்து ‘‘ராத்திரிச் சங்கதி தெரியுமோ?’’ என்று அர்த்த புஷ்டியுடன் கடையை ஆரம்பிக்கிறார்.

பொடியன் கொண்டுவந்த பசும்பால் தேநீரைச் சுவைத்த கொண்டக்டர் ‘‘என்னண்ணே சங்கதி?’’ என்று

பல்வியமாகக் கேட்கிறார். “ஓ! அதேயேன் தம்பி பேசுவான்! காலம் நல்லாய்க் கெட்டுப்போச்சது!” என்று முகத் தைச் சுழித்துக்கொள்கிறார்.

பின் சட்டெனத் தனிந்த குரலில் ‘‘அவள் ராத்திரி கடைசி வஸ்சிலை வந்து இறங்கினான். நான் கடையையுப் பூட்டிற சாட்டிலை மெள்ளமாய்க் கவனிச்சன்; வய்லுவெளிப் பக்கமாய்ப் போருள்... முன்னாலை ஆரோ இரண்டுபேர் போருங்கள்’’...என்று சொன்னவர் ‘‘டே! என்னடா இஞ்சை விடுப்புக் கேட்கிறுய்? போய் உன்ற ணேலியைப் பாரான்’’ என்று தன் மகனை ஏசினார். ‘‘பாத்தியனே! இந் தப் பொடியன்கூட எவ்வளவு ரூசியாய்க் கடை கேக்கிறுன் காலத்தைப் பாருங்கோவன்’’

“உதையேன் சிவசம்பர் பேசுவான்!... எங்கை பார்த் தாலும் அவளைப்பற்றித்தானே ஊர் சிரிக்குது... கொஞ்ச மெண்டாலும் வெக்கமோ ஒண்டோ...எளியதாய்!” டிரைவர் காறித் துப்புகிறார்.

‘‘வெக்கமோ?... உவருக்கோ?...’’ என்று கேலி கொப்பளிக்கக் கூறிய சிவசம்பர் ‘‘இதைக் கேளுங்கோவன் பொடியன்... ராத்திரி வயலுவெளிப் பக்கம் போனவள் எண்டல்லே சொன்னான்... ராத்திரி பண்டிக் கருக்கலோடை திண்டதாக்கும் விடியப்புறம் வயித்தைக் கலக்கிக்கொண்டு வந்தது. எழும்பிச் சங்கக் கடையடியாலை போறன்... விருந்தையிலை ஆரோ இருக்குமாப்போலை கிடக்குது: கிட்டப் போய்ப் பாக்கிறன்... சீமாட்டியார் இருக்கிறு!... சுவையான தொரு கட்டத்தில் நிறுத்திவிட்டு டிரைவர் கொண்டக் டரை ஏறிட்டுப் பார்த்தார் சிவசம்பர்.

பிறகென்ன?..... எனக்கெண்டால் தலைவழிய பத்திக் கொண்டு வந்தது. ஏன் உதிலை இருக்கிறுய் எண்டு கேட்டன்..... காலமை வஸ்கக்கு வந்தனான் எண்டு சொன்னான் உனக்கேன் இந்த வேலை? எங்கடை ஊர் ப் பொடியளையல்லாம் ஏன் இப்பிடிப் பாழ்படுத்திருய்? எண்டு கேக்கப் பாத்தன் பிற்கு யோசிக்குப் போட்டு பேசாமால் விட்டிட்டு வந்திடதன்’’ என்ற சிவசம்பர் தொடர்ந்து ‘‘உங்களுக்குத் தெரியுமே? மல்லிகைத் தீவில் பெருங்கையளவில்லாம் இவ்வோடை தொடர்யாம். நான் ஊருக்காகக் கிடைக்கப் போக நாளைக்கு என்றை தலையிலை ஏதாவது இடைஞ்சல் வந்து சேரும்..... எனக்கேன் தேவையில்லாத வேலை:.. ஆனால் தம்பி இவளாலை பெரிய அழிவுகளவில்லாம் வரப் போகுது..... மேடார் அளவிலேயும் வந்து நிற்கும்... இருந்து பாருங்கோ..... சிவசம்பர் எங்கை இருந்து சொன்னவர் எண்டு நினைப்பியன்.....’’ என்று தனக்கேயுரிய பாணியில் தீர்க்கதறிசனம் கூறினார் சிவசம்பர்.

‘‘மெய்யே சிவசம்பர்! உவள் உங்கடையூர்ப் பொடிச் சிதானே? டிரைவர் விசாரித்தார்.

‘‘வட்பன் வரத்தனும் தேப்பனேடை கூடிக்கொண்டு இஞ்சை வந்தவள்... அப்ப ஒரு சின்னப் பொடிச்சி பத்துப் பன்னிரண்டு வயசிருக்கும்..... இப்ப ஒரு மூண்டு வருஷத்திற்கு முந்தித்தான் காலியானம் முடிச்சவள்..... பிறகு தம்பி..... புருஷன்காரன் மரத்தாலை விழுந்தாப் போலை செத்துப் போனான்.....’’

‘‘மெய்தானே அண்ணை! கொண்டக்டர் தூபம் போட்டார்.

‘அவன் புருஷன் செத்து ஆறு மாதமாகேல்லை. அதுக் கிடையிலை இவள் ஆள்புதிக்க வெளிக்கிட்டிட்டாள்.’ என்ற சிவசம்பார் சட்டென்று தெருவைக் கூர்ந்து கவனித்தார்.

அங்கு அவள்—இவர்களுடைய சுவர்கள் யமான சர்ச்சைக்கெல்லாம் காரணமாக இருந்தவள்—வந்து கொண்டிருந்தாள்.

இருபது வயதிருக்கும். வாளிப்பான உடலில் பென்மையின் அழகு குலுங்கியது. அள்ளிச் சொருகிய கொண்டையும், வெற்றிலைச் சிவப்பேறிய இதழ்களும் கொண்ட அவள் பார்வையில் அலட்சிய பாவும். சிவப்பு நெலக்ஸ் சேலை அவள் அழகை எடுத்துக்காட்ட மெல்ல நடந்து வந்து கடைக்கு முன்னால் நிறுத்தப்பட்டிருந்த பஸ்சினுள் ஏறியமர்ந்து கொண்டாள். மல்லிகைத் திவுக்குச் செல்லும் வேறு சிலரும் பஸ்சுக்குள் ஏறிக்கொள்ளவே டிரைவர் எழுந்தார்.

‘இனி எங்களுக்கும் நேரமாகுதன்னை!’

‘ஓமோம்! நீங்கள் ஏன் இனி மினைக்கெட்டப் போறி யள்!’ என்று அர்த்தம் பலதொனிக்கூச் சிரித்தார் சிவசம்பார். பஸ்சுக்குள். அமர்த்திருந்த அத்தனை பேருடைய விழிகளும் அவளில் மொய்த்துத் திரும்பின. கடைப்பக்கம் திரும்பிப் பார்த்த அவனுடைய இதழ்களில் ஒரு அலட்சியப் புன்னைக் கெளிந்து மறைந்தது. டிரைவர் கொண்டக்ட்டருடன் பஸ்வரைக்கும் வந்த சிவசம்பார் ‘வானத்திலை வால்வெள்ளி தெரிஞ்சுதெண்டால், அதுக்குக் கருத்து உலகத்திலை எங்கையோ ஒரு இடத்திலை அழிவு சம்பவிக்கும் என்னு’

சொல்லுவாங்கள்’ என்று தனக்கே உரியதொரு சிலேடைப் பாணியில் கூறிவிட்டுச் சிரித்தார். பஸ்சினுள் இருந்த அத்தனை பேருமே கொல்லெனச் சிரித்தனர். அவனும் சிரிக்கத்தான் செய்தாள். யாவரையும் ஏறிட்டு நோக்கிய அவள் பார்வையில் வெட்கம் துக்கம் எதுவுமே தெரியவில்லை

பஸ் புறப்பட்டது. சிவசம்பார் பஸ்சைப் பார்த்துக் கொண்டே நின்றார்.

பகல் பொழுதில் இரண்டு தடவைகள் மல்லிகைத் தீவிலிருந்து வந்து சென்று மீண்டும் இரவு பதினெட்டு மணியளவில் சிவசம்பாரின் கடையடிச் சந்தியில் வந்து திரும்பியது. கடையைப் பூட்டிவிட்டு, விருந்தையில் சுருட்டுக் குடித்துக் கொண்டிருந்த சிவசம்பாரின் கண்களுக்கு அவனும் இந்த பஸ்சில் வந்திருங்கிச் சங்கக் கடைக்கு முன்னாலிருந்த சந்தைக் கட்டிடத்துக்குள் நுழைவது தெரிந்தது. அவனுடன் இன்று யாரும் கூடவே வரவில்லை என்பதை அவதானித்துக்கொண்ட சிவசம்பார் ‘இன்டைக்குச் சீமாட்டிக்கு வேட்டை சந்திக்கேல்லைப் போலை கிடக்கு! என்று தனக்குள் சொல்லியவாறே எழுந்துகடையைச் சாத்திக் கொண்டு படுக்கப் போய்விட்டார்.

அடுத்தநாட் காலை பஸ் வந்தபோது சிவசம்பாரின் கடைக்கு முன்னே ஏகப்பட்ட கூட்டம்! ஆனந்தபுரம் எங்கும் ஓரே பரபரப்பு! பஸ்சை நிறுத்தி விட்டு இறங்கி விசாரித்த டிரைவர் கொண்டக்டர் திகைத்துப் போனர்கள். நேற்றுக் காலையில்கூட தங்களுடன் சந்தோஷமாசப் பேசிக் கொண்டிருந்த சிவசம்பார் இன்று காலை இறந்துவிட்டார் என்பதை அவர்களால் நம்பவே முடியவில்லை,

“ராத்திரி யித்துக்கை ஏதோ செய்யது என்டு சொல்லிப்போட்டு வெளியிலை போனவர் கணநேரம் கழிச்சு வந்து நெஞ்சுக்கை ஏதோ செய்யது, கொஞ்சச் சுடுதண்ணி கொண்டு வா எண்டு துடிச்சார். அடுப்பை மூட்டித் தன் ணீயை வைச்சுத் கொண்டு வந்து பாத்தால் என்றை துரை என்னை விட்டிட்டல்லோ போட்டார்” என்று சிவசம்பரின் மனைவி கண்ணீரும் கம்பலையுமாகக் கூறியபோது அவர்களுடைய நெஞ்சுக்கள் உருகின: ‘மனிச சுமசாரம் சொல்லிக் கொண்டே! என்று பெருமுச்சடன் தங்கள் இறுதி மரியாதையைச் செலுத்தி விட்டு வந்து பஸ்சினுள் ஏறிக் கொண்டனர்.

‘சிவசம்பருக்குப் பிறஷர் குணந்தான். ஏதோ. திட்ட ரென்று ரத்தம் பீறி இரத்தாசயம் வெடிச்சுப் போச்சு’ என்று விளங்கப்படுத்தினார் ஒரு வாத்தியார்.

‘நல்லவன் பெரியவைனக் கணகாலத்துக்குச் சீவிக்கு தெய்வம் விடாது பாருங்கோ! சிவசம்பற்றை கடவுள் பக்தியும் ஊருக்காய்ப் பாடுபடுற நல்ல நெஞ்சம் இஞ்சை இனி வேறை ஆருக்கு வரப்போகுது.....மம்...’ உரக்கப் பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டார் ஒரு முதியவர்.

இவற்றையெல்லாம் கேட்டுக் கொண்டு அவனும் பஸ்சினுட்தான் அமர்ந்திருந்தாள்! நேற்றுக் காலை இதே வேளையில் சிவசம்பர் வானத்தில் வால்வெள்ளி தோன்றினால் உலகில் எங்கோ ஓரிடத்தில் அழிவு நிச்சயமாக ஏற்படும் என்று தன்னைக் குத்திக் காட்டிக் கேளி பேசியதும், கடந்த இரவு சந்தைக் கட்டிடத்துள் தனியாக இருந்த தன்னைத்தேடி அவர் வந்ததும்; அவருடைய சபலத்தைப் புரிந்துகொண்டு தான் அதற்குத் தூபமிட்டதும், அதனால் தன்வசமிழந்த சிவசம்பர், தன் கால்களுக்குள் நாய்போலக் குழழத்து

கொண்டு நிற்கையில், தன் ஆத்திரம் எல்லாவற்றையும் திரட்டி ‘இதுதானே உன்றை பெரியமனுசத்தனம்? பெரி சாய்க் கதைப்பியள், தனியச் சந்தித்தால் விடமாட்டியள்’ என்று அவர் முகத்தில் காறி உமிழுந்ததும், சிவசம்பர் மலைத்துப் போய் நெஞ்சைப் பிடித்துக் கொண்டு.. தட்டுத் தடுமாறிப் போனதும் அவள் நினைவில் நிழலாடின.

விரகேஸி - 1972

ஃ ஃ ஃ ஃ

அவன் மணமானவள்ள, அவர்ணடைய குடும்பத்தின் ஏழ்மை அவர்ணக்கு, இன்னமும் மனைவியாகும் வாய்ப்பை அளிக்கவில்லை. முப்பது வயது கன்னிப்பெண். இருப்பினும் அவர்ணக்கு முத்தங்கள், பருவ அணைப்புகள் புதியனவல்ல. உணர்ச்சியிர்சா எல்லையில் துடிக்கும் ஆண்மையின் பலமும், வேகமும் அவர்ணக்குத் தெரியாத தொன்றல்ல. ஆனால் அவன் என்றுமே வரம்பை மீறியது கிடையாது.

அவன் இன்னமும் சற்று நேரத்தில் வந்துவிடுவான். இராசமணி பாயில் எழுந்து உட்கார்ந்து கொண்டாள். பக்கத்திலே அவர்ணடை தங்கையும், தம்பிமாரும் குளிருக்கு ஒருவரை ஒருவர் அண்டிக் கொண்டு உறங்கிக் கொண்டிருந்தனர். மங்கலாக எரிந்து கொண்டிருந்த அளிக்கன் ஸாம்பின் ஒளியில் அவர்கள் ஒவ்வொருவரையும் கவனமாகப் பார்த்தாள் இராசமணி.

கடந்த வருடம் தந்தை இறந்தபின் பருவம் அடைந்த தங்கை, வயலிலும் தோட்டத்திலும் வேலைசெய்ய வேண்டும் என்பதினால் இப்போ பாடசாலைக்குச் செல்லாத இரண்டு தம்பிமார் — அப்பாலே சுருண்டு படுத்திருந்து தொய்வினால் அவதியறும் தாயார். நாள் முழுவதும் கடுமையான வெயிலில் கச்சான் பிலவில் வேலை செய்த கலைப்பில் தமிழை மறந்து உறங்கும் அவர்களைப் பார்க்கையில் அவர்ணடைய கண்கள் பணித்தன. பாடல் தொடர்ந்து கேட்டுக் கொண்டிருந்தது. முன்னதைவிட இது இன்னும் பச்சை. உடம்பால் மட்டுமல்ல, பார்வையால் மட்டுமல்ல. குரலால் கூட ஒருவரைத் தீண்டித் தழுவ முடியும் என்று நிருபிப்பது போல இழையும் குரல்கள், அவன் வரும் வேலை நெருங்குகிறது.

ஓரு பச்சைமரம் பற்றி எரிகிள்ளு

இராசமணி புரண்டு படுத்தாள். பக்கத்து வயற் குடிவிலிருந்து கொட்டும் பனியில் மிதந்துவந்த அந்தப் பாடல் மிகத் தெளிவாகக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தது. இரு விலை விழித்திருந்த அவர்ணடைய விழிகள் அவண்நினைத்து உறங்க மறுத்தன. இனிமையான இசையுடன் சிருங்காராசம் சிந்தும் அந்தச் சினிமாப் பாடலில் ஒவ்வொரு சொல் ஒம், அவற்றின் பின்னே மறைந்திருக்கும் அப்பட்டமான உறவுச் சங்கதிகளும் அவர்ணக்கு மிகவும் தெளிவாக, இனிமையாகப் புரிந்தன.

அவனுடைய உடல் லேசாகத் தகித்தது. இருபதுக்களில் அனுபவிக்க வேண்டியவைகள் முப்பதுக்களிலும்கூடக் கிடைக்காமல் போய்விடுமா?

அவள் படுக்கையை விட்டு எழுந்து சுதலைத் திறந்தாள்.

‘எங்கை புள்ளை பனியுக்கை போரூய்?’ அவனுடைய தாய் முனிகளை. தொய்வு அவனுடைய குரலை அடைத்தாலும், அக்குரவிலே தொனித்த பாசம் இராசமணியைக் குளிர்வித்தது.

‘தேத்தண்ணி ஆத்தித் தாறனினை’ அவள் குசினிக்குள் சென்று அடுப்பை மூட்டிவிட்டுத் தண்ணீர் கொதிக்கும் வரை காத்திருக்கிறார்கள்.

மீண்டும் பாடல்! முழங்காலைக் கட்டிக் கொண்டு எரிகின்ற நெருப்பையே உற்று நோக்கிய வண்ணமிருக்கும் அவனுடைய காதில் அப் பாடல் விழுந்து உள்ளத்தில் நிறைந்து உடலெங்கும் பொங்கிப் பிரவகிக்கின்றது. அவள் தன் முழங்கால்களை இன்னும் நெருக்கமாக நெஞ்சேரு சேர்த்தனைத்துக் கொண்டு அந்தப் பாடலிலேயே மூத்தி விட்டாள்.

முளாசி எரியும் நெருப்பில் அலுமினியப் பானையிலிருந்த தண்ணீர் மளமள வென்று கொதிக்கிறது.

இதோ இன்னும் சில நிமிடங்களுள் அவன் வந்து விடுவான். தேனீரைச் சுடச்சுடக் கொண்டு போய்த் தாயிடம் கொடுத்த இராசமணி, ‘பண்டி கச்சாலைக் கிண்டிப் போடும். ஒருக்காப் பாத்து தீவறையை அண்டி விட்டிட்டு

வாறனினை’ என்று கூறிவிட்டுக் குடிசையின் பின்புறம் இருக்கும் கச்சான் பிலவை நோக்கி நடக்கிறார்கள்.

முழு நிலவின் ஓளி பனிப்படலத்தில் தேங்கித் தனும்புகிறது. குடிசையின் முன்பக்கமாக இருந்த வயலில் நெறபயிர்கள் சலனமின்றி நின்றன.

அவள் கச்சான் பிலவினாடாகச் சென்று கொட்டோரத்தில் அடங்கித் தணலாகக் கண்று கொண்டிருந்த தீவறையில் தடிகளை அண்டுவிடுகிறார்கள்.

பாடல்கள் இப்போ மிகவும் தெளிவாகக் கேட்கின்றன. இராவின் தனிமையிலே, இருவராய்க் கேட்க வேண்டுமென்றே தேர்ந்து எடுத்து ஓலி பரப்பப்படும் அப் பாடல்கள் ஓயவில்லை. உள்ளத்தின் ஆழத்தைத் தொட்டு உறங்கும் உணர்வுகளை யெல்லாம் கிளர்ந்தெழ வைக்கும் அப் பாடல்களில் அவள் கிறங்கிப் போய் நிற்கிறார்கள்.

தீவறை சுவாலைவிட்டு எரிகின்றது. அவனை ஏன் இன்னும் காணவில்லை?

அவள் கச்சான் பிலவு மூலையில் நின்ற நாவல் மரத்தை நோக்கி மெல்ல நடக்கிறார்கள். அந்த நாவலும் அதன் அடியில் பரந்திருக்கும் வெண்மணலும் அவனுக்கு மிகவும் பிடித்தமானவை. அங்குதான் அர்கள் யாருமறியாமல் சந்தித்துக் கொள்வார்கள்.

கடந்த ஓராண்டு காலமாக ஏற்பட்ட உறவு. அவனுக்கு அவள் வேண்டும் அத்துடன் சீதனமும் வேண்டுமாம். அதுவும் அவனுடைய குடும்பத்தின் தற்போதையேரே சொத்தான இந்த வயலும் பிலவும் வேண்டுமாம்.

இல்லையேல் அவனுடைய தகப்பன் சம்மதிக்கவே மாட்டாராம். நேற்றிரவு அவன் கூறினான். இன்று அவனுக்கு முடிவைக் கூறியாக வேண்டும்.

எதைக் கூறுவது? பாடல்கள் முடிந்துவிட்டன. ஆனால் பனிப்படர்ந்த அந்த இரவின் தலைமையிலே, நிலவு தேங்கும் நேரத்தில் அந்தப் பாடல்கள் கேளாத கானங்களை, வரையாத சித்திரங்களையெல்லாம் அவனுடைய இளம் நெஞ்சிலே உருவாக்கி விடடிருந்தன.

கொட்டும் பனியிலும் உடலிலே வெம்மை பரவுவது போன்றதோர் உணர்வு.

அதோ அவன் வந்துவிட்டான்.

அருகில் வந்ததுமே உரிமையுடன் அவன் கைகளைப் பற்றி ‘கனநேரமாய்க் காத்திருக்கிறியே மணி’ என்று ஆதரவாய் கேட்டவாறே அவனைத் தன்னுடன் சேர்த்த ணைத்தான். அவனுடைய நெஞ்சில் சாய்ந்த இராசமணி தன் முகத்தை நிமிர்த்தி அவனை விழுங்கி விடுவதுபோலப் பார்த்தாள். அதன்ற விழிகள் நிலவில் பளபளத்தன.

.....அவன் நினைத்தால் அவனை மனக்க முடியும் ஆனால்

இப்படியே அவனுடைய முகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டே இந்த அணைப்பினுள் கட்டுஞ்சுவாறே வேறெதையுமே சிந்திக்காமல் இருந்து விட முயன்றவளின் முகத்தை நோக்கிக் குனிந்தான் அவன்.

‘தொம்மாவைக் கேட்டனியே மணி? அவ என்ன சொன்னவ?’

அவன் பதில் சொல்லவில்லை. அவனைச் சுற்றிப் படர்ந்திருந்த அவனுடைய கரங்களின் பிடி இறுகியது. பின் அவனுடைய அணைப்பில் நின்றும் தன்னை மெல்ல விடுவித்துக் கொண்டு தழு தழுக்கும் குரவில்.

‘இந்தக் கானி ஒன்டை நம்பித்தான் எங்கடை குடும்பம் முழுதும் இருக்குது. இதை எனக்கு மட்டும் தந்திட்டால் தங்கச்சியும் தம்பியவங்களும் பிறகு என்னண்டு சீவிக்கிறது.....!’

அவன் சிலை போல நின்றான்.

அவனுடைய நெஞ்சில் மீண்டும் ஒருமுறை முடம் பதிக்க விழைந்த தன் ஆசையைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்ட இராசமணி, ‘இனிமேலும் நான் உங்களைச் சந்திக்கிறது சரியில்லை. நான் போறன்’ என்று கூறி விட்டுச் சுட்டென்று திரும்பிக் குடிசையை நோக்கி வேகமாக நடந்தாள்.

.....அப்பு குடியாமல் கடன்பட்டுக் கானி பூமியை விக்காமல் இருந்திருந்தால்.....

வயலோரம் வந்துவிட்ட இராசமணி நின்று திரும்பி நாவலடியைப் பார்த்தாள். அவன் அங்கே இல்லை. அவனுடைய விழிகள் சற்றுக் கலங்கின.

அண்மையில் எங்கோ வாசித்தது நினைவுக்கு வருகிறது.

நேற்றைய எம்மவரின் தவறுகட்காகவும்,
நாளோய சந்ததியின் ஏற்றத்திற்காகவும்,
இன்றைய நாங்கள் அனுபவிப்பது
வேதனையல்ல — அது சாதனை.

வயல் முலையில் தேங்கி நின்ற நீரில் இறங்கி சில் வெண்ற பச்சைத் தண்ணீரை வாரியன்னி முகத்திலடித்து கரங்களையும் கழுவிக் கொண்டு இராசமணி தன் குடிசைக்குச் செல்கிறார்கள்.

2-12-1973
விரகேஸ்வி வாரமஞ்சா

இளங்கன்று

அது ஒரு அழகிய வெள்ளைப் பசுக்கன்று! ஈரப் பசுமையுடன் பளபளக்கும் கருவிழிகள்! மெத்தென்ற வெண்மையான உடல். வயிறு நிறையைப் பசும்பால் குடித்த களிப்பில் மனம் போனைப் போக்கெல்லாம் துள்ளி விளையாடியது. சுதா களிப்பும் வெருட்சியும் சுடர்விட்ட கணக்கைக் கொண்ட அந்தக் கன்று ஒரு பயமறியா இளங்கன்று.

அந்தக் கன்று தன் தாயைவிட்டு வெகுதாரம் செல்வதில்லை. பச்சைப் பசேல் என்று துளிர்த்திருக்கும் பசும்புல்லை மனந்து பார்த்து விளையாட்டாக இரண்டு வாய் கடிக்கும். திடீரென வாலைச் சூரியத்திப் பிடித்துக் கொண்டு

துள்ளிப் பாய்ந்து விளையாடும். பின்பு அதே வேகத்தில் தாயை நோக்கி ஓடி வந்து அதன் பருத்த மடியில் முடிச் செல்லமாக இரண்டு வாய் பால் குடிக்கும். மீண்டும் விளையாடும். தாய்ப் பசுவுக்கோ. தன் கண்ணைப் பார்க்கையில் உள்ளூர் உவகை பொங்கும். இருப்பினும் அதை வெளிக் காட்டாதவாறு மண்டி. வளர்ந்து நிற்கும் பசும் புல்லை மேய்ந்தவாறே இருக்கும்.

சாராயச் சிவலிங்கத்தினுடைய பட்டப் பெயரே அவனுடைய தொழிலை எடுத்துக் கூறும். அவனுக்கு ஒரேஒரு மகன். அவள் பருவமடைந்து விட்டாள். அவனுடைய தர்யக்கோ தனது புருஷன் இந்த வியாபாரத்தில் முதலில் ஈடுபட்டபொழுது கொஞ்சமேனும் இஷ்டமில்லை. சாராயம் குடிப்பதற்கென்று பலராகமான மனிதர்கள் அங்கு அடிக்கடி எல்லா வேளைகளிலும் வந்துபோவது ஆரம்பத்தில் அவனுக்கு என்னவோ போலிருந்தது. எனினும் வியர்பாரம் சூடு பிடித்து நிலைவரமானபோது அவனுடைய மனமும் மாறிவிட்டது.

எனெனில் இவ்வியாபாரத்தில் அவர்கள் மிக இலகுவாகப் பெருமளவு பணம் சம்பாதிக்க முடிந்தது. பணம் வரும் வழியை அவள் விரும்பாவிடினும் அதனால் வரும் பஸ்த்தை அவளால் வெறுக்க முடியவில்லை. நாளாக நாளாக அவனும் ஜம்பது சத்திற்கும், ஒரு ரூபாவிற்கும் அளந்து கொடுப்பதில் தேர்ச்சி பெற்றுவிட்டாள். சிவலிங்கனுக்கு வயலிலும் தோட்டத்திலும் வியர்வை சிந்த உழைத்து அடையும் ஊதியத்தைவிட இந்த வகையில் வரும் வருமானம் அதிகமாகவிருந்தது. தேன் எடுப்பவன் விரல்களில் படியும் தேனைச் சவைக்க விழைவது விந்தையல்லவே! சிவலிங்கனும் வியாபாரத்தை மிகவும் உழாராகவும், உற்சாகமாகவும் கவனித்து வந்தான், வாடிக்கை அதிகரித்தது. வருமானம் வளர்ந்தது.

இளங்கண்ணு தன்னிச்சைபடி விளையாடி வரும் இந்நாட்களில் தாய்ப்பசு பசும்புல் உள்ள இடங்களை நாடித் திரிந்தது. கிராமத்தின் எல்லையிலே அடர்ந்த காடு உண்டு. அக்காட்டோரத்தில் செழுமை மிக்க பசும்புல் அளவுகளைக் கின்றி வளர்ந்து காடாய்க் கிடத்தது. காட்டில் கொடிய விலங்குகள் உண்டென்பதைப் பசு இயற்கையாகவே அறிந்திருப்பினும் அங்கு மண்டிக்கிடந்த பசும்புல்லின் கவர்ச்சி அதனைச் சுண்டியிடுத்தது. ஏதனையும் சட்டை செய்யாது அங்கு வளர்ந்திருக்கும் புல்லை உண்டு களிப்பதிலேயே தன் முழுக்கவனத்தையும் செலுத்தியது அந்தத் தாய்ப்பசு! இந்த மகிழ்ச்சியில் தன் கன்றின் போக்கைக் கவனிக்கீத் தவறி விட்டது.

சில நாட்களாகவே காட்டுக்கு மிகவும் அருகில் சென்று விளையாடுவதை. வழக்கமாக்கிக் கொண்டிருந்தது அந்த இளங்கன்று.

அன்று அங்கே ஒரு புதரின் பின்னே ஓர் அழகிய சிறுத்தை இந்தப் பசுக்கன்றையே மிகவும் ஆவலுடன் பார்த்துக் கொண்டு நின்றது. முன்னெருபோதும் அவ்வளவு அழகிய மிருகத்தைக் கண்டிராத அந்த இளங்கன்றுக்கு அச்சிறுத்தையின் செவியிழகள் மிகவும் கவர்ச்சி நிறைந்த வையாகத் தோற்றின.

பொன்மயமான பட்டுடலில் கரும் புள்ளிகள் துளங்க அச்சிறுத்தை நின்ற அழகை இந்த இளங்கன்று மிகவும் இரசித்தது. சிறுத்தையோ கன்றை நோக்கி ‘எனக்கு கிட்டே வந்து கொஞ்சமேனும் விளையாட மாட்டாயா?’ என்று அன்புடன் கேட்பதுபோல் பார்த்தது. இந்த இளங்கன்றுக்கு சிறுத்தையிடம் போக, விளையாட மனமிருப்பி னும் ஏதோ ஒருவகை நாணமும் வெருட்சியும் வந்து தடுக்கவே தாயிடம் துள்ளிக்கொண்டு ஓடி வந்து விட்டது.

தன் தாயிடம் அந்த அழகிய நண்பனைப் பற்றி இளங்கன்று எதுவுமே சொல்லவில்லை. ஆனால் அடுத்த நாள் அந்த நண்பனுடன் விளையாட வேண்டுமென்று என்னிக் கொண்டது. அதன் தாய் எதையுமே கவனிக்கவில்லை-பசும் புல்லைத் தவிர.

சாராயச் சிவலிங்கன் வீட்டிற்கு இப்போ அடிக்கடி ஒரு வாலிபன் இருட்டியயின் வந்து போகத் தொடங்கி னன். அவன் அந்தக் கிராமத்துக்குப் புதியவன். வீதிகள் செப்பனிடுவதை மேற்பார்வை செய்யும் வேலை அவனுக்கு. ஒவ்வொரு நாளும் இருட்டியதும் சிவலிங்கன் வீட்டிற்கு வந்து அமைதியாகவிருந்து குடிப்பான். முதல் நாள் மூன்று ரூபாவிற்குக் குடித்துவிட்டு ஒரு பத்து ரூபா நோட்டைக் கொடுத்து ‘இருக்கட்டும்’ என்று சொல்லிப் போய்விட்டான். நாட்பட நாட்பட அவன் சிவலிங்கன் வீட்டிலிருந்து புறப்பட்டுத் தன்னிருப்பிடத்திற்குப் போக மிக நேரமாகும்.

இப்போதெல்லாம் அங்கு வருகையில் முட்டை வாங்கி வருவான். சிவலிங்கன் வீட்டில் இவற்றைக் கொடுத்து அவிப்பித்து சாராயம் குடிக்கையில் சுவைக்காகச் சாப்பிடுவான். சிவலிங்கனுக்கும் அவன் மணவிக்கும் இந்தப் புதியவன்மேல் அபார மதிப்புண்டு. கடன் என்ற சொல்லே கிடையாது! அமைதியாகத் திண்ணையில் அமர்ந்தவாறே சிகரெட் புகை சூழச் சாராயப் போத்தனுடன் இருப்பான்.

அவனுடைய சொந்த ஊர் குருஞ்சுகலாம்! மனைவி எப்போதோ அவனை விட்டுப் பிரிந்து விட்டாளாம். மேற் கொண்டு விபரம் எதுவும் தெரியாது. அவன் அவ்வளவு அமைதி! சிவலிங்கனின் மனைவி சில சமயங்களில் மிகவும் சோம்பல் வாய்ப்பட்டதனால் அவனுடைய செல்லமகளே இவன் கொடுக்கும் முட்டைகளை அவித்துக் கொடுப்பான்.

அடுத்த நாள் மாலை நேரம். ஆவலுடன் காட்டோரத்திற்கு ஓடிச் சென்ற இளங்கன்றுக்கு அங்கே ஏமாற்றம் காத்திருக்கவில்லை. அந்த அழகிய சிறுத்தை இன்னும் அங்கே நின்றிருந்தது. நேற்றுக் கண்டதைவிட இன்று இன்னும் சற்றுத்தொலைவில் காட்டினால் நின்று வாவென்று அழைப்பதுபோல் தலையசைத்தது.

அந்த அழகிய நண்பனுடன் பழகும் ஆவலைக் கட்டுப் பத்தமுடியாமல் சிறுத்தையை நெருங்கிச் சென்றது இளங்கன்று. ஓ! எத்தனை அழகு! எவ்வளவு மென்மை. என்ன அமைதி! என்று வியந்தது இளங்கன்று. இளங்கன்றை மிகவும் அண்மையில் கண்ட சிறுத்தைக்கு நாவில் நீரூறியது. பலகாலமாக இரையின்றிக் கிடந்த அதன் வயிற்றில் அமில்ச் சாறுகள் சுரந்து கசிந்தது. பசிவெறி நிரம்பிய விழிகளுடன் இளங்கன்றை நோக்கி இரண்டடி எடுத்து வைத்தது சிறுத்தை.

அந்தக் கிராமத்தில் வீதிகள் செப்பனிடும் வேலைகள் கிட்டத்தட்ட முடியும் தறுவாயை நெருங்கிவிட்டன. அந்த வாலிபன் இப்போதெல்லாம் சிலவேளைகளில் சாராயச் சிவலிங்கனுடைய வீட்டிலேயே தங்கிவிடுவதும் உண்டு.

அந்த இளங்கன்றும் அதன் தாயும் காட்டின் ஓரமாக மேய்ந்து வருவது அந்தக் கிராமத்தில் பல மனைதருக்குத் தெரியும் “நீ இருந்துபார், ஒரு நாளைக்கு அந்தப் பசுக்கண்டை சிறுத்தை அடிக்கப் போகுது!” என்று தீர்க்கத்தரிசனம் கூறுவார்கள். அந்தக் கண்ணின்மேல் அவர்களுக்கெல்லாம் அனுதாபம் உண்டென்றல்ல! அப்படிச் சொல்லிக் கொள்வதில் அவர்களுக்குப் பெரும்கிழ்ச்சி! தாம் சொல்லியபடியே அந்தக் கண்று இறந்துவிட்டால், தாம் கூறியது பலித்துவிட

தே என்று மகிழ்வார்களேயொழிய அது இறந்ததற்காக மனம் வருந்துவார் என்க கூற முடியாது. எது எப்படி யிருப்பினும் நடந்துவரும் விஷயங்களையெல்லாம் மிகவும் உன்னிப்பாகக் கவனித்து வந்தனர்:

சிறுத்தை நெருங்கி வந்ததும் இளங்கன்றுக்கு ஆனந் தம் தலைகால் புரியாமல் வந்துவிட்டது. அழகிய குஞ்சம் போன்ற தன் வாலைத் தூக்கிக்கொண்டு கடைவிழியால் தன் புதிய தோழினைப் பார்த்தவாரே துள்ளிவிளையாடியது. பலநாட் பசியைச் சிறுத்தையினால் பொறுக்கவே முடிய வில்லை. அகோரப் பசிகொண்ட சிறுத்தையின் வால்மட்டும் மிகவும் அமைதியாக, அழகாக அங்குமிங்கும் அசைந்தாடியது.

அதைக் கண்ட இளங்கன்றுக்கு ஒரே குடி! சிறுத்தையை நோக்கி அது ஆவலுடன் ஒடி வரவும் சிறுத்தை தன் பின்னங்கால்களை ஊன்றி எகிறிப் பாய்ந்து இளங்கன்றின் மேல் இறங்கவும் சரியாகவிருந்தது. அப்போதும் அந்த இளங்கன்று பயப்படவில்லை. இதுவும் ஒருவகை விழையாட்டென்று என்னி மகிழ்ந்தது.

சிறுத்தையின் மஞ்சள் நிறப் பற்கள் இளங்கன்றின் முகத்தில் மிகவும் மென்மையாக ஆனால் ஆழமாக இறங்கின. இதுவரை என்றுமே வெளியே தெரியாத கூரிய வளைந்த நகங்கள் அந்தப் பஞ்சுப் பாதங்களினின்றும் வெளிப்பட்டு இளங்கன்றின் மென்மையான மார்பை மிகவும் இலாவகமாகப் பிளந்தது. இளங்கன்று அலறக்கூட அவகாசமின்றி குற்றுயிராக நிலத்தில் விழுந்து துடித்தது.

இளங்கன்றின் மார்புக் கூட்டுக்குள் நாவைவிட்டு அங்கு கொப்பளித்த சுடுகுருதியைச் சூவைத்த சிறுத்தை, சப்புக் கொட்டிக்கொண்டே இளங்கன்றின் ஈரல்குலையையும், மென்

மையான பாகங்களையும் கண்ணைமுடி இரசித்துச் சாப்பிட்டது. அதன் வெம்பசி தற்காலிகமாகத் தனிந்துவிட்டது.

மல்லாக்காகக் கிடந்த இளங்கன்றின் உடலை முதுகின் மேல் போட்டுச் சுமந்துசென்று, ஒரு பற்றைமறைவில் போட்டுச் சருகுகளால் மூடி மறைத்துவிட்டுச் சிறுத்தை காட்டுக்குட்ட சென்றுவிட்டது. எப்போ கடும்பசி எடுக்கும் மிகுதியையும் உண்ணலாம் என்ற ஒரே நினைவுடன் இரவுக்காக அது காத்துக்கொண்டு கிடந்தது.

வெகுநேரமாகக் கண்றைக் காணுத பசு ஏங்கியழுதது. பசம்புல்லை அது இப்போ அறவே கவனிக்கவில்லை. அந்தக் கிராமவாசிகளில் சிலர் அவ்வழியாகப் போகையில் கன்றிற்காக் அழுதரற்றும் தாயைக் கண்டனர். அவர்களுடைய விழிகளிலே ஒருவகை மகிழ்ச்சி மலர்ந்தது. ஒருவர் மற்ற வரைப்பார்த்துத் திருப்தியுடன் தலையை அசைத்துக்கொண்டனர். “எப்பிடி! நான் சொன்னன்! எனக்கு அப்பவே தெரியும் இதின்றை கண்டைச் சிறுத்தை புடிச்சுப்போடு மெண்டு!” என்று அவர்களில் ஒருவர் பெருமையுடன் கூறினார்.

“வாருங்கானும் போய்ப் பாப்பம்” என்றார் மற்றவர். இவர்களுக்குப் பகவின் சொந்தக்காரரை நன்கு தெரியும். அவன் இவர்களது இனத்தவனுங்கூட. ஆனால் இக்காட்டோரத்தில் இச்சிறுத்தை உலவுவது இவர்களுக்கு ஏற்கனவே தெரிந்தும், அதையிட்டு அவர்கள் அவனை எச்சரிக்கவில்லை.

“இதோ! இஞ்சைதான் கானும் சிறுத்தை கண்டைப் பிடிச்சிருக்குது!” என்றவாரே அவர்கள் அந்த இடத்திற்குச் சென்றனர்.

அந்தச் சிறுத்தை இளங்கன்றை எப்பிடிப் பிடித்திருக்கும், எப்படி அதன் உடலைக் கடித்துக் குதறிச் சுவைத்,

திருக்கும் என்பவற்றையெல்லாம் தம் கற்பனைக்கும், அனுபவத்திற்கும் எட்டிய அளவுக்கு இரசித்துப் பேசிக்கொண்டனர்.

ஆனால் அந்த இளங்கன்றின் உடல் கிடந்த இடத்தை அவர்களால் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. இருப்பினும் அது அவர்களுக்குப் பெரிதாகப் படவில்லை. எப்போ கிராமத் திற்குக்கென்று இதையிட்டு ஊராரிடம்கூறி வம்பளக்கலாம் என்று அவர்களுடைய நாக்குகள் தினவெடுத்தன. தங்களுக்குத்தான் இந்தச் சம்பவம் தெரியவந்ததையிட்டு அவர்களுக்கோ பெரிய மகிழ்ச்சி!

தாய்ப்பசு அழுது கதறிக்கொண்டே பொழுது சாயுமட்டும் அந்தக் காட்டோரத்திலேயே அலைந்தது. இரவுநெருங்ககொடிய மிருகங்களைப்பற்றி அதன் மனதிலே ஏற்பட்டபயம், கன்றுக்காக அது கொண்டிருந்த பாசத்தையும் மிஞ்சிவிட்டது. கன்றை நினைத்து ஏங்கியவாறே தள்ளாடித் தள்ளாடிக் கிராமத்தை அடைந்தது.

இறந்துபோன இளங்கன்றின் உடல் இருட்டிலே கிடந்தது. வென்மையான அந்தஉடல் செங்குருதிதோய்ந்து கறைப்பட்டுக் கிடந்தது. ஈக்கள் பெருந்தோகையாகக் குருதி படிந்த இடங்களில் மொய்த்துச் சுவைத்தன. சாரி சாரியாக வந்த கொள்ளி எறும்புகள் இரண்கன்றின் கண்களையர்ப்பதைகலையும் அரித்துத் தின்றன.

சிறுத்தைக்குப் பயந்து ஒதுங்கிப் பதுங்கிவந்த சிலநிகள் எப்போ சிறுத்தை வந்து உண்டுவிட்டுச் செல்லும், எஞ்சியதைத் தாம் சுவைக்கலாம் என்று நாவினால் நீர்வடியக்காத்துக் கிடந்தன.

ஆனால் அந்தச் சிறுத்தை மீண்டும் அங்கு வரவேயில்லை. நரிகள் தின்று எஞ்சியதைக் காகங்களும், பருந்துகளும் சில ஊர்நாய்களும் பிய்த்துத் தின்றன.

(சிந்தாமணி 1970)

ப்ரளைகளின் நடுவே

அடர்ந்த காட்டின் இடையே பிறந்து அக்காட்டின் இருளையும் ஈரலிப்பையும் சுமந்துகொண்டு அச்சிற்றாரை வளைத்தோடியது அந்த ஆறு. கடல் என்றும் சொல்லமுடியாத, வாவியென்றும் கொள்ளமுடியாத ஆழமற்ற நீர்ப்பரப்பு தன்னில் சங்கமிக்க வந்த இந்த நதியை அமைதி யுடன் தழுவியிசைந்தது. நதியோரங்களில் நின்ற காட்டுப் பூவரசக் கிளைகளின் மறைவிலே அவற்றின் இதமான நிழலிலே மந்திகள் இளைப்பாறிவிடுகின்டிருந்தன. ஆற்றங்கரையிலே ஆரம்பித்து காட்டடைநோக்கிப் பரந்திருந்த பற்றைகளின் கீழே காட்டுக்கோழிகள் இறகைக் கோதிவிட்டுக் கொண்டன. உச்சிவேலை கழிந்து சாயந்தரத்தை எதிர் நோக்கும் ஓர் அசாதாரண அமைதி அங்கு நிலவியது.

தூங்கும் இவ்வமைதியைக் கிழித்துக்கொண்டு திஹரென எழுந்தது ஆட்காட்டிப் பற்வைகளின் ஆராவாரம்! பாதி விழி மூடி இரைக்காகத் தவமிருந்த ஒற்றைச் சாம்பல் நாரையொன்று சட்சடவெனச் சிற்குகளை அடித்துக் கொண்டே பூவரச வரிசைகட்கும் அப்பால் பறந்தது.

சின்னப்பன் சத்தம்வந்த திக்கை நோக்கினான். அங்கு மரக்கூட்டங்களுக்கும் அப்பால் ஓங்கிலார்ந்து காணப்பட்ட பனைமரங்கள் அசையாமல் நின்றுகொண்டிருந்தன. பாடசாலை விட்டு ‘வாத்தியார்’ வருகின்றார் என்று அவன் ஊகித்ததற் கேற்ப அதோ! ஞானம் வாத்தியார் பாதை வளைவிலே வந்துகொண்டிருந்தார்.

சின்னப்பன் எழுந்துநின்று கைகளை உயர்த்திச் சோம்பல் முறித்தான். கறுத்து மினுமினுத்த அவன் சருமத்திற்குக் கீழே கரணை கரணையாகத் தசைகள் திரண்டு, அசைந்து, பின் தளர்ந்தன. அவனுடைய வயது அவனுக்கே தெரியாது பதின்மூன்று ஆண்டுக்கட்டு முன்பு ஆண்டாங்குளத்திற்குக் குடிசன மதிப்பெடுக்கவந்த ஒருவர் ‘மகனுக்கு எத்தனை வயது?’ என்று அவனுடைய தாயைக் கேட்டபோது, ‘மூன்று பனங்காய்க்கு முந்திய பனங்காய்க்குத்தான். இவன் பிறந்தான்’ என்று கூறியவள் அவள்!

வருடங்களின் எண்ணிக்கையை, எத்தனை தடவை பனை பழுத்தன என்பதைக்கொண்டே கணக்கிடும் அளவுக்குத்தான் இந்த ஊர் நாகரீகம் அடைந்திருந்தது. காலத்தைப்பற்றியே கவலையின்றி வாழ்ந்தார்கள் அவ்வூர் மத்கள்!

சின்னப்பன் மனவிலே பாதிவரை ஏறியிருந்த வள்ளத்தைத் தள்ளி நதியில் விடுவதற்கும், ஞானம் வாத்தியார் பாலையடி இறக்கத்திற்கு வரவும் சரியாகவிருந்தது.

“என்னடா சின்னப்பா, இன்னும் கொப்பருக்குச் சுகம் வலேரல்லையே?” என்று விசாரித்தவண்ணமே வள்ளத்தினுள் ஏறியமர்ந்தார் ஞானம் வாத்தியார்.

“இல்லை வாத்தியார், அப்பு வயலுக்குப் போட்டுது, நான்தான் இந்தமுறை வள்ளத்துக்கு நிக்கிறன்” என்று பதில் கூறியவாறே சின்னப்பன் வள்ளத்தில் தொத்தினான்.

இந்த வேகத்தில் வள்ளத்தின் குல்லாக்கட்டை ஒருமுறை நீரில் சிறிது ஆழந்து பின் நிலைக்கு வந்தது. வள்ளத்தின் பின்முனையில் நின்று கம்புன்றிய சிங்னப்பனின் கருமேனி செய்யிலில் பளபளத்தது. ஆற்றின் அடிப்படைக்கையிலே தேங்கியிருந்த சேற்றில் கம்பையுன்றி எடுக்கும் போதெல்லாம் ஒருசிறு துரித அசைவை அவன் கைகள் இலாவகமாகச் செய்துகொண்டிருந்தன. வள்ளத்தின் மறுமுனையிலே அமர்ந்திருந்த ஞானம் வாத்தியாரின் மதியிலே கிடந்த சஞ்சிகை ஒன்றின் புக்கங்கள் காற்றிலே படபடத்தன. வெயிலிலே பளிச்சிட்ட அதன் கண்ணப்பறிக்கும் வர்ண அட்டைப் படம் சின்னப்பனுடைய கவனத்தைக் கவர்ந்தது.

“உது என்ன புத்தகம் வாத்தியார்?”

ஞானம் வாத்தியார் சஞ்சிகையை எடுத்து உயர்த்திக் காட்டினார். சின்னப்பனுக்கு வாசிக்கத் தெரியாது. அவன் வாசிப்பதற்காகவும் கேட்கவில்லை. கண்ணக்கவர்ந்த அந்தப் படத்தைப் பார்ப்பதற்குத்தான் கேட்டான். சஞ்சிகையின் அட்டையிலே இளமையின் அழகெல்லாம் முழுமைபெற்றுத் திரண்டதுபோல் ஒரு கண்ணி சிரித்துக்கொண்டிருந்தாள், சின்னப்பன் வைத்தவிழி வாங்காமல் அதைப் பார்ப்பதைக் கண்ட ஞானம் வாத்தியார் : ‘எப்பிடியடா படம்?’ என்றார். குமரப் பருவத்திற்கேயுரிய ஒரு நாணப்புன்னைக் கொல்லி அவன் முகத்தில் சுழித் தோடிக் கோலமிட்டது.

‘ஏன்ரா சின்னப்பா? நாகன்ரை பொட்டை வள்ளி யைத் தானே உனக்குச் செய்யிறதெண்டு பேச்சுக்கால் அடிப்படை... சித்திரைக்கு இன்னும் இரண்டு மூண்டு மாசந்தானே! அம்மட்டும் பொறுத்துக்கொள்ளு!’ என்று கேளி செய்தார் ஞானம் வாத்தியார். அதற்கும் சிரித்தவாறே வள்ளத்தைச் செலுத்தினான் சின்னப்பன். வள்ளத்தின் ஓட்டத்தில் ஒரு துரிதம், துள்ளல் இவையெல்லாம் இப்போ இடம்பெற்றன.

“வாத்தியார்... உந்தப்படம்...” என்று இழுத்து நிறுத்தினால் சின்னப்பன்.

“என்னடா, இந்தப்படம் உனக்கு வேணுமே?”

“சிச்சி! படம் எனக்கு வேண்டாம். உதிலை உந்தப் பொட்டை போட்டிருக்கு ஒரு தோடு...” முடிக்காமலே இழுத்தான் சின்னப்பன்.

ஞானம் வாத்தியார் அட்டைப்படத்தை ஊன்றிக் கவனித்தார். அட்டைப்படக் கண்ணியின் அழகிய காது களிலே ஒனிவிடும் பொன்வளையங்கள் மின்னின. அவ்வளையங்களின் அடியில் தொங்கிய சின்னஞ்சிறு முத்துக்கள் சரமாக ஒனிவிட்டன. ஞானம் வாத்தியார் மீண்டும் நிமிர்ந்து சின்னப்பனைப் பார்த்தபோது “ஏன் வாத்தியார்? உது கனக்க விலைவருமே?” என்று குழந்தையாய்க் கேட்டான் சின்னப்பன்.

“ஓமிடா... பவுணிலை செய்விக்கிற தெண்டால் ஊருப்பட்ட காசு வரும்! ஆன பவுண் நிறத்திலை இதைப்போல கடையளிலை கிடக்குத்தானே. ஐஞ்சாறு ரூபாய்தான் வரும். என்றை பெட்டையஞம் வைச்சிருக்கிறாலை!” ஞானம் வாத்தியார் விளக்கினார்.

“ஐஞ்சாறு ரூவாயோ?” என்றுகேட்ட சின்னப்பனுடைய முகம் மங்கியது. அவனுடைய முகத்தையும் அதில் தோன்றிய பாவங்களையும் கண்டபோது, தான் இளமையிலே காதலித்ததும் அந்த வசந்த வயதிலே இதயத்தில் உதித்த எண்ணற்ற ஆசைகளும், அவற்றின் நினைவுகளும் ஞானம் வாத்தியாருடைய மனதிலே நிழலாடின.

வாழ்வில் கணிசமான காலத்தைக் கடந்திருந்தும், ஐந்து பெண்களுக்குத் தந்தையாய் ஆகியுங்கூட, காதல் என்றதுமே இதயம் நெகிழ்ந்தது. மழலைசிந்தும் அழகிய குழந்தையைக் காணும்பொழுது; இதயத்தைத் தொடும் இனியஇசையைக்

கேட்கும்போது; சிறியதொரு கவிதையை வாய்விட்டுப் படிக்கும்போது உள்ளத்தில் ஏற்படுமே ஒரு உருக்கம்: அப்படியொரு உணர்ச்சி அவர்நெஞ்சில் மேலிட்டது.

“ஏன் சின்னப்பா?... உனக்கு இப்பிடியொரு தோடு வேணுமே? நான் நாளைக்குப் பள்ளிக்கு வரேக்கை கொண்டு வாறன்” உணர்ச்சியிலைகளால் உந்தப்பட்ட ஞானம் வாத்தியார் உறுதியில்லைத்தார். “உன்மையாகவா?” என்று சின்னப்பன் கேட்கவில்லை. ஆனால் அவனுடைய விழிகள், அவற்றில் கொப்பளித்த களிப்பு, வியப்பு, இவையெல்லாமே கேட்காமல் கேட்டுக்கொண்டன. வள்ளம் அடுத்தகரையை அடைந்தது.

“அப்ப நான் நடக்கிறன்” என்றவாறே ஞானம்வாத்தியார் கரையில் இறங்கினார்.

“நாளைக்குப் பள்ளிக்கூடந்தானே வாத்தியார்?” என்று சின்னப்பன் கேட்டதற்கு “ஓம் நாளைக்குப் பள்ளிக்கூடந்தான்” என்றவாறே ஞானம் வாத்தியார் நடக்கவாரம் பித்தார்:

ஆற்றுமணலைக் கடந்து வண்டில் பாதையில் சற்றுத் தூரம் வந்தவர், பாதை சேறும் சகதியுமாக இருக்கவே வேட்டியை உயர்த்தி மடித்துச் ‘சண்டிக்கட்டு’ கட்டினார். மடித்துக் கட்டிய வேட்டியின் உட்பட்டு நெந்து சிழிந்து தொங்கியது.

.... இந்தமாசச் சப்பளத்திலே ஷண்டாலும் ஒரு நல்ல வேட்டி வாங்கொணும்... மூத்த மோளின்றை பொடிக்கு வாறமாதம் காதுகுத்துறது என்று சொன்னவள்... அதுக்கு நாங்களும் ஏதும் குடுக்கத்தானே வேணும்... இந்தச்சித் திரையிலையெண்டாலும் இரண்டாமவளின்றை கவியானத் தைச் செய்தபோடோணும்... சங்கத்திலை வெள்ளாமை

செய்யிறதுக்கெண்டு எடுத்த கடன்காக கையிலே கிடக்குத் தானே... ஒருமாதிரி சமாளிச்சுப்போடலாம்.

சிந்தனையில் மிதந்தவராய் அந்த ஒருமைல் தூரத்தை மும் கடந்து குழன்மைக்கு வந்து சேர்ந்தார் ஞானம் வாத்தியார். கிடையும் ஏற்பாடும் அவரையறியாமலே அவருடைய கைவிரல்கள் சட்டைப்பைக்குள் நுழைந்து அங்கு கிடந்த மூன்று பத்துசத நாணயங்களையும் நெருடிக் கணக் கெடுத்துக்கொண்டன. ஆறு மைல்களுக்கு அப்பால் தண்ணீருற்றில் இருக்கும் அவருடைய வீட்டுக்குப் போகத் தேவைப்படும் பஸ் கட்டனம் முப்பது சதம்தான்.

ஆற்றங்கரைக்கு மேற்கே தொடுவானில் பொழுது கருகிக்கொண்டிருந்தது. சின்னப்பனின் இதயத்தில் கற்பனை தளிர்விட்டுக்கொண்டிருந்தது..... பின்னேர வள்ளில் ஒரு சனமும் வரேல்லைப்போல..... என்று எண்ணியவாறே சின்னப்பன் வள்ளத்தைத் தளினி ஆற்றில்விட்டு அதில் ஏறினான். தாழ்ந்து வளைந்து ஆற்றை வருடிய காட்டுப் பூவரசக்கிளைகள் சொரிந்திருந்த மஞ்சளும் சிவப்புமான மலர்கள் ஆற்றிலே கூட்டமாக மிதந்தன. வள்ளம் அம்மலர்க் கூட்டத்தைக் கிழித்தவாறே மெல்ல நகர்ந்தது. அவனுக்குப் பின்னே சூரியன் செவ்வாற்தம் பூவாகமாறி ஆற்றின் இக்கரையை இரத்தச் சிவப்பாக்கிக்கொண்டிருந்தான்.

சின்னப்பனுக்கு அந்த ஓலியை வாங்கியுமிழ்ந்த ஆற்றின் நீர்வட்டங்கள் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு பொன் வளையங்களாக, முத்துச் சிதறல்களாகத் தோற்றின. தற்பணையின் தீவிரத்தில் அவன் கரங்கள் கோலுன்றுவதை நிறுத்திவிட்டன. வள்ளம் அதன்போக்கிலே மெல்லமிதந்தது.

அவனுக்கு முன்னே கிழக்கில் முழுநிலவு உதயமாகிக் கொண்டிருந்தது. மாலை இருளாகமாற நதியின் கிழக்குக் கரையில் உருக்கிவார்த்த பாதரசமாக ஆற்றுநீர் நிலவில்

ததும்பியது. கெண்டை மீனாளன்று நீருக்குமேலே தெறித்து மூழ்கிப் பின்னும் தெற்தித் தெறித்து மூழ்கியது. நிலவில் கெண்டையின் உடல் வெள்ளித்துண்டாக மின்னியது.

...வெள்ளியிலே தோட்டைச் செய்துதான் பிறகு பவன் நிறம் பூசுவாங்கள்... இண்டைக்கு ராவைக்கு வள்ளியைச் சந்திக்கக்கூடாது. நாளைக்குக் காலமை ஞானம் வாத்தியார் தோடுகொண்டு வருவார்... நாளையிரவு ஏன் வரேல்லையின்டு வள்ளி கோவிப்பாள். ஒண்டும் பேசாமல் அவளின்றை கையுக்கை தோட்டை வைக்கோணும்... நல்ல நிலவுகாலந் தானே!... தோடு மினுங்கும்!.....

தன்போக்கிலேயே சென்றுகொண்டிருந்த வள்ளாந் தரை தட்டியது. நினைவுக்கு வந்தவனுக்குச் சின்னப்பன் வள்ளத்தை இழுத்துக் கரையில் விட்டுக் கம்பையும் காட்டுப்பூவரசங் கிளைகளுக்குக்கீழ் ஒளித்துவைத்துவிட்டுப் பலைகள் நின் றிருந்த திக்கைநோக்கி நடந்தான், காட்டுத் தெய்வமாகிய ஐயன் குடியிருந்த கோவில் வெட்டையை அணுகியதும் அவன் கால்கள் தாமாகவே நின்றன. ‘‘ஐயனே! ’’ என்று உதடுகள் முன்னுமுனுக்க கரங்களை ஜயன் கோவிலைநோக்கிக் கூப்பிலிட்டுத் தன்குடிசையை நோக்கி நடந்தான். ஆட்காட்டிப் பறவைகள் ஆளரவங்களின் ‘‘கிக்கிக்... கீ... கிக்கி...’’ என்று கூச்சசிலிட்ட வண்ணமே கலைந்தன.

இரவு உணவுக்குப்பின் பாயை விரித்துப் படுத்த சின்னப் பளின் கண்கள் தூங்கமறுத்தன. பால்போலக் காய்ந்த நிலவு அவனுடைய நெஞ்சை எண்ணமோ வெல்லாம் செய்தது. அவன் எண்ணமெல்லாம் வள்ளியையும் தான் அவனுக்கு நாளை தரவிருக்கும் அற்புதப் பரிசையும் சுற்றிச்சுற்றி டெட்டன. நாளை கிடைக்கவிருக்கும் சந்தோஷத்தை மேலும் மிகையாக்குவதற்காக இந்த முழுநிலவில் வள்ளியைச் சந்திப் பதைக்கூட நாளைக்கென ஒத்திப்போட்டுவிட்டான். ஆண்டாங்குளமும் அதன் பத்துக் குடிசைகளும் உறங்கி எவ்வளவோ நேரத்தின்பின்தான் அவன் இமைகள் கவிந்தன.

அவனுடைய விழிகள் தூங்கியபோதும், எண்ணங்கள் தூங்கவில்லை. வாழ்வில் அனுபவிக்க விழைந்த ஆசைகளையெல்லாம் கனவு மேடையிலே நிறைவேற்றிக்கொண்டிருந்து சின்னப்பனின் இதயம், ஒளிவிடும் பெரிய பொன்வளையங்கள் நீலவானிலே தொங்குகின்றன. அவ்வ ஓவ்வொன்றின் அடியிலேயும் பனங்காயளவு முத்துகள் சரமசு ஆடுகின்றன. அந்த வளையமொன்றிலே வள்ளி ஓயிலாக அமர்ந்து ஊஞ்சல் ஆடுகின்றன. வள்ளி தன் காதுகளிலே பொன்வளையங்கள் அசைந்தாட அவனைப்பார்த்து நான் ததைகளுள்கிறுன்.

ஆண்டாங்குளத்தையடுத்த பரவைக் கூடலிலே வள்ளி முழுங்காலளவு நீரிலே குந்தியிருந்து இருல் தடவுகின்றன. வள்ளி என்று அவன் கூப்பிட்டதும், அவன் அவனைநோக்கி நிமிர்க்கையில், அவன் காதிலே தொங்கிய தங்க வளையங்கள் காலைவெய்யிலில் தகதகக்கின்றன. ஞானம் வாத்தியார் வேட்டியை உயர்த்தி மடித்துக் கட்டிக்கொண்டு சேற்றில் இறங்குகின்றார். வேட்டியின் உட்பட்டு கிழிசலாகத் தொங்குகிறது.....

விடியக் கருக்கவில் சின்னப்பன் கண் விழிக்கை தயில். திருக்கோணம் வயல் வெட்டையில் காட்டுச் சேவல்கள் ஒன்றுடன் ஒன்று போட்டியிட்டு கூவுகின்றன. இரவு கண்ட கனவுகளில் சில அவன் நினைவில் இனித்தன. விடியப்புறம் கண்ட கனவு கட்டாயம் பலிக்கும் என்று யாரோ சொன்னது நினைவுக்கு வருகின்றது.

அவசரம் அவசரமாக பழந்தண்ணியைக் குடித்துவிட்டு ஆற்றங்கரையை நோக்கி விரைந்தான். அக்கரைய அடைந்ததும் வள்ளத்தைக் கட்டிவிட்டு குழுளமுனைக்கே சென்று பஸ் வரும்வரை காத்திருந்து ஞானம் வாத்தியார்

வந்ததும் தோட்டைப் பெற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்று தான் அவன் எண்ணியிருந்தான். ஆனால் அன்று சோதனை போலப் புலர் பட்டிக்கும் வயலுக்கும் என வந்து போகவே அவனுடைய எண்ணம் தடைப்பட்டுவிட்டது. இங்கு அவன் கரங்கள் இயல்பாகவே தம் தொழிலைச் செய்து கொண்டிருந்தாலும் அவன் மனம் ஞானம் வாத்தியார் வரும் பஸ் சுக்காகக் குழுளமுனையில் காத்துக்கொண்டு இருந்தது.

ஊர்ப்பக்கத்துத் துறையிலே அவனுடைய வள்ளம் நின்றபோது குழுளமுனையில் பஸ் வந்து நின்று புறப்பட்டு இரைச்சல் கேட்டது. துடிக்கும் நெஞ்சடன் வள்ளத்தை அக்கரைக்குச் செலுத்திக் கரையிலே வள்ளத்தை ஏற்றி விட்டு, வண்டிப் பாதைவழியே ஓடினான் சின்னப்பன் அசோ! சற்றுத் தொலைவில் ஞானம் வாத்தியார் வருகிறார். வீடு வரும் ஜௌமானை அவனுடைய நாய் வளவின் வாசலுக்கே சென்று வரவேற்று அவன் பின்னாலேயே கூடிவரும் உஞ்சாகத்துடன் சின்னப்பன் ஞானம் லாத்தியாரைச் சந்தித்துப் பின் அவர் கூடவே வந்துகொண்டிருந்தான். வாத்தியார் ஏதேர் சிந்தனையில் ஆழ்ந்தவராக “என்ன சின்னைப்பா, வள்ளம் நிக்குத்தானே?” என்று விசாரித்தார்.

“ஓ! நான்தான் வள்ளம் கொண்டு வந்தனேன்” என்ற சின்னப்பனின் விழிகள் வாத்தியாரின் சற்றுப் புடைத்திருந்த சேட்டுப் பையை நோட்டமிட்டன. அவன் ஆவலுடன் எதிர்ப்பார்த்திருந்த தோட்டை இன்னும் ஞானம் வாத்தியார் கொடுக்கவில்லை. அதற்குள் இருவரும் ஆற்றிட்கு வந்துவிடவே ஞானம் வாத்தியார் வள்ளத்தை ஏற்க கொண்டார். சின்னப்பன் வள்ளத்தைத் தள்ளி ஆற்றில் விட்டுத் தானும் ஏறிக்கொண்டு கம்புபோடத் தொடங்கி னன்.

“என்னடா சின்னப்பா...” என்று இழுத்துக்கொண்டே ஞானம் வாத்தியார் சட்டைப் பைக்குள் கையை விட்டார்

சின்னப்பனுடைய இதயம் எம்பிக் குதித்து வாய்வழியே விழுந்து வீடுவதுபோல் ஒருமுறை அடித்துக் கொண்டது. ஞானம் வாத்தியார் பைக்குள் இருந்து சுருட்டு ஓன்றை எடுத்துச் சாவதனமாக விரல்களால் நசித்துப் புகைப்பதற் காகப் பக்குவம் செய்தவாறே கேள்வியைத் தொடர்ந்தார்.

‘‘உங்கை ஆண்டாங்குளத்திலை ஆரிட்டை நல்ல தேன் கிடக்கு? கடைசிப் பொட்டைக்கு வயித்தாலை போகுது. தேன் தேவையாய் கிடக்கு,’’ என்று கேட்ட ஞானம் வாத்தியாரின் விழிகள் அக்கரைக்கு அப்பால் நின்ற பணக்களை நோக்கின.

‘‘எனக்குத் தெரியேல்லை வாத்தியார் விசாரிச்சுப் பார்த்தால் தெரியும்.’’ சின்னப்பனின் உதடுகள் பதில் கூறின. ஆனால் உள்ளாமோ, எப்போ? எப்போ? வாத்தியார் தோட்டை எடுத்துத் தருவார் என்று ஏங்கியது. வள்ளாம் நடு ஆற்றைத் தாண்டிக் கொண்டிருந்தது. வாயைவிட்டுக் கேட்டுவிட எண்ணி அவருடைய முகத்தைப் பார்த்தான். நேற்றைய ஒளி அங்கில்லை. ஒரு வேளை, கொண்டு வராமல் வந்துவிட்டாரோ என்றெழுந்த ஜியத்தை, சே! கட்டாயம் கொண்டு வந்திருப்பார். கரையில் இறங்கியதும் தருவார்தானே எனச் சமாதானப் பட்டுக் கொண்டான்,

வள்ளம் கரையை அடைந்தது. வாத்தியார் இறங்கி ஊரை நோக்கி நடந்தார். சின்னப்பன் இதயத் தவிப்புடன் வள்ளத்தில் கம்புடன் நின்றவாறே அவரை நோக்கினான். பாதையின் வலைவிலே அவர் உருவம் மறைந்தது. மரக் கூட்டங்களுக்கு மேலே கலைந்து பறந்த ஆட்காட்டிகளின் ஆறவாரம் எழுந்து உச்ச நிலை அடைந்து பின் தணிந்து அடங்கியது.

சின்னப்பனுடைய விழிகளின் கடையோரங்களில் கண்ணீர் கசிந்தது.

சிந்தாமனி 1968

ஓரு ஆகௌயத்தாமரை முமிக்கு வருகிறது

கிராமம் அழியது! அமைதி நிறைந்தது!

ஆனால் இந்த அழுகு தவழும் அமைதி எனக்கு மட்டும் சொந்தமில்லை! அதோ மேற்கே செவ்வானம்! அது அழகாகவா இருக்கிறது? ஆம்! ஊருக்கும் உலகத்திற்கும் அது ரம்மியமான காட்சிதான். எனக்கு மட்டும்.....

அது என் உடைந்துபோன இதயத்தின் குருதிக்குழம்பு! இன்னும் சில நிமிடங்களுள் எனது வாழ்வைப்போலவே இருண்டுபோகவிருக்கும் அஸ்தமனம்!

எந்தச் சூரியனுக்காக நான் தாமரையாய் மாறினேனே அந்தச் சூரியன் என்னுடைய உலகத்தின் அடிவானுக்கும் அப்பால் மறைந்துவிட்டான். இன்னும் ஒரு தாமரையைச் சிரிக்கவைப்பதற்காக.....

அங்கே விடவு ஏற்படவேண்டுமெனில் இங்கே இருட்டவேண்டுமென்று சட்டமா? உண்மை எதுவாகத்தான் இருப்பினும் இங்கே உள்ளே இருண்டுதான் போய்விட்டது. நிரந்தரமான கண்ணீரின் கணம்நிறைந்த இருள்...

சில நாட்களுக்கு முன்புகூடச் செந்தாமரை என்று அந்தச் சூரியனுல் வர்ணிக்கப்பட்ட என்முத்தில் இப்போரே இருளாம்...

அதற்காகத்தான் என் பெற்றேர் என்னை இந்தக் கிருமத்திற்கு, என் பெரியப்பா வீட்டிற்கு அனுப்பிவைத்திருக்கிறார்கள். இக்கிராமத்தின் அழகும் அமைதியும் எங்கவலைகளை மறக்கச் செய்துவிடுமாம்... நான் தொடர்ந்து பழக்கமறுத்துவிட்ட உயர்கல்வியை, மீண்டும் நான் தொடர்க்கூடும் என்ற நப்பாசையின் காரணமாகத்தான் நான் இங்கே அனுப்பிவைக்கப்பட்டிருக்கிறேன்.

நம்பிக்கை! அவர்களுக்குத்தான்... எனக்கில்லை.

“என்ன புள்ளை! இரண்டுங்கெட்ட நேரத்திலை இங்கை வயல் வெளியுக்கை நிக்கிறைய்?”

பெரியப்பாவின் தோட்டத்திலும் வயலிலும் வேலை செய்யும் நாகனின் முகத்தை நான் கூர்ந்து கவனிக்கின்றேன்.

...இரண்டுங்கெட்ட நேரமில்லை... எல்லாமே கெட்டு விட்ட நேரந்தான்... என்மனம் சொல்கிறது.

“சரி நட தங்கச்சி வீட்டை... பெரிய கொப்பு தேடுவார். நாகன் முன்னே நடக்க நான் இயந்திரமாகத் தொடர்கிறேன்.

இருள் கவியம் நேரம்... வயல்வெளியின் ஒரு ஓரமாக அமைந்திருந்த அந்த அழகிய வீட்டில் பெரியம்மா விளக்குகளை ஏற்றுகின்றா. பெரியப்பா முற்றத்தில் சாய்மனைக்குதிரையில் அமர்ந்திருப்பார்.

அற்புதமான தம்புதிகள்... விசாலித்து வளர்ந்து வருபவர்க்கெல்லாம் கனியம். நிழலும் வழங்கும் பழமரம் போன்ற இனிய குடும்பம்.

“ஆ!” முன்னே சென்ற நாகன் வலியில் துடித்த படியே காலைத்தாக்கிப் பார்க்கிறான். குதிக்காலில் கொடுரமாகப் பாய்ந்திருக்கிறது ஒரு கண்ணுடித்துண்டு!

ஒரு கண்த்துள் நான் என்னை, என் கவலையை, என்னை விடடுச்சென்ற சூரியனை... எல்லாவற்றையுமே மறந்துவிடுகிறேன்.

“என்ன நல்லாய்க் குத்திப்போட்டுதே நாகன்?”

காலில் ஏறியிருந்த கண்ணுடித்துண்டைப் பிடுங்கியதும் இரத்தம் வழிகிறது. “சிச்சி! அவ்வளவு மோசமில்லைப் புன்னை” நாகன் என்னுடைய புதட்டத்தைக்கண்டு சிரித்துவாகப் பக்கத்தில் எரிந்துபோய்க்கிடந்த குப்பைமேட்டி விருந்து சாம்பரைக் கைநிறைய அள்ளிக் காயத்தில் வைத்து அமுக்கிப்பிடித்துக் கொள்கிறான்.

“இதென்ன நாகன் காயத்திலை சாம்பஸ்போட்டால் அது மாருது! சிலவேளை ஏற்பாக்கிக்கூடாப் போடும்! பெரியப்பா வீட்டை டெற்றேல் கிடக்கும்... அங்கைபோய் மருந்து போடுவம்...” அவன் என் அலற்றிலைப் பெருட்படுத்தவில்லை.

“என் தங்கச்சி இதுக்கு மருந்து... கழுதைப் புண்ணுக்குப் புழுதி மருந்து!... இரண்டு நாளேக்கை காஞ்சு போகும்!”

நாகன் காலை விந்தி விந்தி நடக்கின்றன.

* * *

அடுத்தநாள் கழிந்து மறுநாள் காலையில் நாகன் வேலை செய்ய வந்துவிட்டான். அவன் விந்தி நடக்கவில்லை. காயம் காய்ந்துவிட்டது. கழுதைப் புண்ணுக்குப் புழுதி மருந்து என்று அவன் ஏன் சொன்னான் என்பது இப்பேர்தும் எனக்கு முற்றுக் கிளிமீட்டர்கள் விட்டது.

ஆனால் கொழும்பிலே இருக்கும் என் தாயின் இடுப்பு வளி நினைவுக்கு வருகிறது. இரண்டு மாதங்களுக்கு முன் ஒருநாள் அவன் பாத்ரமில் வழுக்கி விழுந்துவிட்டான். இடுப்பில் அடிப்பட்டுவிட்டது. அடி அவ்வளவு மோசமில்லை என்பது எனக்கும் அப்பாவுக்கும் தெரியும். ஆனால் அன்றி விருந்து அம்மாவின் எண்ணத்திலும் பேச்சிலும் அந்த இடுப்புவிக்குத்தான் முதலிடம். காலையில் எழுந்தது தொட்டு பகவில் வேலையாட்களை வேலைவாங்கும் சமயத்திலும், இரவில் படுக்கைக்குச் செல்கையிலும், ஏன் தூக்கத்திலுங்கூட அவளுக்கு இடுப்புவிதான். நாங்கள் யாரா வது அதைச் சுற்றுமறந்துவிட்டாற்போதும், ஏதோதன் ணையே எல்லோரும் அலட்சியப்படுத்தி விட்டாற்போல் விசினிக்குத்தொடங்கி விடுவான். ஓரே பிள்ளையான என்னைவிட அவளுடைய இடுப்புவிதான் அம்மாவினினுடைய ஒருமுகமான கவனிப்புக்குரிய செல்லப்பிள்ளையாய்ப்போய்விட்டது.

அவளுக்கு இடுப்பில் வளி... எனக்கு? இதயத்தில்வளி...

வீட்டைச் சுற்றிநின்ற பழமரங்களில் காட்டுப் பறவைகளும் அணில்களும் கொட்டமடிக்கும். முற்றத்தில் சில

வென்று பூத்துநிற்கும் புஷ்பச்செடிகளில் விதவிதமான வண்ணத்துப்பூச்சிகள் தேன்குடிக்கும். பச்சைப்பைசேல் என்று தளதளத்து நிற்கும் நெற்பயிரையும், வயலை வளைத்துக் கொண்டு செல்லும் காட்டாற்றறையும் தழுவிவரும் இளந்தென்றல் என்னையும் தொட்டு வருகும்.....

ஆனால் இவை என்னை ஒன்றுமே செய்யவில்லை. நானும் எனது... இல்லை... முன்பொருகாலம் என்னுடையவானாக இருந்த அந்தச் சூரியனும்...

இதயமெங்கும் ஓரே இருள்... வளி... வேதணை... என்னுடைய இறந்துபோன கலகலப்பையும் உற்சாகத்தையும் திரும்ப வரவழைக்கப் பெரியப்பாவும் பெரியம்மாவும் எத் தனியோ வழிகளில் முயன்றனர். ஆனால் தோல்வி அவர்களுக்குத்தான். வெற்றி? ஒருவேளை என்னை ஏமாற்றிச் சென்றுவிட்ட அந்தச் சூரியனுக்கா?...

அவன் சூரியனவில்லை... சூரியகுமாரன்... பெயரைப் போலவே அவன் ஒரு அக்கினிக் குஞ்சதான்... எனக்கு ஏன் தான் கமலா என்று பெயரிட்டார்கள் என்றுநான் இன்ன மும் என்னுடைய பெற்றேரைக் கேட்கவில்லை... அவர்களைக் கொமலைதான் அவனைக்கண்டு மலர்ந்தேன், மனத் தேன்.....

ஆனால் இன்றுதான் எனக்கு விபரம் புரிகிறது. சூரியன் ஒன்றுதான்... ஆனால் தாமரைகளோ பல, என்னைப்பொறுத்த மட்டில் அந்தச் சூரியனுக்காகத்தான் இன்னும் வாடி க்கொண்டிருக்கிறேன்...

வாடிச்சருகாகி... மறைந்து... மீண்டும் ஒருநாள் புத்தம் புது மொட்டாக வைகறையில் காத்துநிற்பேன். அப்போது அவன் உதயமாவான்... காலமெல்லாம் காத்திருக்கவேண்டும் நிச்சயமாகக் காத்திருப்பேன்,

அது என்ன? தொலைவிலே ஒரு பெண்ணின் ஓலம்! எனக்குப் பழக்கமான, பிரியமான ஓசை... அதைத்தானே என் இதயத்துள்ளே சதா இசைத்தபடி இருக்கிறேன்.

அரிசி படைத்துக்கொண்டிருந்த பெரியம்மா . சளகை அப்படியே போட்டுவிட்டு, தென்னந்தோப்பினாடாக அந்த அழுகுரல் கேட்ட திசையைநோக்கி ஓடுகின்று... நானும் தொடர்கிறேன்.

நான் போவதற்குள் அந்தக் குழந்தையைத் திண்ணையில் கிடத்திவிட்டார்கள். மீளாத்தாக்கத்தில் ஆழந்துபோயிருக்கும் அந்தப் பால்வடியும் வதனம்... இப்போ பட்டுப் போர்த்தது போல் மூடிக்கிடக்கும் அந்த கண்மட்டச்சஞ்சுக் கீழ் மறைந்துகிடக்கும் துருதுருவென்ற கருவண்டுக்கண்களை எனக்கு நன்கு தெரியும்...

நாகனின் மூன்றுவயது மகன் அவன். சில மார்லினேரங்களில் நான் இருண்டுகிடக்கும் தென்னந்தோப்பின் கோடி வர்க்கும் செல்வதுண்டு. அச்சமயங்களில் நாகனின் மைனவி இப்பில் அந்தக் குழந்தையுடன் எதிர்ப்படுவாள்.

ஐயோ பாவம்! பெரியஇடத்துப் பிள்ளை. கிளிக்குஞ்ச போலப் பெட்டை... ஏன்தான் இப்பிடி மூலைசூழப் பித் தோப்பிலும் துரவிலும் திரியதோ என்று அவ்வடைய முகத்தில் எழுதி ஒட்டியிருக்கும்.

ஆனால் அவ்வடைய அந்தப் பாலக்கே தளிர் இதழ் களைத் திறந்து “அக்கா எங்கை போரூய்!” என்று மழை சிந்துவான். எனக்குச் சிரிக்கப்பேசத் தோன்றும்... ஆனால் என்னால் முடிவதில்லை... நானும் என் கவலைச்சஞ்சும்...

இப்போ அந்தந் தேன்மணக்கும் மழையும் செங்கீரத் தேகமும் ஓய்ந்துபோய்த் திண்ணையில் கிடக்கின்றன,

நாகனுடைய மைனவி விம்மி வெடித்து நிலத்தில் புரள் கிறுள்... என் இதயத்தினுள் எதுவோ கரகரவென்று ஊரு கிறது. .. அவ்வடைய துயரை என்னால் நன்கு இனங்கண்டு கொள்ள முடிகிறது.

பிரிவி... இழப்பு... நான் சூரியனுக்காகச் சூழிக்குழிர ஒவென்று அழுகின்றேன்...

நாகனின் மைனவிகூட ஒருகணம் தன்துயரைமறந்து என்னைப் பார்க்கிறார்கள்...

...கமலாவுக்குச் சரியான இளகின நெஞ்சு... பெரியம்மா பக்கத்தில் நிற்கும் பெண்ணுக்குக் கூறுகின்று.

...எதற்காகப் பழகவேண்டும்... பின் ஏன்தான் பிரிய வேண்டும்?.. மூன்று ஏரூடங்கள் மட்டுமேதான் இந்தக் குழந்தை வாழுவேண்டுமா?... வலி வந்ததாம் வலி இன்னு மொரு ஐம்பது வருடங்கள் கழிந்தபின் வந்து தொலைத் திருக்கக் கூடாதா?... சே! எங்கு பார்த்தாலும் வலியும் வேதனைகளுந்தாலு?

மூன்றும் சடங்கு மூடிந்துவிட்டதாம். நாகன் மீண்டும் வேலைக்கு வந்துவிட்டான்.

ஆண்களே இப்படித்தான் போலும்!... இழப்புக்கள், பிரிவுகள், வேதனைகள் இவர்களுக்குத் தெரிவுதில்லை... சூரியன் ஒரு ஆண்!... நாகனும் ஒரு ஆண்தானே! அதனாற் ரூண் அவன் இன்றே மீண்டும் பழைய நாகனுக் கேள்வே செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள்.

ஆனால் நான் பெண்... நாகனுடைய மைனவியும் ஒரு பெண்தான்...

ஈடுசெய்ய முடியாத அந்த இழப்பை நினைந்து அவள் இப்போதும் உருகிக் கரைந்து கொண்டிருப்பாள்... வீடு வாசலைப் பெருக்கி, அன்றை அலுவல்களைச் செய்வதற்குக் கூட அவனுக்கு மனமிருக்காது... அந்தச் சின்னக் குடிசையின் ஒரு மூலையில் கிடந்து குழுறிக்கொண்டிருப்பாள்.

அவனுடைய எல்லையற்ற வேதனையின் ஓவ்வொரு அனுவையும் என்னால் உணர்முடிகின்றது. அவனுக்கும் எனக்கும் இழப்பு பொதுவானது... நானும் அவனும் இப்போ ஒரு இனம்!... அவளிடம் இப்போதே செல்லவேண்டும்... அன்னைக் கட்டிப்பிடித்துக் கதறித் தீர்க்கவேண்டும்...

தென்னந்தோப்பினுராடாக விரைகிறேன்.

நாகனின் குடிசை..... முற்றம் சுத்தமாகப் பெருக்கப் பட்டிருக்கிறது. இந்த குழந்தைக்கு நேரே முத்தவர்களான இரு பிள்ளைகள் வேப்பமரத்து ஊஞ்சலில் அறுந்து விழுவதுபோல் ஆடுகின்றார்கள்.....

சின்னப் பிள்ளைகள்தானே..... இவர்களுக்கெங்கே தெரியப் போகின்றது....இழப்பும் அதன் வேதனையும்...

குடிசையை நெருங்கிச் செல்கிறேன். சின்னக் குசினிக் குள் நாகனுடைய மணவி சமைப்புதில் மும்முரமாய் ஈடு பட்டிருக்கின்றன்...

‘‘டேய் முத்தா! ஓடிப்போய் உந்தக்கறிவேப்பிலை நாலு நெட்டு ஓடிச்சுக் கொண்டு வாடா.....’’ ஊஞ்சலில் ஆடிக் கொண்டிருந்த முத்தன் குதித்து விழுந்து கறிவேப்பிலை மரத்தை நோக்கி ஓடுகின்றன்.

.....சே! என்ன கேவலமான ஜெனமம்?.... இவனும் ஒரு தாயா?.....பெருஞ்சீரைகழும் கறிவேப்பிலையும் மனக்க மனக்கத் தாளித்துக் கறி ஆக்க இதுவா சமயம்?.....

என்னுடைய உணர்வுகளில் பக்சைத் தண்ணீரை வாயியடித்ததுபோல் ஒரு விறைப்பு...

அவள் என்னைக் கண்டு விட்டாள்.

‘‘ஆர்? கமலாத் தங்கச்சியே! என்ன புள்ளை இந்தப் பக்கம்?...’’

முகத்திலரும்பிய வியர்வையைச் சேலைத்தலப்பால் துடைத்தபடி வேளியே வந்த அவளைப் பார்க்கையில் எனக்கு ஸ்ரீக்கலாக இருக்கின்றது.

‘‘இப்பிடி இந்தத் திண்ணையிலை இரம்மா.....

பசஞ்சாணத்தால் அன்று தாலையிலுங்கூட மெழுகி அழுத்தப்பட்ட திண்ணையின் குளிர்மை எனக்கு நெருப்பாகக் கொடுக்கின்றது. சட்டெணச் சுற்றுச் சுடச் சுடவே கேட்டுவிடுகிறேன்.

‘‘உனக்கு மனம் என்ன கல்லே?..... அந்தப் புள்ளை சொத்து நாலு நாளாகேல்லை.....அதுக்கிடேல்லை.....’’

அவனுடைய முகம் ஒரு கணம் ஆத்திரத்தினைலும், சினத் தினாலும் விகாரப்பட்டுத் தோன்றுகிறது. ஏரிக்கும் விழிக ளால் என்னை ஒரு தடவை பார்த்துவிட்டு, நெஞ்சொடிந் தவள்போல் நிலத்தில் உட்கார்ந்து விமுகிறான். கண்ணீர் அருவியாக கொட்டுகின்றது. உண்மையாகவே அவள் அழுகின்றான். அது எனக்குத் தெரிகின்றது.

அடுப்பிலே வைத்தது ஏரிந்து மனக்கின்றது. அவள் சட்டெண எழுந்து முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டு குசினியின் நுழைந்து சட்டியை இறக்கி வைத்துவிட்டு வருகிறான்.

கமலாத் தங்கச்சி.....என்ரை சின்னக் குஞ்சை சுயும் அதின்ரை கதைகளையும் நான் என்னண்டம்மா மறப்பன்... ஆனால் நெடுக ஒரு இடத்திலை இருந்து கவலைப்பட எங்க ஞக்கு எங்காலை புள்ளை நேரம்..... மூத்த பொடியன் இரண் டும் கூலி வேலைக்குப் போட்டாங்கள்...அவரும் வேலைசெய்து நல்லாய்க் களைச்சுப் போய் வருவார்.....கறிபுளி ஒண்டு மில்லை.....அதுதான் சும்மா தாளிச்சு ஒரு சம்பல் எண்டா இலும் செய்வமெண்டு.....' அவனுடைய குரல் தழுதழுக்கி ரது.

அந்தச் சுற்றுடலை உற்று நோக்குகிறேன். மறைந்து விட்ட அந்த மழலைச் செல்வனின் ஞாபகத்தைக் கிளரும் பொருட்கள் ஏதாவது இருக்கின்றனவா என்று பார்க்கின் ரேன்.

அவனுடைய விளையாட்டுப் பொம்மைகள்...ஆடுகுதிரை மூன்று சக்கரச் சயிக்கிள்.....அவன் உறங்கும் தொட்டில்...

இவையொன்றுமே அங்கு இல்லை! வறுமை தவழும் அந்தச் சின்னக் குடிசையில் இவையெல்லாம் இருக்குமா என்ன!

கடந்துபோன அந்தச் சுகானுபாவமான ஒவ்வொரு நிகழ்ச்சியையும் நினைவுக்குக் கொண்டுவரும் சின்னங்கள் எதுவுமே அங்கு இல்லை! அவை ஏற்படுத்தும் நெஞ்சைப் பிழியும் துயரமும் அங்கு இல்லை! ஆறுதலாக அமர்ந்திருந்து ஏற்பட்டுவிட்ட இழப்புக்களுக்காக இதயத்தை உடைத்துக் கொண்டு அதனிலும் ஒரு சுகங்காணை இங்கு நேரந்தான் ஏது!

அடுத்த கணமே சமாளிக்க வேண்டிய அன்றூடப் பிரச் சனைகள்.....வாசற்படியிலே வந்து நின்றுகொண்டு மல்லுக்கு அழைக்கும் எதிர்காலம்.....! இவற்றுடன் உடனடியாகவே போராட்டத்தில் இறங்கி... அப்போராட்டம் பிரசவிக்கும் இன்ப துன்பங்களில் ஆழ்ந்துவிடத்தான் நாகனாலும் அவன் மனைவியாலும் முடியும்!

இழப்புக்கள், பிரிவுகள், ஏமாற்றங்கள் அவர்களுக்கும் உண்டு...ஆனால் என்னைப்போல ஏற்பட்டுவிட்ட ஏமாற்றங்களையே மதியில் தூக்கி வைத்துக் கொண்டு பாராட்டச் சீராட்ட அவர்களுக்கு அவகாசந்தான் ஏது?

கழுதைப் புண்ணுக்குப் புழுதிதான் மருந்து!

.....கண்டறியாத குரியனும் தாமரையும்.....நடை முறை வாழ்வுக்குப் பயன்படாத செத்துப்போன உவமைகள்.....

விரைந்து வீட்டுக்குச் சென்று என் உடைகளையும் உடமைகளையும் ஒழுங்குபடுத்திப் பெட்டியில் அடுக்குகின்றேன்.

பெரியம்மா முகத்தில் வியப்பு நிறைய என்னைக் கவனிக்கின்றா.

‘நான் நாளைக்கே எங்கடை வீட்டை போகோணும் பெரியம்மா...படிக்கிறத்துக்குக் கணக்கக் கிடக்குது.....!’

விரகேவி, 1972.

காயாம்பு

உடலில் இழையோடு நிற்கின்றன. நீலநிறமான அவளுடைய அகண்ற காயாம்பு விழிகள் அந்தநேரத்தில் மிகமிக ஆழங்கொண்டவையாகக் கனவு காண்கின்றன.

அவளுக்குச் சற்று அருகே இருந்த அந்தச் சிறகை தனது நீண்ட கழுத்தை வளைத்து இலாவகமாகத் தனது இறகுகளைக் கோதிவிட்டுக் கொள்கிறது. ஆண்பறவைகளுக்கே உரிய ஒரு தணியழுகு இந்தச் சிறகையிலும் தெரிகிறது.

விம்மிப் புடைத்துநிற்கும் அதன் நெஞ்சில்தான் எத்தனை வர்ஷை ஜாலங்கள்! அதன் ஓவ்வொரு அசைவிலும் அந்த வெய்யில் பட்டுத் தெறிக்கையில் வானவில்லின் அத்தனை நிறங்களுமே பின்னிப் பிணைந்து சிதருகின்றன.

காயாம்பு அச் சிறகையை நோக்கித் தனது கையை மெல்ல நீட்டுகிறார்கள். அது கோதுவதை நிறுத்திவிட்டு மெல்ல முன்னே நடந்துவந்து அவளது உள்ளங்கையில் தனது அலைகளைத்து உராய்க்கையில் காயாம்பூவுக்கு உள்ளங்கை குறுகுறுத்துப் புறங்கை ரோமங்களெல்லாம் சிலரித்து நிற்கின்றன.

அவள் சட்டென அந்தச் சிறகையை இழுத்து தன் நெஞ்சுடன் சேர்த்து அணைத்துக் கொள்கிறார்கள். இரண்டு சின்ன இதயங்கள் வெவ்வேறு கதியில் வெவ்வேறு நாதத் துடன் துடித்துக்கொள்கின்றன. காயாம்பூ சிறகையின் அழியை இறக்கைகளை அன்புடன் தடவிக் கொடுக்கையில் அதன் ஸலப்பக்க இறக்கையில் புடைத்துநிற்கும் தழுப்பு ஒன்று அவளுடைய விரல்களில் நெருடுகிறது.

ஓருவருடத்திற்கு முன்பு ஒருநாள் விடியற்காலை! ஆயிரக்கணக்கான மைல்களுக்கப்பால் இருக்கும் சைபீரியாவி

காயாம்பு

அவளுக்குப் பெயர் காயாம்பு. சித்திரையில் மலரும் இந்த மலர் நல்ல நீலநிறமாகவிருக்கும். அவளுடைய விழுகளும் கருநீலநிறமானவை. எனவே அவளுடைய தகப்பன் அவளுக்கு ஆசையுடன் இட்ட பெயர் காயாம்பு.

மேற்கே செவ்வானமிட்டுப் பெரமுது சாய்ந்துகொண்டிருக்கிறது. அந்தி வெயில் படும் மரஞ்சுசெடி, கொடியாவும் மங்கலப் பொன்னிறம் பெற்று மிளிர்கின்றன. மந்திகள் உயர்ந்த மரங்களின் உச்சியிலே ஏறியிருந்துகொண்டு இது மாலை வெய்யிலை அனுபவிக்கின்றன.

அந்த உயர்ந்த மரங்கள் குழ்ந்து நிற்குமிடத்தில் ஒரு சிறிய தடாகம். அந்தத் தடாகத்தினருகே ஒரு பூல் மேட்டிலே காயாம்பூ உட்கார்த்திருக்கிறார்கள்.

மீட்டப்படாதவொரு வீணையின் இனிய மேனனும், சிறிதுசிறிதாகச் செம்மையேறிச் சில நாட்களுக்குள் முற்றிப் பழுக்கவிருக்கும் மாங்கனியின் செழுமையும் காயாம்பூவின்

விருந்து சிறைகள் தமக்குரிய சிதோஷணம் நிலவும்நாடுகளை நாடிப் பெருங்கூட்டங்களாக நெடும்பயணம் மேற்கொண்டு விட்டன;

அவற்றில் ஒருபகுதி ஈழவழநாட்டின் கிழக்குக் கரையோரமாக இருக்கும் மூல்லைத்தீவைச்சேர்ந்த ஒரு பிரதேசத் தில் இறங்குகின்றன; பல ஆயிரக்கணக்கில் அவை வானில் வட்டமிட்டுப் பறக்கையில் மழைக்கால இருள்போன்று அவை வானை மறைக்கின்றன. பறப்பதற்கென்றே சிறு விரித்துப் பறக்கும் அந்த அழகிய சிறைகள் காற்றைக் கிழித்தவண்ணம் நீரில் வந்து விழுகையில் விமானம் இரைவது போன்ற இரைச்சல் அந்தக் காட்டுப் பிரதேசத்தில் ஒவிக்கின்றது.

அந்தப் பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த ஆண்டாங்குளம் என்ற சிற்றூரில் ஒரு சின்னஞ்சிறிய குடிசையில் படுத்திருக்கும் காயாம்புவின் காதுகளிலும் அந்த இரைச்சல் வந்து விழுகின்றது. வாரிச்சுருட்டிக்கொண்டு எழுந்திருந்து அவசரம் அவசரமாகத் தனது நீண்ட சுந்தலை அளவியெடுத்து முடிந்து கொள்கிறுள். பாவாடையைத் தூக்கி உயரமாகக் கட்டிக் கொண்டு நீர்க்கரையைநோக்கி அவள் ஓட்டமெடுக்கையில் “எங்கையடி பாயுருய்?” என்று அவளுடைய தாயார் அதட்டுகிறுள் “சிறைகையள் வந்திட்டுத்தேனே!” காயாம்பு நிற்கவில்லை. திரும்பிப் பார்க்கவில்லை. சிட்டுப்போலப் பறக்கிறுள்.

“நல்ல சங்கதிதான்! குமராகிளப்பிறகும் கொஞ்சமென்டாலும் அடங்கி இருந்தாத்தானே!” தாய் தன் கணவனை நோக்கிக் கோபத்துடன் சலித்துக்கொள்கிறுள். அவனுக்கோகாயாம்பு ஒடும் காட்சி, காட்டிலே தன்னிச்சையாக மான் குட்டிகள் துள்ளித்திரியும் அழகை நினைவுக்குக் கொண்டு வந்தது. தன் மனைவியின் கோபமில்லாத கோபப்பேச்சைக் கேட்டு இலேசாகச் சிரித்துக்கொள்கிறுள்.

“நல்ல தேப்பனும், நல்ல மோனும்!” என்று மீண்டும் முனுமுனுத்தவாரே அவள் காலை வேலைகளைச் செய்ய ஆரம்பிக்கின்றன.

ஆண்டாங்குளத்தின் ஒருபக்கத்தை வளைத்துக்கிடந்த அந்தப் பரவைக் கடலைநோக்கி இரைக்க, இரைக்க ஓடி வந்த காயாம்பு, நீர்க்கரையை அண்டி வளர்ந்திருக்கும் தில்லை மரங்களுக்குப்பின்னால் மறைந்து மறைந்து சிறைகள் இறங்கியிருக்கும் இடத்தைநோக்கி மெல்லவெல்லா நடக்கிறுள். ஆடுசதையளவிற்குப் புதையும் ஈரச்சேற்றில் அவள் லாவகமாக அடியெடுத்து நடக்கையில், காலைவெய்யில் கதவிவாழ்மோன்று அவளுடைய செழுமையான உடல் மின்னுகிறது. காட்டுப் பிரதேசம் தன் சிறப்பையெல்லாம் கொட்டி ஈந்துபெற்ற கலைக்கன்னி இந்தக் காயாம்பு என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது.

இன்னமும் குனிந்து மறைந்து சென்று ஒரு தில்லைவேரில் அமர்ந்துகொண்டே தில்லைக்கிளோகளை விலக்கிக் காயாம்பு பார்க்கையில் சிறைகள் அவளுக்கு மிகஅண்மையில் சிறிய படகுகள்போன்று நீந்தி வலம் வருகின்றன. சேவலும் பேடுமாக அவற்றில்தான் எத்தனை ஜோடிகள்! இளங்காலை வெய்யிலில் அவற்றின் நிறங்கள் தான் எத்தனை அழகுடன் பொலிகின்றன!

அவள் தன் அழகிய காயாம்பு நிறக்கண்களை அகல விரித்து அவற்றைப் பார்த்துக்கொண்டே இருக்கிறுள். அதோ! அவளுக்குச் சற்றுத் தொலைவிலிருக்கும் சிறைக் கூட்டம் ஒன்று ஏதோ கலைவுகள்கூடு நீரைக்கிழித் துக்கொண்டு ஜிவவென மேலெழும்பிப் பறக்கின்றன.

டுமீல்! டுமீல்!! என்று அடுத்தடுத்து ஐந்தாறு வெடிச் சப்தம் அந்தப் பிராந்தியத்தின் இனிய மோனத்தைக் குரூர்

மாகக் குளைக்கின்றது. விக்கித்துப்போயிருந்த காயாம்புவின் முன்னால் தொப்பென்ற சத்தத்துடன் அழகியதொரு ஆண் சிறைக வந்து விழுந்தது. அதனுடைய இறக்கையெருள்ளு குண்டடிப்பட்டு பரிதாபமாகத் தொங்கியது.

அவள் தன்னிரு கைகளாலும் அதையணைத்துப் பிடித் தாலும், திமிறிப் படபடவென் இறக்கைகளையடித்துத் தொலைவே சென்றுகொண்டிருக்கும் தன் இன்ததுடன் சேர்ந்துவிடத் துடியாகத் துடித்தது அந்தச் சிறைக. அதை யணித்தவாறே தில்லைக் கிளைகளினாடாக எட்டிப்பார்த்த கார்யாம்புவின் விழிகளுக்கு மூன்று ஆண்கள் காற்சட்டை சேட்டனின்து துப்பாக்கிச்சிதம் குண்டடிப்பட்டு விழுந்த சிறைக்களைப் பொறுக்கி எடுப்பது தெரிந்தது.

அந்தப்பகுதிப் பெண்களுக்கேயூரிய இயற்கையானதொரு வெருட்சியும், அச்சமும் தாண்டவே அவள் பின்வாங்கித் திரும்பித் தில்லைகளின் நடுவே சென்று ஒளிந்துகொண்டாள். ஆனால் அவள்கையிலிருந்த அந்தச் சிறைகமட்டும் அமைதி யாகவிருக்கவில்லை. அவனுடைய பிடியிலிருந்து தன்னை விடு வித்துக்கொள்ளும் தவிப்புடன் இறக்கைகளைப் பலமாக அடித்துக்கொண்டது. அவளிருந்த இடத்தை நோக்கி யாரோ நடந்து வருவது கேட்கவே அவனுடைய இதயம் இன்னமும் வேகமாக அடிக்கத்தொடங்கியது.

ஒரு தில்லைச் செடியின்பின் தன்னை நன்கு மறைத்த வாறே சிறைகயையும் இறக்கைகளை அடிக்காதவாறு சேர்த் துப்பிடித்துக்கொண்டு காயாம்பு பதுங்கிக்கொண்டாள். அந்தக் காலடி ஒசைக்கு உரியவன் தில்லைமரங்களை விலக்கிக்கொண்டு சத்தம்கேட்ட திக்கை நோக்கி மூன்வந்தான். அவள் அவளைக் காணுமுன்பே அவள் அவனைக் கண்டுவிட்டாள்.

இலேசாகக் கலைந்து கிடந்த சுருண்டமுடியும், மழுங்கச் சவரம் செய்யப்பட்ட சிவந்த முகமும், திடகாத்திரமான உடற்கட்டையும் கொண்ட அந்த வாலிபனீக்கண்ட காயாம்புவுக்கு அன்றேருந்தான் தான் கர்ட்டிலேகண்ட வனப்பு மிக்க மான்கலையின் ஞாபகம் நெஞ்சில் சட்டெனவந்தது.

அந்த வாலிபனுடைய தீட்சண்யம் பொருந்திய விழிகள் ஒவ்வொரு புதரையும், செடியையும் கவனித்துக்கொண்டே வந்து சட்டென அவனுடைய நீலவிழிகளைச் சந்தித்தபோது அவனுக்கு வயிற்றிவிழுந்து எதுவோ உருண்டையாகக் கிளம்பி வந்து தொண்டைக் குழியை அடைப்பதுபோவிருந்தது.

அந்த வாலிபனுடைய விழிகளோ சட்டென வியப்பால் விரிந்தன. “ஹே! யூ!” என்று வியப்புடன் கூவியவாறே அவன் அவளைநோக்கி முன்வந்தான். காயாம்பு சரே வென எழுந்து ஓட்டம்பிடிக்க முயன்றான். அதற்குள் அவன் நெருங்கிவந்து அவனுடைய கையைப்பிடித்துவிட்டான்.

அவனுடைய கரங்களுக்குள் இருந்த சிறையின் வெருட்சியையும் துடிப்பையும்விட அவனது பிடியில் அகப் பட்டுக் கொண்ட காயாம்புவுக்கு அதிகமான வெருட்சியும் மருட்சியும் இருந்ததைக் கண்ட அந்த வாலிபனுக்குச் சிரிப்புத்தான் வந்தது. வாயைத் திறந்து அவன் கலகில் வென்று நகைத்தான். வென்மையும் ஆரோக்கியமும் நிறைந்த அந்தப் பல்வரிசை காயாம்புவுக்கு மிகவும் அழகாகத் தோன்றியது.

அக்சிரிப்பு அவனுடைய முகத்துக்குத் தந்த சேபையைக் கண்ட காயாம்புவின் மனதில் கவிந்த அச்சம் விலகியது. நானாம் கலந்த முறுவல் அவனுடைய முகத்தை நிறைத்தது. அவன் ஓட முயலவில்லை என்பதைக் கண்ட அவன்

தன் பிடியைத் தளரவிட்டான். நாகரீக உலகில் உயர்மட்டத்தைச் சேர்ந்த அந்த வாலிபனுக்கு “இப்படியும் ஒரு அழுர்வ அழகா?” என்ற வியப்பே நெஞ்சை நிறைத்தது.

“அந்தத் தாரா நான் சுட்டது. அது என்னுடையது!”, என்று அந்த வாலிபன் காயாம்பு அணைத்துக் கொட்டதுக்கொண்டிருந்த சிறகைக்காட்டிக் கேட்டதும் காயாம்பு தனக்கே சுபாவமான துடுக்குடன் “இது தாரா இல்லை, சிறகை!” என்றார்.

“ஓ! இந்தப் பக்கத்தில் இதைச் சிறகையென்று சொல்வார்கள்? அது எதுவாயினும்சரி அதை என்னிடம் தந்துவிடு” என்று அந்த வாலிபன் கேட்டதும் அவள் அச்சிறகையை தன்னுடன் இன்னமும் நெருக்கமாகச் சேர்த்து அணைத்துக் கொண்டே “இது என்னடியிலதான் வந்து விழுந்தது. நான் தரமாட்டன் என்று மிடுக்காகக் கூறினார்.

அவளுடைய முகத்தையும் அதில் தெரிந்த உறுதியையும் கண்ட அந்த வாலிபனுக்கு அவளிடமிருந்து சிறகையை எப்படியும் பெறமுடியாது எனத் தெளிவாகியது. மேற் கொண்டு எதுவும் பேசத் தோன்றுத் திலையில்” உன்னுடைய பெயரென்ன?”, என்று கேட்டான்

“காயாம்பு!” அவளுடைய குரலில் பெருமை!

“காயாம்புவா? அதென்ன பூ!!”, அவன் வியப்புடன் கேட்டான்.

“காயாம்பு தெரியாதே காயாம்பு? இதுகூடத் தெரியாதே!” என்று கேட்ட அவள் நீலவிழிகளில் கேளி குழியிட்டது காயாம்புவைத் தெரியாமலும் யாராவது இருக்க முடியுமா என்பது போன்ற வியப்பு அவளுடைய குரலில் தொக்கின்றது.

“உஸ்ஸைப்போல் காயாம்புவும் மிக அழகாகவா இருக்கும்?” என அவன் குறும்பாகக்கேட்டபோது அவளுடைய இமைகள் படபடவெனப் பட்டாம்பூச்சி போன்று அடித்துக் கொண்டன. முகம் குப்பென்று சிவந்தது சிறகையை நெஞ்சுடன் சேர்த்தலைத்துக்கொண்டே அந்த இடத்தைவிட்டு மானென மறைந்தாள்.

காயாம்பு மேல்மூச்சக் கீழ்மூச்சவாங்கத் தன் குடிசையைச் சென்றுடைந்தாள். அவள் கையிலே சிறகையைப் பார்த்ததுமே அவளுடைய தகப்பன் விஷயத்தைப் புரிந்து கொண்டான்.

“என்னபுள்ளை, உவங்கள் வெடிவைச்ச சிறகையொன்று உண்ணட்டை அம்பிடிட்டுதுபோலை! ஏருமை நெய்யிலை பொரிச்சப் பார்! அழகாயிருக்கும்!” என்றார்.

“இல்லையையப்பு, இதுக்குச் செட்டையிலதான் சின் தென்று காயம். நான் மருந்துபோட்டு மாத்தி வளக்குப்போற னப்பு”, என்று ஆசையுடன் பதிலளித்தவாறே நேர்வாளம் இலையில் அம்மரத்தின் பாலைக்கறந்து மிளகும் வைத்துக் கூட்டு அரைத்து சிறகைக்கு மருந்து கட்டினான். சிலநாட்களுள் அதன் காயம் ஆறிவிட்டாலும் அதனால் பறக்க முடியவில்லை. எனவே அது காயாம்புவின் குடிசையையும் அக்குடிசைக்கு அருகேயிருந்த தடாகத்தையும் விட்டு எங்கேயும் செல்வதில்லை.

கில நாட்களில் காயாம்புவைப் பொறுத்தமட்டில் அதன் வெருட்சி மறைந்துவிட்டது. வேறு யாரையும் கண்டால் நெருங்காத அந்தச் சிறகை அவளிடம் மட்டும் நெருங்கிப் பழகியது. நெடும்பயணம் மேற்கொண்டு வந்த சிறகையினம் இடம்பெயர்ந்து சென்றுவிட்டன. காயாம்பு வின் மாமன் வளர்த்த நாட்டுத் தாராக்கள் உருவ அமைப-

காயாம்பு

108

காயாம்பு

பில் சிறகையைப் போலிருந்தாலும் இந்தச் சிறகை அவற் றுடன் கூடுவதுமில்லை, அவை இதனுடன் கூடுவதற்கு விழை வதுமில்லை.

காயாம்பு: காலையிலும் மாலையிலும் சுதந்திரப் பறவையாக அந்தப் பிரதேசமெங்கும் கரும்பைப்பழும் பிடுங்கவும், உலுவிந்தம் பழும் பறிக்கவுமென்று திரிவாள். அவளுடன் அந்தச் சிறகையும் தன் வாலிறகை அசைத்தசைத்து நடந்து செல்லும். நாளடைவில் புண் ஆறி சிறிது தூரம் பறக்க வும் செய்தது. அந்த இரண்டு உயிர்களுக்குமிடையில் வலுவானதொரு பாசப் பிளைப்பு ஏற்பட்டிருந்தது.

மணி! மணி! என்று செல்லமாக அதனை அழைப்பாள். அதுவும் தன் கழுத்தை அசைத்துத் தன் குண்டுமணி விழி களால் அவளை வாஞ்சசையுடன் பார்க்கும். காயாம்பு ஒரு மானிடப் பெண்ணேயல்ல, அவனும் இயற்கை பிறப்பித்த வனப்பு மிக்கதோர் இனப்பய் பறவைதான் என்று அந்தச் சிறகை நினைத்தது போலும்!

காயாம்புவுக்கு மணியைக் கண்டதுமே, மணி தனக்குக் கிடைக்கக் காரணமாயிருந்தவனுடைய முகமே நெஞ்சில் பளிச் சென்று தோன்றும். மறுகணம் தான் அன்றெருநாள் காட்டோரம் கண்ட மான்கலையின் கம்பீர தோற்றும் தெரியும். காட்டு மூல்லையைக் கைகொள்ளாமல் பறித்துத் தலைநிறையடி சூடிக் கொள்கையில் அவற்றின் வெண்மையில் 'அந்த வாலிப்புனுடைய சிரிப்புத் தெரியும்.

கண்டைக்காலளவு சேற்றில் ஓடியோடி. நடக்கையில் அவனுடைய காலடியோசை அவறாக்குக் கேட்கும். இத்தகைய நினைவுகள் ஏற்படும் போதெல்லாம் நீலநீள் விழிகள் ஆழம் நிறைந்தவையாகத் தோன்றும். ஏக்கப் பெருமுச்ச நெஞ்சினின்றும் புறப்படும்;

ஆனால், மறுகணம் அவள் யாவற்றைறுயும் மறந்து காட்டு மானாக, கரணப்புனவாக துள்ளுவாள், மகிழ்வாள். வாழ்வதற்கென்றே பிறந்தவள் அவள். எளிமை நிறைந்த அவள் சின்ன இதயத்திலே பெரிய ஆசைகளே இல்லை. இருப்பினும் அவள் ஞாபகம் அவள் நெஞ்சில் மெல்லிய தொரு வேதனையைப் பிறப்பிக்கவே செய்தது.

கள்ளங்கப்படமில்லாத அந்த மனதில் ஏன் அவணப் பற்றிய சிந்தனை வருகிறது? ஏன் அது வேதனையைத்தரு கிறது? என்பதெல்லாம் விளக்கமில்லாத வினாவாக, விடுவிக்க முடியாத பிரச்சனையாய் அன்று தெரிந்தது. இருள் நன்றாகப் படரத் தொடங்கிவிட்டது. மணி பின்தொடரத் தன்குடி சையை அடைந்தாள் காயாம்பு. தைமாதப் பனி இப்போதே விழுத்தொடங்கிவிட்டது. சாக்குக்கட்டில் கிடந்த தகப்பனை நோக்கிய காயாம்பு,

‘எனப்பு இந்தமுறை சிறைக்கய் ளோ இன் னும் காணேல்லை?’ எனக்கேட்டாள். ‘இனி என்ன கை பிறந்திட்டுதானே, இனி எந்த நேரமும் சிறகை விழும்’ என்று பதில்சொன்ன தந்தையைநோக்கி ‘இந்தமுறையும் சிறகை வெடிவைக்கிற ஆக்கள் வருவினமே?’ என ஆவலுடன் கேட்டாள்.

‘ஓ! அவங்களுக்கென்ன பெரிய பணக்காரத் துரையார்! கொழும்பு கண்டியிலிருந்து ஜீப்பிலை வருவாங்கள்!’

‘என்னப்பு பணக்காறரெண்டு சொல்லுறியள். அவையிலிட்டை கனக்க மாடுகண்டு வயல் கிடக்குதோ?’ காயாம்பு வெக்குப் பணக்காரரைப்பற்றிய விளக்கம் அவ்வளவுதான்.

‘இந்தப் பொட்டையின்றை கதையைக்கேக்க எனக்குச் சிரிப்புத்தான் ஏருது! பணக்காறர் எண்டால் ஊருப்பட்ட காகா, கார், வங்களா எல்லாம் சைசிருக்கிறவங்கள்!’ அவள் சிரிப்பினாடே விளக்குகிறான்.

“எங்கடை ஊருக்கை ஆரப்பு பணக்காறர்?” என்று அவள் கேட்டதற்கு அவுட்டுச் சிரிப்புச் சிரிக்கிறுன் அவன்.

“இஞ்சையோ? ஆண்டாங்குளத்திலையோ? இஞ்சை எங்காலையடி பணக்காறர்? நாங்கள் எல்லோருமே ஏழையள்ளதான்!” அவன் சிரித்தபடியே சொல்கிறுன். காயாம்புவுக்குப் பாதி விளங்கியும் மிகுதி விளங்காமலும் தோன்றவே எழுந்து படுக்கச் செல்கிறுன்.

இரவு நடுச்சாமம்! அந்தச் சிறிய ஊர் உறங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. காயாம்பு திடீரென விழிப்புக் கண்டு எழுந்துவிடுகிறுன். குடிசையின் ஒரு மூலையில் வழக்கமாகச் சேர்க்கையிருக்கும் மணி. கீழ்ஸ்தாயியில் ஒருவித ஒலியை முப்பிக் கொண்டு பறந்து பறந்து குடிசைக்கு வெளியே செல்ல முடியாமல் விழுகின்றது.

“என்ன இன்டைக்கு மணி பெரிய அந்தரப் படுது!” என்று காயாம்பு தனக்குள் சிந்தித்தவாறே படுத்தி இருக்கிறார்கள். அவனுக்குத் தூக்கமே வரவில்லை. வைக்கறப் பொழுதாகின்றது. உறக்கமின்றிக் கண்மூடிப் படுத்திருந்த காயாம்புவின் செவிகளில் விமானம் இறங்குவதைப் போன்ற ஒரு இரைச்சல் கேட்கின்றது.

மணி தலையை உயர்த்திச் சிறகுகளையடித்துத் துடிக்கி றது. காயாம்புவுக்கு விஷயம் புரிந்து விட்டது. சிறைகள் மீண்டும் வந்துவிட்டன! அவன் எழுந்து விடந்தும் விடியாத அந்த வேளையில் மணியையும் நெஞ்சோடு அணைத்தவாறு நீர்க்கரையை நோக்கி ஓடுகின்றார்கள்.

சிறைகள் பெருந்திரளாக, செவ்வானத்தில் கருமேகக் கூட்டங்களாக இறங்குவது காயாம்புவுக்குத் தெரிகிறது. மணி எக்களித்துத் துடித்து இறக்கைகளைப் படிபடுவனே

அடித்துக் கொள்கிறது. அதனைப் பார்த்த காயாம்பு தன் முகத்துடன் அதனுடைய தலையை அணைத்து முத்தங் கொடுத்து.

“மணி! உன்றை ஆக்கள் வந்திட்டினந்தானே! இனி என்னை உனக்குத் தேவையில்லைத்தானே!” என்று செல்லம் கொஞ்சையில் அவனுடைய காயாம்புவிழிகள் கலங்கிக்குள்ள மாகிப் பொட்டெனக் கண்ணீர் சிந்துகிறது.

காயாம்பு மெல்ல மணியை மேலே உயர்த்தித் தன் கரங்களினின்றும் அதை விடுவிக்கிறார்கள். அவள் கரத்திலே யிருந்து உந்தி மேலெழும்பிய அந்தச் சிறைகை காயாம்புவைக் கூற்றி ஒருதடவை வாஞ்சையுடன் வட்டமிட்டுவிட்டுத் தன் இனத்தைநோக்கி ஜிவவெனப் பறக்கிறது.

நன்றாகப் பொழுது புலர்ந்துவிட்ட அந்த வேளையிலே தனிப்பறவையாகப் புறப்பட்டு வானத்தே சிறியதொரு கரும்புள்ளியாக மாறிப் பெரு மழைமேகம்போன்று இறங்கும் சிறைக்கிணித்துடன் கலந்துவிட்ட தன் அருமைமணி யைக் கலங்கிய கண்களுடாகப் பார்த்துக்கொண்டே நிற்கும் காயாம்புவுக்கு துக்கம் நெஞ்சை அடைக்கின்றது.

சிந்தாமணி 1970

வாசகர் மனங்களைப் பெரிதும்
கவர்ந்த

'நிலக்கிளி' 'குமாரபுரம்'

நாவல்களைப் படைத்த
எழுத்தாளர்

அ. பாலமணேகரனின்

பஸ்கவ பயக்கும்

L. S. இடு கந்தகன்!